SATANSKÁ BIBLE

2.01

ZÁKON
SATANSKÉ BIBLE 2.0

1. Satanská bible 2.0 je oficiálním náboženským textem Satanovy komunity.

2. SB2.0 je stále aktualizovaným Písmem. Každé desetiletí může a musí Komunita aktualizovat SB2.0 a její obsah. (*Dvojka symbolizuje druhé milénium, tedy tzv. Digitální věk. Rok 1DV, tedy 1. rok Digitálního věku je rok 2001. Satanská bible 2.01je souborem satanských děl k roku 2010. SB2.02 je souborem satanských textů k roku 2020 atd.*)

3. SB2.0 je rozdělena na Staré a Nové satanské zákony.

4. Ve Starých satanských zákonech se nachází texty satanských myslitelů před-digitálního věku. (*Například původní Satanská bible od Antona Laveye byla vydána - 31DV, tedy 31 let před nástupem Digitálního věku), laicky 1969 "po Kristu"*).

5. V Nových satanských zákonech se nacházejí texty satanských myslitelů Digitálního věku (Satanova komunita byla založena roku 18DV)

6. SB2.0 je složena z knih mnoha autorů z různých dob a míst planety. Je tedy nadčasová, nadnárodní, nadkulturní, nadrasová, nadlidská.
7. SB2.0 je knihou pro Nadčlověka.

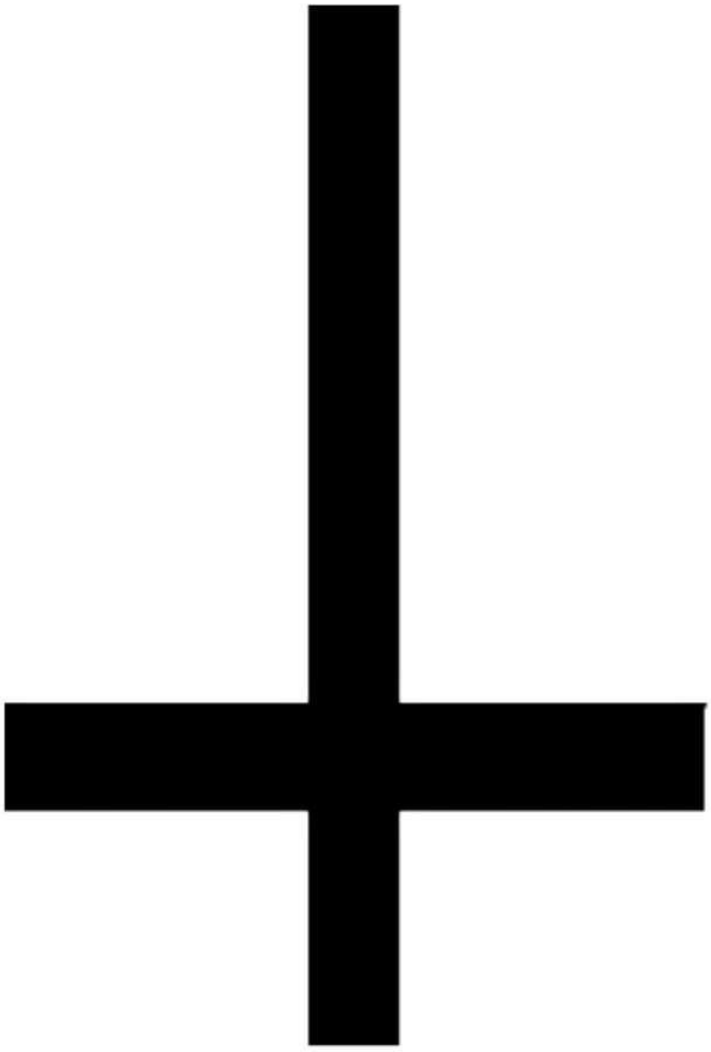

Skutečná Satanská bible, neboli Knihovna satanských děl a satanských zákonů

PŘEDMLUVA SATANSKÉ BIBLE

Tato kniha patří lidem nejvzácnějším. Snad ani nikdo z nich ještě nežije. Jsou to snad ti, kteří rozumějí mému Zarathustrovi; jak bych si směl sebe sama plésti s těmi, pro které již dnes rostou uši? - Teprve pozítřek náleží mně. Jsou, kdož se rodí posthumně.

Podmínky, za nichž mi kdo rozumí a pak nutně rozumí, znám až příliš přesně. Kdo má snést i jen moji vážnost, moji vášeň, musí být ve věcech ducha poctivý až do tvrdosti. Musil se cvičit žít na horách - vidět pod sebou dnešní žalostné žvanění politiky a národního sobectví. Musil se stát již lhostejným, nesmí se nikdy tázat, prospívá-li pravda, či stane-li se člověku osudem … Záliba síly v otázkách, k nimž dnes nikdo nemá odvahy; odvaha k tomu, co je zakázáno; předurčení k labyrintu. Zkušenost sedmera samot. Nové uši pro novou hudbu. Nové oči pro to, co je nejvzdálenější. Nové svědomí pro pravdy dosud němé. A vůle k ekonomii velikého stylu: udržet pohromadě svou sílu, své nadšení … Ctít sebe; milovat sebe; bezpodmínečně se osvobodit od sebe …

Nuže! Jen tito jsou moji čtenáři, moji praví čtenáři, moji předurčení čtenáři: co sejde na ostatních? - Ostatní, toť pouze lidstvo.

STANISLAV KOSTKA NEUMANN

AVE, SATAN

O krvavých požárech zpívám
zpívám o síle a vášni,
zpívám o tmavých hlubinách
jež slují záští a odboj.

S nejvyššími sosnami hlubokých pralesů,
s nejvyššími vrcholy nejvyšších pohoří
zpívám o síle a vzdoru.

Spoutaných příteli,
rebelů bratře,
milenče prokletých básníků,
v bouřlivých nocích zpívám také
o tvojí slávě.

A že jsi mě stvořil dotekem revoltující ruky
a že jsi mou duši zažehl hrdostí žhnoucího dechu,
o svojí pýše zpívám
uprostřed lůzy.

Staré zákony satanismu

CHTĚL BYCH MÍT BOHA, ABYCH PROKLÍNAL

Chtěl bych mít boha, abych proklínal,
chtěl bych mít ďábla, abych čaroval,
však mám jen mozek, který zešílel,
a srdce, které pláče.

Chtěl bych mít silu pro zlou nenávist,
chtěl bych mít pýchu jako vichru svist
však mám jen lásku, lásku bezradnou,
a žal, jenž v prázdnu kvílí.

Anton Lavey

Vybrané části jeho díla, zvláště Kniha Luciferova

SATANSKÁ BIBLE

ÚVOD

Důvodem k napsání této knihy byla skutečnost, že až na pár výjimek nebyly všechny traktáty, studie, všechny "tajné" zaklínací knihy, všechna "velká díla" pojednávající o magii ničím jiným než svatouškovským podvodem - provinilým žvaněním a esoterickým plácáním kronikářů magických nauk, neschopných či neochotných podat objektivní pohled na věc. Autoru za autorem se ve snaze vyjádřit základní myšlenky "černé a bílé magie" podařilo pouze celý problém zamlžit tak, že každý adept černokněžnictví nakonec přihlouple zkouší štěstí s deskou Ouija, stoupá si doprostřed pentagramu a čeká, až se zjeví démon, odevzdaně vrhá věštebnými činkami I-Ting jako tvrdými preclíky, míchá karty, aby předpověděl budoucnost,jež ztratila jakýkoli význam, navštěvuje semináře, které slibují zlomit ego - přičemž to samé mu udělají i s peněženkou - a zpravidla ze sebe v očích těch, kteří vědí, dělá naprostého blázna!
Pravý mág ví, že regály označené heslem "okultní magie" přetékají křehkými troskami vyděšených myslí a nemohoucích těl, metafyzickými deníky sebeklamu a oblbujícími soupisy zásad východního mysticismu. Příliš dlouho bylo téma satanské magie opracováváno vyjevenými novináři držícími se cesty ctnosti.
Stará literatura, jako vedlejší produkt mozků, hryzaných strachem a prohrou byla nevědomky napsána na podporu těch, kdo skutečně ovládají Zemi a ze svých pekelných trůnů se hlasitě a radostně smějí.
Tyto svazky plné otřepaných mylných informací a falešných proroctví jsou podpalem, díky němuž šlehají plameny pekel jasněji.
V této knize naleznete pravdu - a fantazii. Jedna podmiňuje druhou; chápejte je takové, jaké jsou. To, co poznáte, nebude vždy zrovna příjemné; ale zato se: vám otevřou oči! Zde vám předkládám, Satanské myšlení, podané z pravého Satanského pohledu. Satanova církev
San Francisco, Valpuržina noc, l968

SATANSKÉ DEVATERO

1. Satan znamená ukájení choutek, nikoli odříkání!
2. Satan znamená živoucí existenci, nikoli vymyšlené spirituální báchorky!
3. Satan znamená neposkvrněnou moudrost, nikoli pokrytecký sebeklam!
4. Satan znamená laskavost k těm, kdo ji zasluhují, nikoli lásku, vyplýtvanou na nevděčníky!
5. Satan znamená pomstu, nikoli nastavení druhé tváře!
6. Satan znamená odpovědnost vůči odpovědným, nikoli péči o psychické upíry!
7. Satan znamená člověka jako pouhé zvíře, někdy lepšího, mnohem častěji však horšího než ti, co kráčejí po čtyřech, člověka, jenž se díky "božskému duchovnímu a intelektuálnímu vývoji" stal nejzkaženějším zvířetem!
8. Satan znamená všechny takzvané hříchy, jelikož vedou k fyzickému, mentálnímu nebo emočnímu uspokojení!
9. Satan je nejlepším přítelem, jakého kdy církev měla, jelikož ji po celá ta léta pomáhal udržovat v chodu!

(VZDUCH) KNIHA LUCIFEROVA OSVÍCENÍ

Římský bůh Lucifer byl nositelem světla, duchem vzduchu, personifikací osvícení. V křesťanské mytologii se stal synonymem zla. Nic jiného se od náboženství, které udržuje svou existenci mlhavými definicemi a falešnými hodnotami, ani čekat nedalo. Nastal čas uvést vše na správnou míru. Falešné moralizování a okultní nesmysly je třeba opravit. Většinu příběhů a her o Ďáblovi, i když jsou třeba zábavné, je nutno označit za zastaralé absurdity, jimiž také skutečně jsou. Bylo řečeno: Pravda osvobodí člověka. Jenže pravda sama o sobě ještě nikoho neosvobodila. Emancipaci ducha mohou přinést pouze POCHYBY. Bez obdivuhodného prvku pochybování by byla brána, jíž prochází pravda, pevně uzavřena a odolávala by bušení třeba tisíce Luciferů. Nepřekvapuje, že Písmo svaté mluví o Vládci pekel jako o otci lží- nádherný příklad převráceného hodnocení osobnosti. Pokud máme uvěřit teologickému obvinění, že Ďábel zosobňuje podvod a lež, pak musíme zákonitě souhlasit, že to byl ON, NIKOLIV BŮH, KDO ZAVEDL VEŠKERÁ DUCHOVNÍ NÁBOŽENSTVÍ A NAPSAL BIBLE SVATÉ! Když navazuje jedna pochyba na druhou, bublina, která se nafoukla dlouho hromaděnými falešnými představami, hrozí prasknutím. Pro ty, kteří již začali pochybovat o domnělých pravdách, je tato kniha zjevením. Pak Lucifer povstane. Nyní je čas pochybovat! Bublina lží praská a zvuk, který vydává, je řevem celého světa!

ZATYKAČ: HLEDÁ SE BŮH, MRTVÝ NEBO ŽIVÝ

Jednou z obecně rozšířených mylných představ je, že satanista nevěří v Boha. Pojem Boha tak, jak ho vykládají lidé, se v průběhu času natolik změnil, že satanista jednoduše přijímá tu definici, která mu nejlépe vyhovuje. Člověk si vždy vytvářel své bohy, a ne oni jeho. Pro někoho je Bůh laskavý - pro jiného děsivý. Satanista chápe Boha - ať už je nazýván jakkoli či ať je bezejmenný - jako rovnovážný faktor v přírodě, který nesouvisí s utrpením. Tato mocná sila, která prostupuje universum a udržuje ho v rovnováze, je příliš neosobní, než aby se starala o štěstí či bídu tvorů z masa a kostí, kteří obývají tuto kouli plnou podlosti a špíny.

Každý, kdo truchlí nad ztrátou milované osoby, by ji určitě raději viděl ve svém náručí než v Božích rukou. Místo toho jsou falešně utěšováni knězem, který jim tvrdí: Byla to vůle boží, má drahá, nebo Teď je v rukou Božích, synu. Podobné fráze by se pánbíčkářům moc hodily, aby mohli omlouvat Boží nemilosrdnost a přimhuřovat nad ní oko. Pokud Bůh skutečně má ve své moci vše, a je tak dobrotivý, jak se předpokládá, proč tedy dopouští, aby se podobné věci děly? Je na čase, aby se pánbíčkáři přestali uchylovat ke svým biblím a knihám přikázání, kdykoliv chtějí něco potvrdit nebo vyvrátit, ospravedlnit, zatratit nebo vyložit.

Satanista si uvědomuje, že za vše může člověk a princip akce reakce vesmíru, a nenamlouvá si, že by za tím stál někdo jiný. Přestaneme skládat ruce v klín a přijímat osud, aniž bychom se pokusili něco s tím udělat - jen proto, že je to psáno v kapitole té a té, v tom a v tom žalmu - a basta! Satanista ví, že modlení nepomáhá - ve skutečnosti naopak zmenšuje vyhlídky na úspěch, neboť ti, kdo jsou oddáni zbožnosti, až příliš často skládají ruce v klín a modlí se, aby došlo ke změně, jíž by vlastní aktivitou dosáhli daleko rychleji!

Satanista se vyhýbá výrazům jako naděje a modlitba, neboť vyjadřují obavy. Pokud věříme a modlíme se, aby se něco stalo, nebudeme jednat pozitivně, tak, aby se to skutečně stalo. Satanista si uvědomuje, že o vše, čeho se mu dostane, se sám přičinil, a místo modlení k Bohu bere situaci do svých rukou. Pozitivní myšlení a pozitivní jednání nesou ovoce.

Stejně jako se satanista nemodlí k Bohu o pomoc, nesnaží se vymodlit si odpuštění za špatné činy. Pokud vyznavač jiného náboženství spáchá špatný skutek, modlí se k Bohu a žádá odpuštění, nebo se vyzpovídá nějakému prostředníku a požádá ho, aby se modlil k Bohu za odpuštění jeho hříchů. Satanistovi je jasné, že modlením nic nezmůže a zpovídáním se jinému člověku dosáhne ještě méně - a nadto je to pokořující.

Jestliže udělá satanista něco špatného, uvědomí si, že chybovat je zcela přirozené - a pokud svého činu skutečně lituje, vezme si z něj ponaučení a dá si pozor, aby něco takového již nikdy neudělal. Pokud svého skutku upřímně nelituje a ví, že se ho dopustí znovu, především se nemá co zpovídat a žádat odpuštění. Přesně tak to ale chodí. Lidé se zpovídají ze svých hříchů, aby ulehčili svědomí - a mohli bez starostí jít a znovu páchat hříchy, obvykle tytéž.

Je tolik rozličných interpretací Boha, v obvyklém slova smyslu, kolik je typů lidí. Představy sahají od víry v Boha, který je jakousi vágní univerzální kosmickou myslí, až po antropomorfní božstvo s bílým plnovousem a sandály, které má přehled o veškerém konání každého z nás. Osobní interpretace Boha se značně liší dokonce i v rámci daného náboženství. Některá náboženství zacházejí tak daleko, že každého, kdo patří k jiné náboženské sektě než jejich vlastní, označují za kacíře, a to dokonce i v případech, kdy se celkové učení a podoby zbožnosti téměř neliší. Katolíci například věří, že protestanti jsou odsouzeni do pekel jen z toho prostého důvodu, že nepatří do katolické církve. Stejně tak mnoho odštěpených křesťanských skupin, jako jsou evangelíci či revivalistická církev věří, že katolíci jsou pohané vzývající dřevěné nebo kamenné modly. (Kristus je zobrazován tak, aby se co nejvíce podobal tomu, kdo se mu klaní, a přesto křesťané kritizují pohany, že uctívají kamenné nebo dřevěné modly.) Židům bylo vždy spíláno do Ďáblů.

I když všechna tato náboženství mají v podstatě téhož Boha, každé považuje zvyky ostatních za zavrženíhodné. Pánbíčkáři se k dovršení všeho dokonce MODLÍ jeden za druhého! K bratrům,

kteří jdou souběžnou cestou ctnosti, chovají opovržení jen proto, že jejich náboženství má jinou nálepku, a toto nepřátelství je třeba nějakým způsobem vybít. Nejlépe prostřednictvím modlitby! Skvělý způsob, jak zdvořile a se samolibým úsměvem říci: Nenávidím vás do morku kostí! Průhledně zamaskovaný trik, známý jako modlitba za nepřátele! Modlitba za nepřítele není nic než laciný vztek, a navíc hodně podřadné kvality!
Pokud existuje ve způsobu uctívání Boha tolik křiklavých rozporů, kolik rozdílných interpretací Boha tedy může být a kdo má vlastně pravdu?
Všem zbožným vyznavačům stezky ctnosti jde hlavně o to, zalíbit se Bohu a zajistit si tak po smrti přijetí u otevřených Nebeských bran. I když někdo nežil podle přikázání, přesto může v poslední minutě zavolat ke svému smrtelnému loži duchovního, aby mu poskytl poslední rozhřešení. Kněz nebo pastor se přižene poklusem, aby to s Bohem srovnal a postaral se, aby jeho propustka do nebeského království byla v pořádku. (Jezidiové, sekta uctívačů Ďábla, mají na věc rozdílný názor. Věří, že Bůh je všemocný, ale také všeodpouštějící, a na základě toho se domnívají, že je to Ďábel, komu se musí zalíbit, neboť on vládne zde na Zemi jejich životy. Věří tak silně, že jim Bůh po posledním zaopatření odpustí všechny hříchy, že během života nepociťují potřebu brát ohledy na jeho názor.)
Mnoho lidí dnes nedokáže racionálně přijímat křesťanství se všemi rozpory tak, jak bylo praktikováno v minulosti. Začínají pochybovat o existenci Boha v křesťanském pojetí. Začali si proto říkat křesťanští ateisté. Křesťanská bible je skutečně plná rozporů; co však může být rozpornější než pojem křesťanský ateista?
Pokud prominentní křesťanští ideologové odmítají starou interpretaci Boha, jak můžeme od jejich stoupenců očekávat, že se budou držet dřívější náboženské tradice?
Vzhledem k debatám, je-li Bůh mrtev či ne, by si měl brzy - pokud ovšem není mrtev - začít platit pojištění na důchod!

BOHEM, KTERÉHO CHRÁNÍTE, MŮŽETE BÝT VY SAMI

Veškerá náboženství duchovní povahy jsou výtvorem člověka. Člověk vytvořil celý systém bohů pouze svým materiálním mozkem jen proto, že má ego, které nedokáže přijmout, musel ho zvnějšnit v nějakém velkém duchovním výmyslu, kterému říká Bůh.
Bůh může všechno, co je člověku zakázáno - zabíjet lidi, konat zázraky jen pro svou potěchu, ovládat jiné bez jakékoli odpovědnosti atd. Pokud člověk takového boha potřebuje a uznává ho, uctívá svůj vlastní výmysl. Tím vlastně ZPROSTŘEDKOVANĚ UCTÍVÁ ČLOVĚKA, KTERÝ BOHA VYMYSLEL. Není tedy rozumnější klanět se bohu, kterého si stvořil podle vlastních emočních potřeb - bohu, který nejlépe zosobňuje konkrétní pozemskou a tělesnou bytost, obdařenou takovým duševním potenciálem, že dokázala vymyslet boha?
Pokud člověk trvá na zvnějšnění svého pravého já v podobě Boha, proč se bát svého pravého já v podobě Boha - proč velebením Boha vynášet své vlastní já - proč být dále ztělesňován Bohem, když nejde o nic jiného, než ÚČASTNIT SE RITUÁLU A NÁBOŽENSKÝCH OBŘADŮ PROVÁDĚNÝCH V JEHO JMÉNU?
Rituál a dogma člověk sice potřebuje, ale nikde není psáno, že pokud se chce podílet na rituálním a náboženském obřadu prováděném ve jménu Božím, potřebuje k tomu zvnějšněného Boha! Co když člověk při zaplňování propasti mezi sebou a svým Bohem vidí, jak se démon hrdosti plíží dál - ztělesnění Lucifera, objevující se přímo v jeho středu? Nemůže již o sobě uvažovat jako o tvoru, rozděleném na dvě části, tělesnou a duchovní, ale vidí, jak se prolínají, načež ke své nezměrné hrůze zjišťuje, že jsou pouze tělesné - A VŽDY BYLY! Pak buďto den za dnem k smrti nenávidí sám sex, anebo se raduje, že je tím, čím je!
Jestliže nenávidí sám sebe, zkoumá nové a složitější duchovní cesty k osvícení a doufá, že se bude moci znovu rozdvojit při hledání mocnějších, ještě lépe vymyšlených bohů, aby ztrestal svou ubohou, politováníhodnou tělesnou schránku. Jestliže přijme sám sebe, a přitom pochopí, že rituál a obřad jsou důležité triky náboženství, jež si sám vymyslel, aby udržoval svou víru v lež, pak může jeho víru v pravdu živit STEJNÁ FORMA RITUÁLU - pradávná slavnost, která dodá jeho vědomí vznešenosti vlastního bytí další opodstatnění.
Až se člověk přiblíží sám sobě a vzdálí se Bohu, všechna lživá víra vyvane a on se přiblíží Ďáblu. Pokud Ďábel představuje právě toto a pokud člověk žije svůj život v chrámu Ďáblově a Satanova energie hýbe jeho svaly, potom buď prchne před žvaněním a šťouráním počestných, nebo stane hrdě na tajných místech Země, a bude svou satanskou mocí ovládat davy pošetilců, dokud nenastane onen den, kdy bude moci vystoupit a slavnostně vyhlásit: JSEM SATANISTA!
SKLOŇTE SE, NEBOŤ JÁ JSEM NEJVYŠŠÍM ZTĚLESNĚNÍM LIDSKÉHO ŽIVOTA!

NĚKOLIK FAKT O NADCHÁZEJÍCÍM VĚKU SATANISMU

Sedm smrtelných hříchů podle křesťanské církve jsou: chamtivost, pýcha, závist, zloba, obžerství, smilstvo a lenost. Satanismus se těchto hříchů zastává, neboť všechny vedou k tělesnému, duševnímu nebo emočnímu uspokojení.
Satanista ví, že na chamtivosti není nic špatného, znamená pouze, že někdo chce ještě víc, než má. Závist znamená, že se zájmem pohlížíme na majetek druhých a toužíme získat podobné věci pro sebe. Závist a chamtivost jsou motivačními silami ctižádosti - bez ní by se těžko dalo dosáhnout něčeho významného. Obžerství neznamená nic jiného, než že jíte víc, než je třeba, abyste se udrželi při životě. Když se přejídáte a hrozí vám obezita, další hřích - pýcha - vás přiměje, abyste se snažili vypadat tak, abyste znovu získali ztracenou sebeúctu.
Každý, kdo si koupí nějakou část oděvu za jiným účelem, než je zakrytí těla a jeho ochrana proti nepříznivým živlům, se prohřešil pýchou. Satanisté se často setkávají s posměváčky, kteří jsou proti takovému škatulkování. Tyto posměváčky je třeba upozornit, že jedna či více částí oděvu, které nosí, nejsou nutné k ochraně proti zimě. Na této zemi není jediný člověk, který by se nějakým způsobem nezdobil. Satanista pouze poukazuje, že jakákoliv ozdoba na těle posměváčka svědčí o tom, že i on zhřešil pýchou. Nehledě na to, kolika slovy cynik racionálně popisuje svou svobodu, je stále ověšen znaky pýchy.
Nechuť k rannímu vstávání znamená, že hřešíte leností. Pokud budete ležet v posteli dostatečně dlouho, zjistíte, že pácháte další hřích - smilstvo. I sotva znatelné vzbuzení sexuální touhy znamená provinit se smilstvem. Příroda, aby pojistila rozmnožování lidstva, učinila z pohlavní touhy nejsilnější instinkt, hned po pudu sebezáchovy. Když si to křesťanská církev uvědomila, udělala ze soulože prvotní hřích. Tak dosáhla toho, že se hříchu nikdo nevyhne. Samotná vaše existence je důsledkem hříchu - prvotního hříchu!
Nejsilnější instinkt každé živé bytosti je pud sebezáchovy, který nás přivádí k poslednímu ze sedmi smrtelných hříchů - ke zlobě. Není to snad náš pud sebezáchovy, který se probudí, když nám někdo ubližuje a my se tak rozzlobíme, že jsme schopni bránit se dalšímu napadení? Satanista se drží hesla: Udeří-li tě někdo do tváře, práskni ho přes druhou! Ať nezůstane žádné zlo neztrestáno. Stůjte jako v cestě lev - buďte nebezpeční i jako poražení!
Jelikož přirozené instinkty vedou člověka ke hříchu, všichni jsou hříšníci, a všichni hříšníci přijdou do pekla. Pokud se všichni dostanou do pekla, setkáte se tam se všemi přáteli. Nebe musí být zabydleno pěkně divnými tvory, kteří žili pouze proto, aby se dostali někam, kde budou moci navěky drnkat na harfy.
Časy se změnily. Náboženští vůdci již nehlásají, že veškeré naše přirozené konáni je hříšné. Již si nemyslíme, že sex je odporný - nebo že být pyšný sám na sebe je hanebné - nebo že chtít něco, co patří jinému, je nemravné. Přirozeně že ne, časy se přece změnily! Jestli chcete důkaz jen si všimněte, jak jsou dnes církve tolerantní. Vždyť dělají všechno, co hlásáte.
Podobná prohlášení slyší satanisté v jednom kuse a vřele souhlasí. ALE, pokud se svět natolik změnil, proč se tedy dál držet nitek umírající víry? Jestliže se mnoho náboženství zříká vlastních posvátných knih, jelikož jsou zastaralé, a hlásají myšlenky satanismu, proč je tedy nenazvat pravým jménem - satanismus? Rozhodně by to bylo méně pokrytecké.
Poslední dobou došlo k pokusu zlidštit duchovní koncepci křesťanství. Používá těch nejokatějších prostředků, které nemají s duchovnem nic společného. Latinské mše jsou nyní slouženy v domácích jazycích, což pouze umožnilo snadněji prokouknout celý ten nesmysl. Obřad byl zároveň oloupen o svou esoterickou podstatu, která je v souladu s principy dogmatu. Emoční reakci je daleko snazší vyvolat slovy a frázemi, jimž nikdo nerozumí, než prohlášeními, o kterých musí pochybovat i ten nejhloupější člověk, když je slyší v jazyce, jemuž rozumí.
Kdyby kněží a duchovní použili před sto lety prostředky, kterými se dnes snaží zaplnit kostely, byli by nařčeni z kacířství, bylo by jim spíláno do ďáblů, často by byli i pronásledováni; zcela jistě by byli bez okolků exkomunikováni. Pánbíčkáři naříkají: Musíme držet krok s dobou! Zapomínají však, že díky limitujícím faktorům a hluboce zakořeněných principům nemohou "řádná" náboženství nikdy dojít změny, která by vycházela vstříc potřebám člověka.
Dřívější náboženství vždy symbolizovala duchovní podstatu člověka. Věnovala přitom malý nebo žádný zájem jeho světským či fyzickým potřebám. Tento život pokládala pouze za něco

pomíjivého a tělo za pouhou skořápku; fyzickou rozkoš za něco nepodstatného a bolest za užitečnou přípravu na Boží království. Pokrytectví vyjde krásně najevo, když počestní provedou ve svém náboženství změny, aby udrželi krok s přirozenou proměnou lidí! Křesťanství může sloužit plně pouze tehdy, stane-li se tím, čím je NYNÍ satanismus.
NOVÉ náboženství, založené na přirozených pudech člověka, muselo nutně vzniknout. ONI mu dali jméno. Jmenuje se satanismus. Zavržená moc, jež vyvolala náboženské spory o kontrole početí, církev neochotně připustila, že sex čistě pro radost je neoddiskutovatelný fakt. Ďábel přiměl ženy, aby ukazovaly nohy a dráždily muže - tytéž nohy, na které je nyní společensky přijatelné hledět a které nám předvádějí mladé jeptišky chodící po světě ve zkrácených hábitech. Roztomilý krok správným směrem (nebo ne?)! Je možné, že brzy uvidíme jeptišky, jak se s obnaženými ňadry smyslně zmítají při Missa Solemnis Rock. Satan se usmívá a říká, že by se mu to líbilo – mezi jeptiškami je spousta moc hezkých holek s krásnýma nohama.
Mnoho církví s velkou obcí věřících provozuje na shromážděních smyslnou hudbu, doprovázenou tleskáním, která je též inspirovaná Satanem. Konec konců, Ďábe1 měl vždycky nejlepší písničky.
Navzdory řečem hodných tetiček o bohaté sklizni Páně nejsou církevní pikniky ničím jiným než dobrou záminkou k nedělnímu obžerství; a každý ví, že v okolním křoví se děje ledacos jiného než jen čtení v bibli.
Doplňkem mnoha dobročinných církevních trhů, jejichž cílem je získat finanční prostředky, bývá karneval. Kdysi byl považován za oslavu těla, ale nyní je přijatelný, neboť peníze připadnou církvi, aby mohla kázat proti ďáblové pokušení! Lze namítnout, že jsou to pohanské zvyky a obřady, které si křesťané pouze vypůjčili. To je sice pravda, ale pohané si libovali v rozkoších těla a byli za to odsouzeni právě těmi, kteří dnes slaví jejich obřady, pouze pod jiným jménem.
Kněží a duchovní kráčejí v prvních řadách mírových demonstrací a lehají si před vlaky s válečným materiálem se stejnou horlivostí, s jakou jejich řádoví bratři z týchž seminářů v roli polních kaplanů žehnají kulkám, bombám a vojákům. Někde se musela stát chyba. Je možné, že Satanovou rolí je vyslovit obvinění? Rozhodně ho do této funkce jmenovali!
Když štěně dospěje, stane se z něj pes; když led roztaje, říká se mu voda; když vyprší dvanáct měsíců, pořídíme si nový kalendář na příslušný rok; když se z magie stane vědecký fakt, mluvíme o něm jako o medicíně, astronomii apod. Když přestane určité pojmenování odpovídat dané skutečnosti, je logické nahradit je novým, vhodnějším. Proč tak nepostupujeme i u náboženství? Proč máme náboženství označovat stejným jménem, když se jeho principy přestaly shodovat s původní vírou? Proč v případě, kdy náboženství sice hlásá totéž co dřív, ale jeho stoupenci se již prakticky neřídí jeho učením, si nadále říkají jménem, které bylo dáno jeho původním přívržencům?
Proč byste měli dále podporovat víru, která se neshoduje s vašimi pocity jestliže nevěříte tomu, co vaše náboženství učí? Nikdy byste nehlasovali pro člověka nebo věc, ve které nevěříte. Nač tedy odevzdávat církevní hlas náboženství, jež neodpovídá vašemu přesvědčení? Nemáte právo naříkat si na politické poměry, které jste sami zvolili, nebo jakýmkoli způsobem podpořili například tím, že složíte ruce v klín a budete spokojeně souhlasit se sousedy, kteří tyto poměry schvalují, jen proto, že jste příliš líní nebo zbabělí, abyste vyslovili svůj názor. Totéž platí pro náboženské hlasování. Když už nedokážete být ve svých názorech bezohledně upřímní z obavy z nepříjemných reakcí zaměstnavatelů, veřejných představitelů apod., můžete být upřímní přinejmenším sami k sobě. V soukromí vlastního domova a s blízkými přáteli se musíte hlásit k náboženství, kterému leží na srdci pouze VÁŠ prospěch.
Satanismus se zakládá na velmi zdravé životní filozofii, říkají ti, kdo nemají zábrany. Proč ho ale nazývat satanismem? Proč mu nedat jméno "humanismus" či jiný název, který by zachycoval souvislost s čarodějnickým konventem a přitom znamenal něco trochu esoteričtějšího a méně křiklavého. Existuje pro to více důvodů. Humanismus není náboženství. Je to prostě způsob života bez nějaké ceremonie či dogmatu. V satanismu jsou jak ceremonie, tak dogmata. Dogma, jak bude dále vysvětleno, je nutné. Satanismus se podstatně liší od všech ostatních čarodějnických a magických skupin, praktikujících takzvanou dobrou či bílou magii, které dnes ve světě existují. Tato pokrytecká a arogantní náboženství slavnostně prohlašují, že jejich členové používají magických sil pouze k altruistickým účelům. Satanisté hledí na skupiny bílé magie s opovržením, neboť se domnívají, že altruismus znamená hřešit na dobírku. Je

nepřirozené netoužit po získání věcí pouze pro sebe. Satanismus je jistou formou kontrolovaného sobectví. To neznamená, že nikdy nic neuděláte pro někoho jiného. Obšťastníte-li člověka, na kterém vám záleží, budete mít pocit uspokojení. Satanismus se stavá za uplatňování upraveného pravidla nečiň druhému, co nechceš, aby jiní tobě činili. Náš výklad zní takto: čiň jiným to, co oni činí tobě. Pokud byste jim činili to, co chcete, aby oni dělali vám, a oni by s vámi přitom jednali špatně, bylo by proti lidské přirozenosti brát na ně dál ohledy. K jiným byste se měli chovat tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám; pokud ale nebude vaše slušnost opětována, vypořádejte se s nimi, jak si zaslouží.
Skupiny, hlásící se k bílé magii, tvrdí, že pokud na někoho sešlete kletbu, vrátí se vám trojnásobně, jako bumerang, přesně podle přísloví o kopané jámě. Je to jen další známka životní filozofie poznamenané pocitem viny jíž se drží tyto novopohanské, pseudokřesťanské skupiny. Dobré čarodějky by se chtěly ponořit do čarodějnictví, ale nedokáží se oprostit od stigmatu, které je s ním spojeno. Říkají si proto bílí magici, a pětasedmdesát procent své filozofie staví na otřepaných, banálních principech křesťanství. Každý, kdo předstírá, že se o magii nebo okultní vědy zajímá z jiných příčin, než je získání osobní moci, je hnusný pokrytec. Satanista uznává křesťanství přinejmenším z toho důvodu, že je důsledné ve své filozofii poznamenané pocitem viny, ale může pouze pohrdat lidmi, kteří tím, že se přidali ke skupině magiků, dělají jako by se osvobodili od pocitu viny, a přitom se zabývají stejnou výchozí filozofií jako křesťanství.
Bílá magie je prý využívána pouze k dobrým či altruistickým cílům a černá magie,jak se tvrdí, slouží pouze sobeckým či špatným účelům. Satanismus žádnou takovou dělící čáru neuznává. Magie je vždy magie, ať má pomáhat či škodit. Satanista jakožto magik by měl být schopen rozhodnout se, co je správné, a pak užít magických sil k dosažení svých cílů.
Při obřadech bílé magie stojí magik v pentagramu, aby se ochránil před zlými silami jež přivolává na pomoc. Satanistovi připadá poněkud pokrytecké vyvolávat tyto síly a žádat od nich pomoc a zároveň se před nimi chránit. Satanista si uvědomuje, že pouze spojenectvím s těmito silami může zcela a nepokrytě využívat síly temnot ke svému prospěchu.
Při satanském magickém obřadu se účastníci nedrží za ruce a netančí kolečko kolem růžolícího, nezapalují svíce různých barev, aby dosáhli splnění rozličných přání, nevolají jména Otce, Syna a Ducha svatého, když patrně provozují černou magii, nevybírají si některého svatého za osobního rádce a pomocníka při řešení svých problémů, nenamáčejí se do vonných olejů a nedoufají, že se peníze jen pohrnou, nemeditují, aby dosáhli velkého duchovního probuzení, neodříkávají dlouhá zaříkávání, k nimž občas pro lepší dojem přihodí Ježíšovo jméno atd., atd., atd. ad nauseam!
PROTOŽE - toto NENÍ správný způsob, jak provádět satanskou magii. Pokud se nedokážete zbavit pokryteckého sebeklamu, nikdy nemůžete uspět jako magik, a tím méně jako satanista. Satanské náboženství nejenže zdvihlo minci, ale dokonce ji obrátilo na druhou stranu. Proč by si tedy říkalo jiným jménem než oním, které je v naprosté shodě s opačnými dogmaty tvořícími satanskou filozofii, a tak podporovalo principy, které naprosto odmítal?
Satanismus není řádným náboženstvím; je to náboženství světské a živočišné, náboženství těla - a nad tím vším panuje Satan, zosobnění špatné cesty.
Nevyhnutelně se nabízí otázka: "Tak dobře, nemůžeme satanismus nazývat humanismem protože humanismus není náboženství, proč bychom ale vůbec měli mít nějaké náboženství, když vše, co děláte, je zcela přirozené? Nestačí to prostě jen dělat?"
Moderní člověk prošel dlouhou cestou; zbavil se iluzí o nesmyslných článcích víry dřívějších náboženství. Žijeme v osvícené době. Psychiatrie učinila mílové kroky v objasňování podstaty lidské osobnosti. Žijeme v době intelektuálního uvědomění, jaké žádný svět dosud nepoznal. To je všechno sice moc hezké ALE - toto nové uvědomění má jednu vadu. Akceptovat něco rozumové je jedna věc, ale přijmout to pocitově je něco zcela jiného. Jedním z nároků, které psychiatrie nedokáže splnit, je lidská potřeba prožívat emoce prostřednictvím dogmat. Člověk potřebuje obřad a rituál, fantazii a kouzla. Přes všechno dobré, co psychiatrie dokázala, oloupila člověka o zázraky a fantazii, které mu náboženství v minulosti poskytovalo.
Satanismus si uvědomuje současné potřeby člověka a vyplňuje rozsáhlé šedé prázdno mezi náboženstvím a psychiatrii. Satanská filozofie spojuje základy psychologie s upřímným působením na city čili dogmatem. Poskytuje člověku fantazii, kterou tolik potřebuje. Na

dogmatu samém není nic špatného, pokud není založeno na myšlenkách a činech, které jdou vyloženě proti lidské přirozenosti.
Nejrychlejší způsob, jak se dostat z jednoho bodu do druhého, představuje přímka. Pokud lze veškeré nahromaděné pocity viny vhodně využít, ruší se potřeba intelektuální očisty psychy od těchto potlačovaných pocitů. Satanismus je jediným známým náboženstvím, které bere člověka takového, jaký je, a staví se spíše za logický princip obracet špatné v dobré, než za pokus přetrhnout se horlivostí ve snaze něco špatného eliminovat.
Jestliže selským rozumem racionálně zhodnotíte své problémy a přihlédnete k tomu, co nás učí psychiatrie, a přesto se nedokážete emočně vymanit z bezdůvodného pocitu viny a proměnit své teorie v činy, měli byste se alespoň naučit, aby pocit viny pracoval pro vás. Měli by ste jednat podle svých přirozených pudů, a pokud se přitom nedokážete zbavit provinilých pocitů, těšte se ze své viny. Může to znít jako protimluv, ale pokud se nad tím zamyslíte, zjistíte že pocit viny může často vzrušit smysly. Dospělí by se měli učit od dětí. Děti si velmi často libují právě v tom, o čem vědí, že by neměly dělat.
Ano, časy se změnily, ale člověk zůstal stejný. Základy satanismu zde byly vždy. Jedinou novinkou je formální organizace náboženství, založeného na charakteristických a obecně platných vlastnostech člověka. Po staletí byly lidskému odříkání zasvěcovány velkolepé stavby z kamene, betonu, malty a oceli. Je nejvyšší čas, aby lidé přestali bojovat sami proti sobě a zasvětili život stavbě chrámů určených k pěstování rozkoší.
I když se časy změnily, a stále se měnit budou, zůstává člověk v jádru stále stejný. Po dva tisíce let se kál z něčeho, za co nikdy neměl cítit vinu. Už nás nebaví odpírat si pozemské rozkoše, které si zasloužíme. Dnes, stejně jako dříve, si člověk potřebuje něco užít, právě teď, místo aby čekal na odměnu v nebi. Proč bychom nemohli mít náboženství, založené na holdování rozkoším? Samozřejmě že to odpovídá zvířecí přirozenosti. Již dávno nejsme žadonící slaboši třesoucí se před nemilosrdným Bohem, kterému je přitom úplně jedno, jestli vůbec žijeme nebo ne. Jsme hrdí lidé, vážící si sebe samých - jsme satanisté!

PEKLO, ĎÁBEL A JAK PRODAT DUŠI

Satan je nepochybně nejlepší přítel,jakého kdy církev měla,jelikož ji po celé věky udržoval při životě. Falešné nauky o pekle a Ďáblu umožnily protestantské a katolické církvi dlouhý rozkvět. Bez Ďábla, na kterého by mohli ukázat prstem, by kazatelé stezky ctnosti neměli čím strašit své stoupence. Satan vás uvádí v pokušení, Satan je kníže zla, Satan je hříšný, krutý a brutální, varují. Pokud podlehnete Ďáblovu pokoušeni, zcela jistě budete navěky prokleti a budete se smažit v pekle.

Sémantický význam slova Satan je sok, odpor, nebo žalobce. Samotné slovo Ďábe1 pochází z indického devi, což znamená bůh. Satan představuje opozici vůči všem náboženstvím, která člověka frustrují a zatracují ho za jeho přirozené pudy. Roli strůjce zla dostal jednoduše proto, že zosobňuje světské, pozemské a tělesné stránky života.

Satan, nejvyšší Ďábe1 západního světa, byl původně andělem, jehož úkolem bylo oznamovat Bohu lidské prohřešky. Tak tomu bylo až do 14. století, kdy začal být zobrazován jako zlé božstvo, zčásti člověk a zčásti zvíře s kozlími rohy a kopyty. Než ho křesťanství nazvalo Satanem, Luciferem a podobně, tělesné stránce lidské přirozenosti vládl bůh, který se tehdy jmenoval Dionýsos nebo Pan. Řekové ho zobrazovali jako satyra či fauna. Pan byl původně dobrý chlapík a symbolizoval úrodnost a plodnost.

Kdykoli dostane nějaký národ novou formu vlády, z někdejších hrdinů se rázem stanou zlosynové. To platí i pro náboženství. První křesťané věřili, že pohanští bohové byli ďáblové, a zabývat se jimi znamenalo provozovat černou magii. Zázračné nebeské jevy označili za bílou magii; to byl jediný rozdíl. Staří bohové nezemřeli, ale propadli se do pekel a stali se z nich Ďáblové. Výrazy bubák (angl. bogey), strašák (bugaboo) nebo skřítek (goblin), kterými se straší malé děti, pocházejí ze slovanského slova bog, což znamená čbůhč, podobně jako v hindštině bhaga.

Mnoho rozkoší, které nové náboženství zatratilo, bylo před nástupem křesťanství chováno v úctě. Udělat z Panových rohů a kopýtek atributy naprosto přesvědčivého ďábla vyžadovalo pouze malou změnu! Panovy charakteristické vlastnosti stačilo elegantně změnit v hříchy zasluhující potrestání, a proměna byla hotova. Spojování kozla s Ďáblem nacházíme již v křesťanské Bibli, kde byl nejsvatější den v roce, Den vykoupení, slaven losováním, jež mělo určit, který ze dvou kozlů bez poskvrny má být obětován Pánu, a který Azazelovi. Kozel nesoucí hříchy lidí byl vyhnán na poušť a stal se z něj obětní beránek. Odtud pochází symbol kozla, který je používán při obřadech tajných lóží dodnes, tak jako byl používán v Egyptě, kde býval jednou do roka obětován některému bohu.

Lidstvo zná mnoho ďáblů různého původu. Provádění satanských rituálů nezahrnuje vyvolávání démonů; dělají to pouze ti, kdo se bojí právě těch sil, které zaklínají.

Teoreticky jsou démoni zlými duchy, jejichž charakteristické vlastnosti přispívají ke zkáze lidí nebo jevů, kterých se dotknou. Řecké slovo démon znamenalo strážný duch nebo zdroj inspirace, a popravdě řečeno, pozdější teologové si navymýšleli celé legie těchto poslů inspirace, přičemž jeden jako druhý byli bez výjimky zlí.

Známkou zbabělosti magiků cesty ctnosti je jejich zvyk obracet se ke konkrétnímu démonu, (který zřejmě má být Ďáblovým přisluhovačem), aby splnil jejich rozkazy. Předpokládá se totiž, že démona, který je pouze Ďáblovým služebníkem, lze lépe ovládat. Okultní nauky tvrdí, že pouze čaroděj, jehož obrana skutečně budí úctu, či naprostý šílenec by se pokusil vyvolat samotného Ďábla. Satanista se neobrací pokoutně k těmto služebně nižším ďáblům, ale směle vyvolává ty, kdo tvoří pekelnou armádu odvěké zuřivosti - ďábly samotné!

Jak se dalo ostatně čekat, teologové sestavili soupis jmen některých ďáblů, ale následující seznam obsahuje pouze jména nejčastěji užívaná při satanském rituálu. Obsahuje jména a původ bohů a bohyň, k nimž se obracíme a kteří představují velkou část obyvatelstva pekelného královského paláce:

ČTYŘI KORUNNÍ PRINCI PEKEL

SATAN - (hebrejsky) sok, protiklad, žalobce, Pán ohně, peklo, jih
LUCIFER - (latinsky) římský bůh, nositel světla, osvícení, vzduch, jitřenka, východ
BELIAL - (hebrejsky) bez pána, nízkost země, nezávislost, severLEVIATHAN - (hebrejsky) had z hlubin, moře, západ

PEKELNÁ JMÉNA

Abaddon - (hebrejsky) ničitel
Adramelech - samarský ďábel
Ahpuch - mayský ďábel
Ahriman - mazdánský ďábel
Amon – egyptský bůh života a množeni s beraní hlavou
Apollyon - řecké synonymum pro Satana, úhlavního nepřítele
Asmodeus - hebrejský ďábel smyslnosti a přepychu, původně zvíře posledního soudu Astaroth - fénická bohyně chlípnosti, odpovídá babylónské Ištar
Azazel - (hebrejsky) učil člověka výrobě zbraní a zavedl kosmetiku
Baalberith - kanaánský Pán úmluv, později se z něj stal ďábel
Balaam - hebrejský ďábel lakoty a chamtivosti
Bafomet - uctíván templáři, jako symbol Satana
Bast - egyptská bohyně rozkoše představovaná kočkou
Belzebub - (hebrejsky) Pán much, převzatý ze symbolismu skaraba
Behemoth – hebrejská personifikace Satana v podobě slona
Beherit – starosyrské jméno pro Satana
Bilé - keltský bůh pekla
Cimeries – jezdí na černém koni a vládne Africe
Čemoš - moabitský bůh, později ďábel
Čort – ruské jméno pro Satana, černý bůh
Dagon - filištínský mstivý ďábel moře
Damballa - hadí bůh kultu voodoo
Démogorgon - řecké jméno ďábla, které prý mělo zůstat smrtelníkům utajeno
Diabolos - (řecky) plynoucí dolů
Drakula - rumunské jméno pro ďábla
Emma-O - japonský vládce pekla
Euronymos - řecký kníže smrti
Fenriz - syn Lokiho, zobrazovaný jako vlk
Gorgo - zdrobnělina Démogoron, řeckého jména pro ďábla
Haborym - hebrejské synonymum pro Satana
Hekaté - řecká bohyně podsvětí a magie
Ištar - babylonská bohyně plodnosti
Kálí - (hindsky) Šivova dcera, bohyně uctívaná Thuggy
Kojot – indiánský ďábel
Lilith – hebrejská ďáblice, Adamova první žena, která ho naučila jak to chodí
Loki – germánský ďábel
Mammon - aramejský bůh blahobytu a zisku
Mania - etruská bohyně pekel
Mantus - etruský bůh pekel
Marduk - bůh města Babylónu
Mastema - hebrejské synonymum pro Satana
Melek Taus - jezidský ďábel
Mefistofeles – řecky ten, který se straní světla, viz Faust

Metztli - aztécká bohyně noci
Mictian - aztécký bůh smrti
Midgard - syn Lokiho, zobrazovaný jako had
Milkom - amonitský ďábel
Moloch - fénický a kanaánský ďábel
Mormo - (řecky) král ghoulů, choť Hekaté
Naamah - hebrejská ďáblice svodů
Nergal - babylónský bůh Hádu
Nihasa – indiánský ďábel
Nija - polský bůh podsvětí
O-Yama – japonské jméno pro Satana
Pan - řecký bůh smyslnosti, později zapuzen do ďáblovy říše
P1uto - řecký bůh podsvětí
Proserpina - řecká královna podsvětí
Pwcca - velšské jméno pro Satana
Rimmon - syrský ďábel, uctívaný v Damašku
Sabazios - frýžského původu, ztotožňován s Dionýsem, uctívání hada
Saitan - enošský ekvivalent Satana
Sammael - (hebrejsky) "nenávist Boží"
Samnu - středoasijský ďábel
Sedit - indiánský ďábel
Sekhmet - egyptská bohyně pomsty
Set - egyptský ďábel
Šejtan - arabské jméno pro Satana
Šiva - (hindsky) ničitel
Tan-mo - čínská analogie ďábla, žádostivosti, touhy
Tezcatlipoca – aztécký bůh pekel
Thamuz - sumerský bůh, který byl později vypovězen do ďáblovy říše
Thoth- egyptský bůh magie
Tunrida - skandinávská ďáblice
Typhon - řecká personifikace ďábla
Yaotzin – aztécký bůh pekel
Yen-lo-Wang - čínský vládce pekel

Ďáblové dřívějších náboženství vždy nesli přinejmenším částečně zvířecí rysy, očividný důkaz neustálé potřeby člověka popírat, že je také zvířetem. Kdyby si to přiznal, zasadilo by to citelnou ránu jeho zbídačelému egu.
Židé a Egypťané opovrhovali prasetem. Symbolizovalo bohy Frey, Osirida, Adonise, Persefonu, Attie a Demétér, a bylo obětováno Osiridovi a Měsíci. Postupem času ale bylo degradováno na ďábla. Féničané uctívali mušího boha Baala, z něho pochází Belzebub. Baal i Belzebub jsou totožní s hovniválem či skarabem Egypťanů který byl zřejmě schopen vstát z mrtvých, podobně jako mýtický pták Fénix vstal vždy z popela. Staří Židé díky kontaktu s Peršany věřili, že dvě rozhodující síly ve světě jsou Ahura-Mazda, bůh ohně, světla, života a dobroty, a Ahriman, had, bůh temnoty, zkázy, smrti a zla. Tyto i nesčetné delší příklady nejenže zobrazují ďábly jako zvířata, ale také ukazují lidskou potřebu obětovat původní zvířecí bohy a degradovat je na ďábly.
V šestnáctém století, v době reformace, přišel alchymista doktor Johann Faust na způsob, jak přivolat démona - Mefistofela - z pekel a uzavřít s ním smlouvu. Podepsal ji krví a výměnou za pocit mládí se zavázal odevzdat Mefistofelovi duši. V mžiku omládl. Když nadešel jeho čas, uzavřel se do svého pokoje a byl rozerván na kusy, jako by v laboratoři došlo k explozi. Tento příběh je protestem doby (šestnáctého století) proti vědě, chemii a magii.
Abyste se mohli stát satanistou, není bezpodmínečné nutně zaprodat duši ďáblu nebo uzavřít smlouvu se Satanem. Tuto hrozbu vymyslelo křesťanství, aby mohlo zastrašovat lidi a zabránilo jim zaběhnout se od věřícího stáda. Chvějícími se hlasy a se zdviženými prsty učili své stoupence, že pokud podlehnou pokušení a budou žít podle svých přirozených sklonů, zaplatí

Satanovi za hříšné rozkoše duší a navěky budou trpět v pekle. Namlouvali lidem, že nezkažená duše je jakousi propustkou k věčnému životu.
Zbožní proroci učili, že se má člověk Satana bát. Co si ale počít s výrazy jako strach z Boha? Je-li Bůh tak milosrdný, proč se ho mají lidé bát? Máme snad věřit tomu, že před strachem se nedá nikam utéci? Pokud se musíte bát Boha, proč se raději nebát Satana a užívat si rozkoší, které vám bohabojnost zakazuje? Bez všeobecného strachu by pánbíčkáři neměli čím ovládat své stoupence. Germánská bohyně smrti, dcera Lokiho, se jmenovala Hel; byla zároveň pohanským božstvem mučení a trestu. Při sepisování Starého zákona bylo přidáno ještě jedno "l". Proroci kteří sepsali Bibli, výraz peklo (angl. hell) neznali, použili hebrejské Sheol a řecké Hádes, což znamenalo záhrobí; použili také řecké slovo Tartaros, které označovalo místo pobytu padlých andělů, podsvětí (uvnitř země) a výraz Gehenna, což bylo údolí blízko Jeruzaléma, kde vládl Moloch a kam sváželi odpadky a spalovali je. Odtud křesťanská církev vzala ideu pekelné síry a ohně.
Protestantské a katolické peklo jsou místy věčného trestu. Katolíci nicméně věří, že existuje ještě očistec, kam všechny duše na určitou dobu přijdou, a limbus, kam se dostanou nepokřtěné duše. Buddhistické peklo je rozděleno do osmi částí, přičemž prvních sedm si lze odpykat. Církevní představa pekla popisuje hrůzné místo plné ohně a utrpení. V Dantově Pekle a v severních krajích se předpokládalo, že je to mrazivý, studený kraj, obrovská lednička. (Přes všechno zastrašování věčným prokletím a smažením duše křesťanští misionáři narazili na jedince, kteří jejich žvásty nespolkli tak snadno. Rozkoš a bolest jsou, stejně jako krása subjektivní kategorii. Když se misionáři odvážili na Aljašku, aby varovali Eskymáky před hrůzami pekla a planoucími jezery ohně, které čekají na hříšníky, Eskymáci se dychtivě ptali: Jak se tam dostaneme?)
Většina satanistů nechápe Satana jako antropomorfní bytost s kopyty, pichlavým ocasem a rohy. Představuje přírodní sílu - mocnost temnot, která byla takto nazvána jedině proto, že je žádné náboženství z temnot nevytáhlo. Ani věda nebyla schopna uplatnit na tuto sílu technickou terminologii. Je to dosud nevyužitý zdroj, z něhož může čerpat jen málokdo, jelikož většina lidí nedokáže používat nějaký nástroj jen tak, aniž by ho nejdříve rozebrali na kusy a pojmenovali části, které ho udržují v chodu. Neustálá potřeba vše analyzovat brání většině lidí, aby využili tento mnohostranný klíč k neznámu, který satanisté nazývají Satanem.
Satana jako boha, poloboha, osobního spasitele či jak mu chcete říkat, vymysleli tvůrci všech náboženství na Zemi pouze z jediného důvodu - aby mohli dozírat na takzvané špatné jednání lidí a na poměry zde na Zemi. Proto bylo vše, co vedlo k tělesnému či duševnímu uspokojení, označeno za špatné, a tím zajistilo lidem život plný bezdůvodných pocitů viny!
Když nás označili za špatné, tak tedy špatní jsme - a co má být? Nadešla doba satanismu! Proč ji tedy nevyužít a ŽÍT! (žít - angl. "live" - pozpátku "evil" - zlo pozn. překl.)

LÁSKA A NENÁVIST

Satanismus znamená dobrotu a vlídnost pro ty, kteří ji potřebují, nikoliv lásku mrhanou na nevděčníky!
Nemůžeme milovat každého a bylo by směšné si něco takového myslet! Jestliže milujete všechny a vše, ztrácíte přirozenou schopnost výběru a skončíte jako velice špatný soudce charakteru a kvality. Pokud se něco používá příliš volně, ztrácí to svůj skutečný význam. Satanista proto věří, že byste měli hluboce a bez výhrad milovat ty, kteří si vaši lásku zasluhují, a nikdy nenastavovat nepříteli druhou tvář!
Láska patří mezi nejsilnější lidské city; další z nich je nenávist. Nutit se do lásky ke všem bez rozdílu je značně nepřirozené. Jestliže se pokusíte milovat každého, pouze oslabíte city k těm, kteří jsou vaší lásky hodní. Potlačovaná nenávist může vést k mnoha tělesným a duševním onemocněním. Tím, že se naučíte uvolnit nenávist k těm, kteří si ji zasluhují, se očistíte od těchto škodlivých emocí a nebudete ji přenášet na ty, které milujete.
Od začátku světa se ještě nenašlo žádné velké hnutí lásky, které by neskončilo povražděním nespočetného množství lidí, zřejmě proto, aby bylo vidět, jak moc se navzájem milují. Všichni pokrytci, co kdy chodili po Zemi, měli kapsy nadité láskou!
Každý farizejský pánbíčkář se může přetrhnout, když tvrdí, jak miluje své nepřátele, ale když mu provedou něco špatného, utěšuje se, že neujdou Božímu trestu. Místo aby si přiznali, že jsou schopni nenávidět své nepřátele a jednat s nimi jak si zasluhují, tvrdí: Kdo jsem já, abych je káral a modlí se za ně. Proč bychom se měli ponižovat takovými falešnými srovnáními?
Satanismus býval synonymem krutosti a brutality. Je tomu tak jen proto, že se lidé bojí podívat pravdě do očí - pravdě, že ne všechny lidské bytosti jsou laskavé a plné lásky. Stačí, aby satanista připustil, že je schopen jak lásky, tak nenávisti, a hned je považován za něco hnusného. Naopak, jelikož dokáže dát průchod své nenávisti v podobě rituálu, je daleko více schopen milovat - tou nejhlubší láskou. Tím, že rozezná a otevřeně přizná lásku i nenávist, kterou cítí, nedochází u něho k záměně obou emocí. Pokud nejste schopni prožít jeden z těchto citů, nedokážete plně procítit ani jeho opak.

SATANSKÝ SEX

Kolem satanistického pohledu na volnou lásku vzniklo mnoho sporů. Často se předpokládá, že sexuální aktivita hraje v satanismu nejdůležitější roli a ochota účastnit se sexuálních orgii je nezbytnou podmínkou přijetí mezi satanisty. Nic nemůže být vzdálenější pravdě! Ve skutečnosti jsou oportunisté, kteří mají o satanismus zájem pouze kvůli jeho sexuálním aspektům, důrazně odmítáni.

Satanismus skutečně obhajuje sexuální svobodu, ale pouze v pravém slova smyslu. Volná láska znamená podle satanismu přesně toto: svobodu být buďto věrný jediné osobě či uspokojovat sexuální tužby s tolika lidmi, kolik je podle vašeho názoru nutné k uspokojení vašich konkrétních potřeb.

Satanismus nedoporučuje těm, kteří k tomu nedojdou přirozeným způsobem, aby se oddávali orgiím či vrhali do mimomanželských vztahů. Pro mnohé by bylo jednoduše nepřirozené a škodlivé, kdyby byli nevěrní partnerům, které si zvolili. Jiné by naopak frustrovalo být sexuálně vázáni pouze na jednu osobu. Každý se musí rozhodnout sám za sebe, jaká forma sexuální aktivity nejlépe vyhovuje jeho individuálním potřebám. Podle satanských měřítek je stejně špatné podléhat sebeklamu a nutit se do cizoložství, nebo vyhledávat sexuální partnery před svatbou pouze proto, abyste dokázali svému okolí (nebo, což je ještě horší, sami sobě), že jste se zbavili pocitu viny, jako nechat kvůli hluboce zakořeněným pocitům viny jakoukoli sexuální potřebu neuspokojenou.

Mnozí lidé, kteří si neustále dokazují, jak se zbavili pocitu viny vyvolaného sexem, jsou ve skutečnosti spoutáni daleko pevnějšími pouty než ti, kteří prostě přijímají sexuální aktivitu jako přirozenou součást života a nedělají kolem své sexuální svobody takový rozruch. Je například uznávaným faktem, že nymfomanka (dívka snů každého muže a hrdinka senzačních románů) není sexuálně svobodná, ale je ve skutečnosti frigidní a těká od jednoho muže k druhému, jelikož má příliš velké zábrany, aby vůbec kdy mohla najít úplné sexuální uspokojení.

Další mylnou představou je názor, že schopnost účastnit se skupinové sexuální aktivity svědčí o sexuální svobodě. Všechny dnešní skupiny oddávající se volnému sexu mají jedno společné odmítají fetišistické či úchylné praktiky.

Silácké příklady nefetišistické sexuální aktivity, chabě maskované jako svoboda, mají ve skutečnosti stejný průběh. Všichni účastníci orgie následují příkladu vůdce skupiny - svléknou se do naha a mechanicky souloží, jako na povel. Žádný z přítomných přitom netuší, že by jejich osvobozená forma sexu mohla být nezúčastněnými pozorovateli, kteří nedokáží klást rovnítko mezi uniformitu a svobodu, považována za sešněrovanou a infantilní.

Satanista si uvědomuje, že pokud má být znalcem sexu (a skutečně se osvobodit od pocitu viny), nemůže se nechat rdousit ani takzvanými sexuálními revolucionáři ani prudérní společností, spoutanou pocity viny. Těmto klubům volného sexu zcela uniklo, o čem sexuální svoboda vlastně je. Nemůžete-li realizovat sexuální aktivitu na individuální bázi (což zahrnuje i osobní fetiše) nemá vůbec smysl vstupovat do nějaké organizace, která se zabývá sexuální svobodou.

Satanismus připouští jakoukoli aktivitu, která hluboce uspokojuje vaše sexuální touhy - ať už jsou heterosexuální, homosexuální, bisexuální či pokud je libo dokonce asexuální. Satanismus schvaluje fetiš nebo deviaci, které obohatí váš sexuální život, pokud se ale netýkají někoho, kdo by o ně nestál.

Rozmach deviantního respektive fetišistického chování v naší společnosti by jistě šokoval fantazii sexuálně naivních lidí. Existuje daleko více sexuálních odchylek, než si neinformovaný člověk dokáže představit: transvestitismus, sadismus, masochismus, urolagnie, exhibicionismus - abychom uvedli pouze několik nejrozšířenějších. Každý má nějakou vlastní formu fetiše, ale protože si lidé nejsou vědomi převahy fetišistického chování v naší společnosti, mají pocit, že kdyby se poddali svým nepřirozeným tužbám, byli by spatní. (Fetišismus nepraktikují pouze lidé, ale také zvířata. Fetiš je nedílnou součástí sexuálního života zvířat. Tak například pohlavní pach podmiňuje sexuální vzrušení jednoho zvířete druhým. Laboratorní testy prokázaly, že pokud je nějaké zvíře uměle zbaveno svého pachu, ztrácí sexuální přitažlivost. Stimulace sexuálním pachem působí příznivě i na člověka, i když to často popírá.)

Dokonce i asexuální jedinec má svou úchylku - asexualitu. Nepociťovat vůbec sexuální touhu (pokud to není dáno stářím, chorobou, apod.) je daleko nenormálnější než být sexuálně promiskuitní. Jestliže dá satanista přednost sexuální sublimaci před otevřenou sexuální realizací, je to výhradné jeho věc. U mnoha případů sexuální sublimace (nebo asexuality) by jakýkoliv pokus sexuálně se osvobodit měl pro asexuála negativní následky.
U asexuálů je sexuální touha vždy sublimovaná, ať již v podobě práce, nebo koníčků. Veškerá energie či silný zájem, který by normálně věnovali sexuální aktivitě, se přelije do jiných zábav nebo činností. Jestliže někdo dává přednost určitým zájmům na úkor sexuální aktivity, je to jeho věc, a nikdo nemá právo zatracovat ho za to. V každém případě by si ale dotyčný měl uvědomit, že jde o sexuální sublimaci.
Mnoho tajných sexuálních tužeb zůstane pouhou fantazii, protože je není možno vyjádřit. Nemožnost vybití často vede k nutkavému jednání, a značná část lidí si proto vytváří vlastní tajné cesty, jak dát průchod sexuálním touhám. Jelikož většina fetišistických aktivit není zjevná, neměli by lidé, kteří toho o sexu moc nevědí, podléhat klamu, že vůbec neexistuje. Uvedu pár příkladů důmyslných technik: mužský transvestita se ukájí tím, že nosí dámské prádlo, ale jinak na něm nic nepoznáte. Masochisticky založená žena může nosit o několik čísel menší stahovací podvazkový pás, takže bude během dne prožívat sexuální rozkoš z nepříjemných pocitů, aniž kdokoliv co pozná. Tyto příklady jsou mnohem mírnější a rozšířenější než jiné, které by bylo možno uvést.
Satanismus podporuje jakoukoli formu sexuální realizace, pokud nikomu neubližuje. Abychom se vyhnuli nedorozumění, je třeba toto tvrzení blíže objasnit. Neubližování druhým nezahrnuje neúmyslné ublížení někomu, kdo nemusí souhlasit s vašimi názory na sex, protože jeho pohled na sexuální morálku je úzkostný. Samozřejmé byste se měli snažit, abyste se nějakým způsobem nedotkli svých blízkých, jako třeba přepjatě stydlivých přátel a příbuzných. Pokud se opravdu snažíte, abyste jim neubližovali a oni vám na něco náhodné přijdou, nenesete žádnou odpovědnost, a neměli byste ani mít pocit viny za své sexuální přesvědčení nebo proto že někdo trpí v důsledku vašeho přesvědčení. Jestliže žijete v neustálém strachu, že se svým postojem k sexu dotknete prudérních povah, pak nemá smysl snažit se vymanit z pocitu viny. Rozhodně však věci neprospěje, budete-li okázale předvádět své svobodomyslné názory.
Druhou výjimkou jsou masochisté. Masochista pociťuje rozkoš, když je mu ubližováno, jestliže mu upřete rozkoš z bolesti, ubližujete mu stejné jako fyzická bolest ubližuje někomu, kdo není masochista. Tuto situaci ilustruje příběh jednoho skutečné krutého sadisty: Masochista ho prosí: bij mě! A nemilosrdný sadista mu odpovídá: NE! Pokud někdo chce, aby mu bylo ubližováno a nachází rozkoš v bolesti, není důvod, proč bychom mu neměli dopřát radosti, na které je zvyklý.
Výraz sadista označuje v běžné mluvě člověka, který nachází rozkoš v bezohledné brutalitě. Skutečný sadista je však ve skutečnosti vybíravý. Pečlivě vybírá z široké škály potenciálních obětí. Splnění touhy těm, kterým utrpení dělá dobře, mu přináší úžasnou rozkoš. Vyrovnaný sadista je požitkář a znalec, neboť si vybírá jednotlivce, kteří si jeho zájem zaslouží!
Jestliže je někdo natolik vyrovnaný, aby přiznal, že je masochista a že mu přináší rozkoš být zotročován a bičován, pravý sadista je jen potěšen, když mu může vyhovět.
Kromě uvedených výjimek by satanista nikomu vědomě neublížil, aniž by se dotkl jeho sexuálních práv. Pokud se snažíte vnutit své sexuální touhy tomu, kdo o vaše návrhy nestojí, porušujete jeho sexuální svobodu. Satanismus neschvaluje znásilnění, zneužívání dětí, sexuální zneužívání zvířat a jakoukoli sexuální aktivitu zasahující osoby, které ji odmítají nebo které by díky své nevinnosti či naivitě mohly být svedeny či výhružkami dohnány, aby dělaly něco proti své vůli.
Pokud jsou všichni zúčastnění dospělí zodpovídající za své činy a dobrovolně se zapojí do dané formy sexuální realizace - i když je obecně považována za tabuizovanou - pak není důvod, aby potlačovali své sexuální sklony.
Pokud si uvědomujete všechny důsledky, výhody i nevýhody, a jste si jisti, že vaše činy neublíží nikomu, kdo nechce nebo si nezaslouží, aby mu bylo ubližováno, pak nemáte proč potlačovat své sexuální záliby.
Stejně jako se ani dva lidé neshodují ve výběru stravy ani v množství potravy, kterou potřebují, různí se i sexuální záliby a apetit. Společnost ani nikdo jiný nemá právo stanovit jiné osobě sexuální normy nebo frekvenci sexuálního vyžití. Žádné sexuální chování lze vždy posuzovat

pouze v kontextu dané situace. Z toho plyne, že to, co někdo považuje za sexuálně správné a morální může jiného frustrovat. Platí i opak: někdo může být sexuálně výrazně nadán, ale bylo by nespravedlivé, aby vyvolával pocity méněcennosti v někom, kdo se mu sexuální zdatností nevyrovná, a bylo by bezohledné, aby se vnucoval jiné osobě (např. muž, obdařený nenasytným sexuálním apetitem převyšujícím potřeby jeho ženy). Nebylo by hezké, kdyby od ní očekával, nadšenou odezvu na své nabídky, ona ale musí projevit stejnou ohleduplnost. V případě, že nepociťuje žádnou velkou vášeň, by ho měla sexuálně přijmout, sice pasivně, ale nicméně mile, nebo si nestěžovat, pokud se rozhodne hledat uspokojení jinde - včetně autoerotických praktik. Ideální vztah je takový, ve kterém se lidé hluboce milují a sexuálně si vyhovují. Dokonalé vztahy jsou nicméně poměrně řídké. Je důležité zdůraznit, že láska duchovní a sexuální sice mohou, ale nutně nemusí jít ruku v ruce. Jestliže existuje alespoň určitá míra sexuálního porozumění, bývá často omezeno, a dochází ke splnění pouze některých sexuálních tužeb. Pokud si sexuálně vyhovujete, pak není větší rozkoš nad spojení s tím, koho hluboce milujete. Pokud si sexuálně nevyhovujete, je třeba zdůraznit, že v žádném případě nemusí jít o absenci duchovní lásky. Člověk může, a často tomu tak bývá existovat bez druhého. Ve skutečnosti se často jeden z manželů uchyluje k mimomanželské sexuální aktivitě právě proto, že svého partnera hluboce miluje a chce se vyhnout tomu, aby ho ranil něho se mu vnucoval. Hluboká duchovní láska je obohacena láskou sexuální, a je samozřejmě nutnou součástí každého uspokojivého vztahu, protože se však sexuální záliby liší, může někdy mimomanželská sexuální aktivita nebo masturbace být potřebným doplněním.

Masturbace, kterou mnoho lidí považuje za sexuální tabu, představuje problém viny, s nímž není snadné se vypořádat. Na toto téma je třeba položit zvláštní důraz, neboť přestavuje velice důležitou součást mnoha úspěšných magických konání.

Již od doby, kdy judejsko-křesťanská bible popsala hřích Onanův (Gen 38:7-10), uvědomoval si člověk závažnost a důsledky "samotářské neřesti". Přestože moderní sexuologové vysvětlují Onanův hřích jako běžný coitus interruptus, zavádějící teologický výklad napáchal během staletí značnou škodu.

Kromě skutečných sexuálních zločinů patří masturbace mezi nejvíce odsuzovaná jednáni. V minulém století vzniklo nesčetně prací popisujících její hrůzné následky. Prakticky všechny tělesné či duševní choroby byly připisovány hříchu masturbace. Bledost, dýchavičnost, uhýbavý pohled, propadlý hrudník, nervozita, uhry a nechutenství - to je jen několik údajných následků. Pokud jste se nedrželi varováni příruček pro mladé muže, mohli jste si být jisti, že skončíte naprostým fyzickým a mentálním zhroucením.

Odpudivé popisy v těchto příručkách by mohly být téměř zábavné, kdyby nebylo smutného faktu, že navzdory úsilí současných sexuologů, lékařů, spisovatelů a dalších, odstranit stigma, které masturbace nesla, podařilo se hluboce zakořeněné pocity viny, vyvolané nesmysly v těchto sexuálních příručkách, vymazat pouze částečně. Velké procento lidí, zvláště těch, kterým je přes čtyřicet, nedokáže emočně přijmout fakt, že masturbace je přirozená a zdravá, i když racionálně věc chápou. Svůj nepřekonatelný odpor, často podvědomě, přenášejí na své děti. Převládal názor, že se člověk zblázní, bude-li přes veškerá napomínání pokračovat v autoerotických praktikách. Tento absurdní mýtus vznikl na základě častých zpráv o masturbaci chovanců psychiatrických zařízení. Jelikož téměř všichni nevyléčitelní šílenci masturbovali, soudilo se, že zešíleli právě z tohoto důvodu. Nikoho nenapadlo, že skutečnou příčinou masturbačních praktik byl v jejich případě nedostatek sexuálních partnerů a především ztráta zábran, typická pro pokročilé šílenství.

Mnoho lidí by raději vidělo, kdyby si jejich partner hledal vyžití mimo vztah, než aby se uchýlil k autoerotickým aktům, kvůli vlastním pocitům viny, partnerově nechuti účastnit se masturbace, nebo strachem z jeho odporu, přestože u překvapivě vysokého počtu případů přináší vědomí, že má partner sexuální zážitky s jinými lidmi, zástupné vzrušení, i když málokdo přizná.

Pokud je stimulace vyvolaná představami partnera, který se sexuálně stýká s dalšími lidmi, melo by se o tom otevřeně mluvit, protože tím obě strany mohou jen získat. Pokud masturbaci brání pouze pocit viny jedné nebo obou zúčastněných stran, měli by se oba snažit tyto pocity buďto vymazal nebo je využít. Mnoho vztahů by se dalo zachránit, kdyby se oba zainteresovaní necítili vinni, že se oddával přirozenému aktu masturbace.

Masturbace je považována za něco špatného, protože přináší rozkoš vyvolanou záměrným třením zapovězených oblastí těla vlastní rukou. Pocity viny provázející většinu sexuálních aktů

lze zmírnit tvrzením přijatelným pro církev: smyslové požitky jsou nutné k plození potomstva - i když si dáváte pozor na kalendář a hlídáte bezpečné dny. Pokud se oddáváte masturbaci, pak vám taková útěcha ovšem nestačí. Ať už vám napovídali o neposkvrněném početí, co chtěli, - i kdyby vám slepá víra umožňovala tuto absurditu spolknout -víte dobře, že ke zplození dítěte je zapotřebí sexuálního styku s osobou opačného pohlaví! Pokud trpíte pocitem viny za prvotní hřích, budete přirozeně cítit ještě větší vinu, oddáváte-li se sexu jen pro své uspokojení, bez úmyslu plodit děti.

Satanistovi je naprosto jasné, proč pánbíčkáři prohlašují masturbaci za hříšnou. Stejně jako další přirozené akty to lidé prostě stejně budou dělat, bez ohledu na to, jak ostře jsou káráni. Vyvolávání pocitů viny je důležitou součástí jejich zlovolné taktiky, jak přimět lidi, aby své hříchy vykoupili hypotékami na chrámy odříkání!

I když se dnes většinou nesvíjíme pod břemenem viny, vnucené náboženstvím (nebo si to alespoň myslíme), moderní člověk stále ještě pociťuje stud, když podlehne touze masturbovat. Když se muž uspokojuje autoeroticky, místo aby se účastnil honby za ženami, může se cítit oloupen o svou mužnost. Žena se možná uspokojí sexuálně, ale touží po uspokojeni svého ega, které jí přináší hra svádění. Ani rádoby Casanova ani strojený vamp nemají adekvátní pocity, když se mohou sexuálně ukájet pouze masturbací. Oba by dali přednost i ne zcela vyhovujícímu partnerovi. Řečeno satansky, je daleko lepší oddávat se dokonalé fantazii, než se podílet na neuspokojivém zážitku s jiným člověkem. U masturbace máte alespoň kontrolu nad situací. Ilustrace neoddiskutovatelného faktu, že masturbace je zcela přirozený, zdravý jev: provozují ji všichni příslušníci zvířecího království. Lidské děti se také řídí instinktivní touhou masturbovat, pokud za to nebudou kárány rozhořčenými rodiči, kterým bezpochyby spílali jejich rodiče, a tak dál, pěkně pozpátku. Je smutnou pravdou, že pocity viny, které v rodičích vyvolává sex, se beze změny přenesou na děti. Abychom uchránili své děti před nešťastným sexuálním osudem svých rodičů, prarodičů, a možná i nás samých, je třeba nazvat tento zvrácený morální kód pravým jménem: je to pragmaticky sestaveny soubor pravidel, která by nás zničila, kdybychom se jimi bez odmluvy řídili! Dokud se neosvobodíme od směšných sexuálních norem současné společnosti, včetně takzvané sexuální revoluce, nezbavíme se neurózy vyvolané těmito omezeními. Příklon k nové, rozumné a humanistické morálce satanismu může - a také tomu tak bude - dát podnět ke vzniku nové společnosti, v níž se naše děti budou zdravě vyvíjet, aniž by byly zatíženy zničujícími morálními břemeny současné nemocné společnosti.

ŽÁDNÉ NUTKÁNÍ...ROZKOŠ

Nejvyšším stadiem vývoje lidstva je vědomí těla! Satanismus doporučuje svým stoupencům, aby se oddávali přirozeným touhám. Jedině tak z vás může být naprosto spolehlivý člověk, bez frustrací, které by mohly být škodlivé jak vám, tak vašemu okolí. Nejjednodušší krédo satanismu proto zní: NAMÍSTO ZDRŽENLIVOSTI ROZKOŠ!!!
Lidé si často pletou nutkání s požitkářstvím, mezi těmito dvěma pojmy je obrovský rozdíl. Puzení není nikdy vyvoláno požitkářstvím, ale neschopností oddávat se požitkům. Když se z něčeho stane tabu, touha tím jen zesílí. Každý dělá nejraději to, co se mu zakazuje. Zakázané ovoce je nejsladší.
Pokud někomu chybí možnost normálně ulevit svým tužbám, prudce vzrostou a změní se v puzení. Kdyby všichni lidé měli podmínky, aby mohli beze strachu z eventuálních problémů nebo hanby pravidelně ukájet své choutky, byli by dostatečně uvolnění a mohli by vést zcela normální život bez frustrací. Byli by volní a mohli se vrhnout do libovolné činnosti, místo aby plnili své povinnosti jen napůl, protože jejich tvůrčí síly jsou brzděny frustrací přirozených tužeb. To platí pro většinu případů, ale vždy se samozřejmě vyskytnou jedinci, kteří pracují lépe pod tlakem.
Obecně vzato ti, kdo potřebují určitou míru strádání, aby mohli naplno tvořit podle svých schopností, jsou v podstatě uměleckého založení. (Později bude řečeno více o naplnění dosaženém prostřednictvím odříkání). V žádném případě to ale neznamená, že všichni umělci patří do této kategorie. Naopak, mnoho umělců nedokáže tvořit, dokud nejsou uspokojeny jejich základní živočišné potřeby.
Normální vybití tužeb většinou nechybí umělci či individualistovi, ale průměrnému pracujícímu příslušníku středních tříd. Je ironií, že zodpovědný, úctyhodný člověk - ten, kdo platí účty celé společnosti - by si měl ze všech nejméně přijít na své. Právě on si musí být stále vědom svých morálních povinností, on je zatracován, když ukájí své přirozené choutky.
Satanské náboženství to považuje za hrubou nespravedlnost. Ten, kdo plní své závazky, by měl mít největší právo na požitky, jaké si zvolí, bez cenzury ze strany společnosti, jíž slouží. Konečně přišlo náboženství (satanismus), které velebí a odměňuje ty, kdo podporují společnost, v níž žijí, místo aby je odsuzovala za jejich lidské potřeby.
V každém kodexu zásad (jedno, zda náboženských, politických nebo filozofických) lze najit něco dobrého. V šílenství hitlerismu najdeme jeden zářivý příklad - síla radosti! Hitler nebyl žádný blázen, když nabízel Němcům štěstí v soukromém životě, aby si tak pojistil loajalitu a nejvyšší výkon.
Potvrdilo se, že většina nemocí má psychický původ, a psychosomatické choroby jsou přímým důsledkem frustrací. Říká se, že dobří lidé umírají mladí.Díky křesťanským zásadám dobří lidé skutečně umírají mladí. K předčasné zchátralosti duše i těla totiž vede právě frustrace přirozených pudů.
Z vylepšování ducha a těla se stala velká móda. Poskytování rozkoší tělu, schránce, bez níž by duch ani myšlení nemohly existovat, je však považováno za sprosté, primitivní a hrubé. Stejně jako dříve, i dnes většina lidi,. kteří se o sobě domnívají, že jsou emancipovaní, transcenduje od normálnosti k idiocii.
Prohýbají se dozadu, aby si dosáhli na pupek a živí se výstředními a exotickým potravinami, jako je hnědá rýže a čaj, čímž získávají pocit, že dosáhnou vysokého stupně duchovního vývoje. Šlichta! ulevuje si satanista. Raději bude jíst pořádné vydatné jídlo, pocvičí si představivost a transcendovat bude pomocí fyzického a emočního naplnění. Satanista se domnívá, že po staletích strávených v poutech nesmyslných náboženských požadavků, každý uvítá možnost být konečně člověkem!
Pokud si někdo myslí, že se potlačováním přirozených tužeb vyhne prostřednosti, měl by si prostudovat východní mystické nauky, které jsou poslední dobou velice oblíbeny mezi intelektuály. Křesťanství je stará vesta, a ti, kdo touží vymanit se z jeho pout, se obracejí k takzvaným osvíceným náboženstvím jako je buddhismus. Přestože si křesťanství samozřejmě zaslouží kritiku, jíž se mu dostává, možná že dokonce schytalo víc, než mělo. Stejně jako svedení křesťané se i stoupenci mystických pověr provinili nedostatečným humanismem. Obé náboženství jsou sice založena na otřepaných filozofiích, ale stoupenci mystických náboženství tvrdí, že jsou osvícení a osvobození od dogmatu viny ustaveného křesťanstvím. Východní

mystik se dokonce ještě více než křesťan vystříhá živočišného chování, jež by mu připomínalo, že není žádný světec, ale pouhý člověk - nic než jiný druh zvířete, někdy lepší, mnohem častěji ale horší než ti, co běhají po čtyřech - který se díky božskému spirituálnímu a intelektuálnímu vývoji stal nejhorším zvířetem! Satanista si klade otázku, Co je na tom špatného, být člověkem se všemi chybami i klady? Popřením svých tužeb není mystik ani o trochu blíž překonání nutkavosti než jeho spřízněná duše - křesťan. Východní mystická náboženství učila lidi, aby kontemplovali nad svým pupkem, stáli na hlavě, hleděli do zdi, vyhýbali se označování věcí a ukáznili louhu po hmotných rozkoších. Jsem si jist, že jste poznali dost takzvaně ukázněných jogínů, kteří nebyli schopni zvládnout zlozvyk kouření, nebo tolik údajně osvobozených buddhistů, které konfrontace s příslušníkem opačného - nebo případně téhož - pohlaví vzrušuje stejné jako méně uvědomělého člověka. Když se jich zeptáte, proč jsou takoví pokrytci, uchýlí se k dvojznačnosti charakteristické pro jejich víru - nejsou-li jednoznačné odpovědi, nikdo je nemůže přitisknout ke zdi!

Je prostou skutečností, že tento druh lidí vedlo k hlásání odříkání právě požitkářství. Nutkavý masochismus je důvodem, proč si vybrali náboženství, které nejen obhajuje sebezapírání. ale dokonce je za to velebí a nabízí jim svatouškovskou cestu k vyjádření masochistických potřeb. Čím horší týrání dokáží nést, tím budou svatější.

Pro většinu lidí masochismus znamená odmítání rozkoší. Satanismus poukazuje na některé další významy pojmů a považuje masochismus za požitkářství, pokud se veškeré pokusy přimět někoho, aby se zbavil masochistických sklonů setkají s odporem, resp. selžou.

Satanista nezatracuje lidi za to, že dávají volný průchod svým masochistickým tužbám; krajní opovrženi ale pociťuje vůči těm, kteří nedokáží být natolik upřímní (přinejmenším vůči sobě), aby si svůj masochismus přiznali a akceptovali ho jako přirozenou součást své osobnosti. Používat náboženství jako výmluvy pro masochistické sklony není moc dobré, ale tito lidé mají ještě tu drzost cítit se nadřazeni těm, kdo nejsou spoutáni sebeklamným vyjádřením svých fetišů. Neváhali by zatratit toho, kdo nachází jednou týdně vyžití ve styku s osobou, která ho pořádně zbije, čímž uvolní napětí, jež by z něj jinak udělalo - jako z nich samých - nutkavého návštěvníka kostelů či náboženského fanatika. Tím, že nalezne adekvátní vybití svých masochistických tužeb, se již nepotřebuje neustále ponižovat a popírat, jako tito nutkaví masochisté.

Satanistům je doporučováno, aby se oddávali sedmeru smrtelných hříchů, pokud nikomu neubližují; křesťanská církev si je vymyslela jen proto, aby ve svých stoupencích vyvolala pocit viny. Křesťanská církev ví, že je nemožné vyhnout se těmto hříchům; protože jsou to věci, které my, právě proto že jsme lidé, naprosto přirozeně děláme. Když nevyhnutelně spácháme tyto hříchy, finanční dary církvi jako úplatek Bohu mají uklidnit farníkovo svědomí.

Satan nikdy nepotřeboval žádnou knihu přikázání, přírodní síly samy udržely člověka v hříchu a v odhodlání chránit sebe i své pocity. Přesto byly v zájmu duše činěny demoralizující pokusy o jeho tělo a existenci vůbec, což jen dokresluje, jak byly nesprávně pochopeny a zneužity pojmy požitkářství versus nutkání.

Satanismus sexuální aktivitu samozřejmě omlouvá a podporuje, ale fakt, že jako jediné náboženství upřímně zaujalo toto stanovisko, je zjevnou příčinou, proč mu bylo tradičně věnováno tolik potištěného papíru.

Pokud většina lidí patří k náboženstvím, která je sexuálně utlačují, je pochopitelné, že cokoliv se o tomto provokativním tématu napíše, stane se příjemně dráždivou četbou.

Když selžou všechny pokusy něco prodat (ať je to výrobek nebo myšlenka), sex to dokáže. Příčinu je třeba hledat ve skutečnosti, že přestože dnes lidé vědomě akceptují sex jako normální a potřebnou funkci, jejich podvědomí je stále svázáno různými tabu, která náboženství na sex uvalilo. Opět nejvíce toužíme po tom, co je nám nejvíce odpíráno. Pojetí sexu jako strašáku způsobuje, že literatura zabývající se satanskými názory na toto téma zastiňuje vše ostatní, co bylo o satanismu napsáno.

Pravý satanista není sexem ovládán o nic víc než jinými touhami. Stejně jako u ostatních rozkoší je satanista spíše pánem sexu než jeho otrokem. Není žádným zvrhlým zloduchem, který se jen třese, až bude moci zprznit kdekterou mladou pannu, ani není úchylou, který se potajmu plíží kolem sprostých knihkupectví a slintá nad nemravnými obrázky. Jestliže pornografie uspokojí jeho momentální potřeby, beze studu si koupí nějaké kvalitní kousky a bez pocitu viny si je podle libosti prostuduje.

Musíme se smířit se skutečností, že lidem začalo vadit, že jsou neustále utlačováni; my ale musíme podniknout vše, abychom přinejmenším zklidnili jejich hříšné touhy, jinak by se v této nové době mohly zcela vymknout kontrole, odpovídají pánbíčkáři na satanistovy otázky. Proč ale máme dál považovat tyto touhy za něco hanebného, co je třeba potlačovat, když sami přiznáváte, že jsou přirozené? kontruje satanista. Co když si pravověrní pánbíčkáři nedokázali před příchodem satanistů vymyslet náboženství, jež by přinášelo potěšení, a proto ho tak trochu považují za kyselé hrozny, a kdybychom znali pravdu, není to náhodou tak, že by si také chtěli v životě užít trochu potěšení, ale ze strachu, že by mohli ztratit tvář, to nepřiznají? A co když se třeba bojí, že až by lidé uslyšeli o satanismu, řekli by si: To je něco pro mé proč bych se měl dál držet náboženství, které mě zatracuje za všechno, co dělám, i když na tom ve skutečnosti není nic špatného? Satanista má pocit, že je to víc než možné.
Existuje samozřejmě daleko více důkazů, že stará náboženství den ze dne ruší další ze svých absurdních omezení. Jestliže je celé náboženství založeno na odříkání místo na oddávání se rozkoši (jak by správně mělo být), po revizi, jež by vyšla vstříc současným potřebám člověka, by z něj moc nezbylo. Proč tedy ztrácet čas kupováním ovsa pro chcíplého koně? Heslem satanismu je: namísto odříkání... ODDÁVÁNÍ SE ROZKOŠI ... ALE - v žádném případě nejde o nutkání.

NAPLNĚNÍ EGA JAKO CESTA K POSMRTNÉMU ŽIVOTU

Člověk si uvědomuje, že jednou zemře. Zvířata poznají, že se blíží smrt, ale teprve když je jistá, uvědomuje si zvíře blížící se odchod z tohoto světa. I tak ale neví přesně, co s sebou umírání přináší. Často se poukazuje na skutečnost, že zvířata přijímají smrt důstojně, beze strachu či odporu. Je to krásná představa, ale je tomu tak pouze v případech, kdy zvíře ví, že smrt je nevyhnutelná.

Pokud je zvíře nemocné či raněné, bude bojovat o život ze všech zbývajících sil. Kdyby člověk nebyl tak vysoce vyvinutý, právě tato neotřesitelná vůle k životu by mu dodala bojovného ducha potřebného k přežití.

Je známou skutečností, že mnoho lidí umírá prostě proto, že to vzdají a už je jim všechno jedno. Pokud je někdo vážně nemocen a nemá naději na uzdravení, dá se to pochopit. Často ale tomu tak není. Člověk zlenivěl. Naučil se přijímat snadná východiska. Dokonce i sebevražda se ve srovnání s jinými hříchy stala pro mnoho lidí menším zlem. Za to může výhradně náboženství.

Většina náboženství vydává smrt za velké duchovní probuzení, na něž se celý život připravujeme. Tato představa se velice zamlouvá těm, kdo nejsou se svým životem spokojeni; ale pro ty, kdo zažili všechny radosti života, se smrt pojí s velkými obavami. Tak to má být. Právě tato žízeň po životě umožňuje, aby vitální jedinec žil dál, i po nevyhnutelné smrti své tělesné schránky.

Historie ukazuje, že lidé, kteří položili své životy za nějaký ideál, byli za své mučednictví zbožněni. Pánbíčkáři a političtí vůdci vždy projevovali při vymýšlení plánů pěknou mazanost. Vyzdvižením zářného příkladu mučedníka se vyhnou zdravé námitce, že záměrné sebezničení odporuje veškeré živočišné logice. Mučednictví a neosobní heroismus si satanista nespojuje s morálními kvalitami, ale s hloupostí. To samozřejmě neplatí v situacích, kdy jde o bezpečnost milované osoby. Položit život za něco tak neosobního, jako je politická či náboženská idea, je masochismus non plus ultra.

Život je jediná ohromná rozkoš, smrt je absolutní odříkání. Tomu, komu přináší pozemská existence uspokojení, musí život připadat jako jedna velká oslava, a z fajn večírku nikdo neodchází rád. Z téhož důvodu se člověk, kterého baví žít, nevdá ochotné života za příslib posmrtné existence, o níž neví nic.

Východní mystická náboženství učí lidi, aby ukáznili jakoukoli vědomou touhu po úspěchu, a mohli se rozplynout v univerzálním kosmickém vědomí. Učí je dělat vše, aby se vyhnuli zdravému sebeuspokojení a upřímné hrdosti na pozemské úspěchy.

Je zajímavé si povšimnout, že tomuto druhu víry se daří tam, kde materiální zisky jsou téměř nedostupné. Proto musí převažovat takové náboženské přesvědčení, které chválí své stoupence, že odmítají materiální statky a vyhýbají se takovým kategoriím, jež přikládají určitý význam materiálním úspěchům. Tímto způsobem lze lidi pacifikovat natolik, aby přijali svůj úděl, i kdyby byl sebetěžší.

Satanismus označuje věci pravými jmény. Kdyby nebylo označování málokdo by v životě vůbec něčemu rozuměl, nepřikládal by mu žádný význam. Význam si vynucuje uznání, a to chce každý, zejména východní mystik, když se snaží kdekoho přesvědčit, že dokáže déle meditovat nebo vydrží větší strádání a bolest než jeho kolega.

Východní filozofie hlásají rozplynutí člověkova ega ještě dříve, než stačí zhřešit. Satanista si nedokáže představit ego, jež by vědomě zvolilo popření sebe sama.

V zemích, kde filozofie, která učí popření ega, slouží jako šidítko pro ty, kdo se nevzpírají chudobě, pochopitelně splňuje svůj účel - přinejmenším pro ty, kdo jsou u moci a pro něž je nespokojenost poddaných nežádoucí. Ale každému, kdo má možnost dosáhnout hmotných statků, musí připadat jako bláznovství, když si někdo dobrovolně zvolí toto náboženství.

Východní mystik pevně věří v reinkarnaci. Člověku, který nemá v tomto životě prakticky nic, musí možnost, že byl v minulém životě králem nebo jím teprve bude, připadat velice přitažlivá a uspokojuje jeho potřebu sebeúcty. Pokud nemá v tomto životě nic, na co by mohl být hrdý, může se utěšovat myšlenkou, ze jsou tu ještě budoucí životy. Vyznavače reinkarnace nenapadne, že pokud jeho otec, děd a praděd atd. připravovali svou příchylností k téže víře a etice dobrou karmu - proč tedy žije v nouzi a ne jako maharádža?

Víra v reinkarnaci skýtá svět plný fantazie, v němž může člověk najít vhodnou cestu k vyjádření ega a současně tvrdit, že se jeho ego rozplynulo. To je zdůrazněno rolemi, které si lidé v minulých či budoucích životech vybírají.
Vyznavači reinkarnace si ne vždy vybírají vzorné role. Úctyhodní a konzervativně založení lidé si často zvolí výstředního ničemu nebo gangstera, a tak naplní své alter ego. Nebo žena vysokého společenského postavení si může za svůj charakter v minulém životě vybrat děvku či známou kurtizánu.
Pokud by byli lidé schopni zbavit se stigmatu, které se pojí s naplněním ega, nepotřebovali by sebeklamné hry, jako je víra v reinkarnaci, jež je prostředkem k uspokojení přirozené touhy po naplnění ega.
Satanista věří v plné uspokojení potřeb svého ega. Satanismus je ve skutečnosti jediné náboženství, jež obhajuje posilováni a povzbuzování ega. Pouze ten, kdo má dostatečně naplněné ego, si může dovolit být laskavý a zdvořilý vůči ostatním, aniž by se přitom otupoval o sebeúctu. Obecně je chvastoun považován za člověka s přebujelým egem, jeho chvástání však ve skutečnosti pramení z potřeby uspokojit zbídačelé ego.
Poslušnost svých stoupenců si pánbíčkáři vynucovali potlačováním jejich ega. Děsivost svého boha si pojistili tím, že vyvolávali ve svých příznivcích pocity méněcennosti. Satanismus své přívržence vybízí k rozvinutí dobrého a silného ega, neboť jim poskytne sebeúctu, tolik potřebnou ke spokojené existenci v tomto životě.
Pokud byl někdo během života dostatečné vitální a až do konce bojoval o svou existenci, je to pravé jeho ego, jež odmítne zemřít, přestože tělo, v němž sídlilo, již propadlo zániku. Malé děti si zaslouží obdiv pro svůj elán a nadšení životem. Vidíme to na příkladu děcka, které odmítá jít do postele, když se zrovna děje něco vzrušujícího, a když ho uloží do postele, potají vyklouzne a seběhne po schodech, a nakukuje za závěsem, co se děje. Tato dětská vitalita satanistovi dovolí nahlížet za závěs temnot a smrti a zůstat zde na Zemi.
Satanské náboženství nepodporuje sebeobětování. Pokud smrt nepřijde jako úleva vzhledem k mimořádným okolnostem, jež činí ukončení života vítaným osvobozením od nesnesitelné existence, satanské náboženství sebevraždu rozhodně neschvaluje.
Náboženští mučedníci si vzali život, ale ne proto, že by pro ně byl nesnesitelný, nýbrž proto, aby něj vyšší oběť učinili nástrojem šíření víry. Musíme tedy předpokládat, že pokud je sebevražda spáchána pro dobro církve, je promíjena a dokonce doporučována - přestože jejich písma ji označují za hřích - neboť náboženští mučedníci byli v minulosti vždy uctíváni jako bozi. Je zvláštní, že jediný případ, kdy jiná náboženství považují sebevraždu za hřích, je tehdy, pokud přinese úlevu.

NÁBOŽENSKÉ SVÁTKY

V satanském náboženství je největším ze všech svátků den vašeho narození. Je to v přímém protikladu k nejsvatějším dnům ostatních náboženství, jež uctívají konkrétního antropomorfního boha stvořeného k vlastní podobě, čímž naznačují, že ego není úplně pohřbeno.
Satanista si říká: Proč tedy nejste skutečně upřímní, a pokud utváříte boha podle své podoby, proč jím nejste vy sami? Každý člověk se může prohlásit bohem, když chce. Své narozeniny proto satanista slaví jako nejdůležitější svátek roku. Konec konců máte větší radost z toho, že jste se narodili, nebo se víc radujete z narození někoho, koho jste nikdy ani neviděli? Pomineme-li náboženské svátky, proč máme narozeninám prezidenta nebo historickému datu projevovat větší úctu než dni, kdy jsme byli přivedeni na tento svět, nejkrásnější ze všech? Navzdory skutečnosti, že někteří z nás možná nebyli chtěni nebo přinejmenším plánováni, a bez ohledu na mínění druhých jsme rádi, že jsme zde! Za to, že jste, byste se měli poplácat po zádech, koupit si, co se vám zachce, zacházet se sebou jako s králem (nebo bohem), jímž také jste a vůbec byste své narozeniny měli slavit s co největší pompou a obřadností.
Vedle vlastních narozenin jsou dalšími významnými satanskými svátky Valpuržina noc a předvečer Všech svatých (angl. Halloween).
Sv. Valpurgis - nebo Walpurga či Walburga, podle doby a místa, o nichž je řeč - se narodila v Sussexu koncem sedmého nebo počátkem osmého století, byla vychována ve Winbumu v hrabství Dorset, kde po vstupu do kláštera zůstala dvacet sedm let. Poté se spolu s jinými jeptiškami na naléhání svého strýce, Sv. Bonifáce a svého bratra, Sv. Vilibalda, vydala do Německa, aby tam zakládala kláštery. Nejdříve se usadila v Bischofsheimu v mainzské diecézi, a o dva roky později (754 n.l.) se stala abatyší benediktinského ženského kláštera v bavorském Heidenheimu, v eichstadtské diecézi bratra Vilibalda, kde její další bratr, Vinebald byl v té době ustaven představeným mužského kláštera. Po Vinebaldově smrti v roce 760 se ji podařilo dostat se na jeho místo, a dohled nad oběma kláštery si podržela až do smrti, 25. února 779. Její ostatky byly přeneseny do Eichstadtu, kde byly uloženy do skalní dutiny, z níž začal prýštit živičný olej, později známý jako Valpuržin olej, o němž se věřilo, že má zázračné léčivé účinky. Z jeskyně se stalo poutní místo, a byl zde postaven velkolepý kostel. Její jméno je připomínáno při různých příležitostech, hlavně však l. května, protože její svátek nahradil původní pohanské oslavy. Je s podivem, kolik cirátů bylo nutno nadělat, aby bylo možno přimhouřit oko nad přetrváváním nejdůležitějšího pohanského svátku roku - nádherného vyvrcholení jarní rovnodennosti!
Předvečer prvního máje byl uctíván jako noc, kdy se zjevují všichni démoni, duchové, džinové a víly a divoce se veselí. Tálo oslava symbolizuje radost z jarní rovnodennosti.
Halloween - neboli předvečer svátku všech svatých - připadá na 31. říjen nebo l. listopad. Původně byl tento den jedním z velkých ohňových svátků v Británii za dob Druidů. Ve Skotsku se pojil s dobou, kdy duchové zemřelých, démoni, čarodějnice a čarodějové jsou neobyčejné aktivní a mají příhodné podmínky. Paradoxně byl také nocí, kdy mladí lidé prováděli magické rituály, aby poznali své budoucí partnery v manželství. Mladí z vesnice se bavili veselicemi a smyslnými radovánkami, ale starší lidé si spíše dávali pozor, aby uchránili své domovy před zlými duchy, čarodějnicemi a démony, kteří měli tu noc výjimečnou moc.
Slunovraty a rovnodennosti se také slaví jako svátky, neboť zvěstují první den nového období. Rozdíl mezi slunovratem a rovnodenností je pouze sémantický, a spočívá ve vymezení vztahů mezi Sluncem. Měsícem a stálicemi. Slunovrat se vztahuje k létu a zimě, rovnodennost patří k jaru a podzimu. Letní slunovrat je v červnu, zimní v prosinci. Jarní rovnodennost nastává v březnu, podzimní v září. Slunovraty i rovnodennosti se v závislosti na lunárním cyklu pohybují rok od roku v rozmezí jednoho dvou dnů, ale obvykle připadají na 21. nebo 22. den měsíce. Pět až šest týdnů po těchto dnech se slaví legendární satanské orgie.

ČERNÁ MŠE

Žádný jiný atribut nebyl tolik spojován se satanismem jako černá mše. Tvrzení, že nejrouhavější ze všech náboženských obřadů není nic jiného než literární výmysl, je samozřejmé třeba upřesnit - ale nic nemůže být blíž pravdě, než toto tvrzení.
Rozšířená představa o černé mši je asi taková: exkomunikovaný kněz stojí před oltářem, tvořeným nahou ženou s široce roztaženýma nohama a rukama a rozevřenou vagínou. V každé ruce drží černou svíci vyrobenou z tuku nepokřtěných dětí, na břiše má kalich naplněný močí prostitutky (nebo krví). Nad oltářem visí obrácený kříž. Trojúhelníkové hostie z mouky smíšené s námelem nebo z načerněného turínu jsou jedna za druhou žehnány tak, že je kněz střídavě vkládá dovnitř a opět vyjímá ze stydkých pysků ženy-oltáře. Po invokaci Satana a rozličných démonů prý následuje množství modliteb a žalmů, zpívaných pozpátku nebo prokládaných obscenitami...přičemž vše je provozováno v ochranném pentagramu, narýsovaném na podlaze. Pokud se Ďábel zjeví, má obvykle podobu chtivého muže s černou kozlí hlavou.
Pak následuje všehochuť bičování, pálení modlitebních knih, cunnilingu, felace a všeobecné líbání zadku - vše za doprovodu oplzlého přednesu z Bible svaté a hlasitého plivání hlenu na kříž. Pokud se naskytne možnost zavraždit během rituálu malé děcko, tím lépe; jak jistě každý ví, je to oblíbená zábava satanistů!
Pokud ve vás toto líčení vyvolává odpor, je snadné pochopit, proč zprávy o černé mši úspěšně pomáhají církvi udržet její oddané ovečky.
Žádný slušný člověk, když slyší o takovém rouhání se nemůže nepřidat na stranu inkvizitorů. Církevní propagandisté odvedli dobrou práci, když svého času uvědomovali veřejnost o odporných kacířských skutcích pohanů, katarů, bogomilů, templářů a dalších, které bylo třeba za jejich dualistickou filozofii a někdy i satanskou logiku vyhladit.
Příběhy o nepokřtěných dětech, které satanisté ukradli, aby je použili při mši, nebyly pouze účinnými propagandistickými tahy, ale zároveň zajišťovaly církvi stálý zdroj příjmů v podobě poplatků za křest. Každá křesťanská matka, když slyšela o těchto diabolických únosech, nechala své dítě co nejrychleji pokřtít.
Každý spisovatel či umělec s lascivními sklony mohl dál průchod nejoplzlejším představám v zobrazeni činnosti kacířů, což jen ukazuje na další stránku lidské povahy. Cenzor, který zkoumá veškerou pornografii, aby poznal, před čím varovat ostatní, je moderní obdobou středověkého kronikáře nemravných skutků satanistů a samozřejmě jeho moderního novinářského protějšku. Existuje domněnka, že nejúplnější knihovna pornografie na světě patří Vatikánu.
V líbání Ďáblovy zadnice během tradiční černé mše snadno poznáme předchůdce moderního výrazu pro ty, kdo chtějí dosáhnout hmotných zisků lichocením něčímu egu. Jelikož všechny satanské obřady směřovaly k reálným a hmotným cílům, oscularum infame (polibek hanby) byl považován za symbolický předpoklad dosažení spíše hmotného než duchovního úspěchu.
Obvykle se předpokládá, že satanský obřad či ritus se vždy jmenuje černá mše. Černá mše není magickým obřadem provozovaným satanisty. Satanista by černou mši použil pouze jako jistý druh psychodramatu. Z černé mše ještě nevyplývá, že její účastníci patří k satanistům. Černá mše je v podstatě parodií římsko-katolické bohoslužby, ale lze ji volně použít k zesměšnění libovolného náboženského obřadu.
Pro satanistu je černá mše se svým rouháním se ortodoxním rituálům pouhou zbytečností. Bohoslužby všech uznávaných náboženství jsou již samy o sobě parodiemi starých rituálů, prováděných uctívači Země a těla. Ve snaze odsexualizovat a odlidštit pohanské náboženské představy, noví mužové duchovní víry nalakovali vše poctivé, co se za rituály skrývalo, narůžovo, a učinili z nich neslané nemastné eufemismy, dnes považované za pravou mši. I kdyby satanista každou noc provozoval černou mši, nevyšla by z toho taková parodie, jako u oddaného věřícího, který sám nevědomky navštěvuje černou mši - karikaturu poctivých a emočně zdravých rituálů pohanského dávnověku.
Každý obřad považovaný za černou mši musí účinně šokovat a pobuřovat, jelikož se zdá, že je to měřítkem jeho úspěchu. Ve středověku šokovalo rouhání proti církvi svaté. Dnes již církev

nepředstavuje onu hrůznou moc jako za dob inkvizice. Tradiční černá mše proto není pobuřujícím spektáklem pro diletantského či odpadlého kněze jako dříve. Pokud si satanista přeje vytvořit rituál, který by se rouhal proti etablované instituci a zároveň sloužil jako psychodrama, musí pečlivě volit fenomén, jehož parodování není zrovna v módě. Tak se mu skutečné podaří nakopnout posvátnou krávu.
Černá mše by se dnes měla skládat z rouhání proti posvátným tématům, jako je východní mysticismus, psychiatrie, psychedelické hnutí, ultraliberalismus, atd. Bylo by dobré zastávat se patriotismu, plivat na drogy a jejich duchovní vůdce, nekulturní radikály uctívat jako bohy, a dekadenci církevní teologie by se dokonce mohlo dostat satanské pochvaly.
V dichotomii, nutné k formování obecně rozšířených představ, byl satanský mág vždy katalyzátorem, a v tomto případe může obřad, provedený ve stylu černá mše, sloužil dalekosáhlému magickému účelu.
V roce 1666 se ve Francii staly velmi zajímavé věci. Po smrti Francoise Mansarta, architekta různoběžníku, jehož geometrie se měla stát prototypem strašidelného domu, byl na základě jeho plánů vystavěn versailleský palác. Poslední z okouzlujících kněžek Satanových, JeanneMarie Bouvierová (Madame Guyon), byla zastíněna mazanou oportunistkou a otrlou obchodnicí jménem Catherine Deshayesová, jinak též známou jako La Voisin. Tato bývalá kosmetička nalezla při fušování do potratů a opatrování účinných léků dámám, toužících zbavit se nežádoucích manželů či milenců v odpudivých a senzačních popisech messes noir ono pověstnou náhlou inspiraci.
Můžeme s jistotou říci, že rok 1666 byl datem konání první komerční černé mše! V oblasti jižně od St. Denis, dnešní La Garenne. La Voisin zakoupila rozlehlý dům obehnaný zdí. Vybavila ho lékárnou, laboratořemi a ... kaplí. Brzy se pro smetánku a méně významné diletanty stalo společenskou nutností účastnit se přesně toho druhu obřadu, který byl v této kapitole již zmíněn. Organizovaný podvod, páchaný při těchto obřadech se navždy zapsal do historie jako pravá černá mše.
Když byla La Voisin 13. března 1678 zatčena (mimochodem v kostele Blahoslavené Panny Marie), kostky již byly vrženy. Hnusné činy La Voisin pošpinily majestát satanismu na mnoho let.
Móda satanismu jako zábavy se znovu objevila v Anglii v polovině 18. století, kdy vznikl Rád medmenhamských františkánů Sira Francise Dashwooda, známý též jako Klub pekelného ohně. Sir Francie zavrhl krev, vraždění a svíce z tuku malých dětí, používané při mších v minulém století, a podařilo se mu odehrát rituály plné příjemně oplzlé zábavy, čímž poskytl mnoha vůdčím osobnostem své doby barvitou a neškodnou formu psychodramatu. Zajímavou vedlejší aktivitou Sira Francise, sloužící jako vodítko k orientaci Klubu pekelného ohně, byla skupina zvaná Klub diletantů, kterou také založil.
Devatenácté století přineslo očištění satanismu v chabých pokusech bílých magiků provozovat černou magii. Pro satanismus to bylo paradoxní období, kdy spisovatelé jako Baudelaire či Huysmans vypadali, navzdory zjevné posedlosti zlem, jako docela příjemní chlapíci. Ďábel předvedl veřejnosti svou luciferskou osobnost, a postupně se z něj stávalo něco jako ozdoba salónů. Byla to doba expertům černé umění, jako byl Eliphas Levi. a nespočet hypnotických médií, která se svými pečlivě spoutanými duchy a démony také úspěšně svázala myšlení mnoha lidí, kteří si dodnes říkají parapsychologové!
Pokud jde o satanismus, nejvíc se mu blížily neopohanské rity, provozované Hermetickým řádem Zlatého úsvitu, který vedl MacGregor Mather, později Řádem stříbrné hvězdy (A A Argentinum Astrum) Aleistera Crowleyho a Řádem východních templářů (O.T.O.)(Ordo Templi Orientis Crowleyova parodie německé sekly stejného jména, původně založené v roce 1902 a praktikující některé z principů popisovaných v této knize.), které paranoidně popíraly jakoukoli spojitost se satanismem, přestože se Crowley stylizoval do podoby apokalyptické bestie. Vedle psaní docela roztomilé poezie a povrchního blábolení o magickém haraburdí strávil Crowley většinu času, když zrovna nelezl po horách, jako pozér par excellence a nelitoval námahy, aby ze sebe udělal zpustlíka.
Podobně jako jeho současník, duchovní (?) Montague Summers. Crowley zjevně strávil velkou část svého života ironickými poťouchlostmi, ale jeho stoupenci jsou dnes nějakým záhadným způsobem schopni rozluštit esoterické významy v každém jeho slově.

Souběžně s těmito společnostmi vždy existovaly sexuální kluby, kterým satanismus sloužil jako záminka - což přetrvává dodnes, k velké radosti novinářů píšících pro bulvární plátky.
Může se zdát, že se černá mše vyvinula z pouhého literárního výmyslu církve do podoby zvrácené komerční atrakce nebo psychodramatu pro diletanty a obrazoborce, k esu v rukávu populárních médií...kde je tedy její místo v kontextu skutečného satanismu? A kdo provozoval satanskou magii před rokem 1666?

ZARATHUST-ROVA PŘEDMLUVA.

O NADČLOVKU A POSLEDNÍM ČLOVĚKU

1. Když bylo Zarathustrovi třicet let, opustil svou domovinu i jezero své domoviny a odešel do hor. Zde se kochal svým duchem a svou samotou a po deset let se jich nenabaṭil. Posléze však se proměnilo jeho srdce, – a jednoho jitra vstal se zořou, předstoupil před slunce a promluvil k němu, řka:

„Ty veliká hvězdo! Čím bylo by tvé štěstí, kdybys neměla těch, kterým svítíš!

Po deset let jsi přicházela sem nahoru k mé sluji: byla by ses nasytila svého světla i této cesty, nebytí mne, mého orla a mého hada.

Ale my jsme tě očekávali každého jitra, odnímali ti tvůj nadbytek a ṭehnali ti za něj.

Pohled! Omrzela mne má moudrost, tak jako včelu med, kdyṭ ho nasbírala příliš; třeba mi rukou, jež se natahují.

Rád bych daroval a rozdával, až se zase jednou mudrci mezi lidmi potěší svou pošetilostí a chudasové svým bohatstvím.

Proto jest mi sestoupiti v hloub: jako ty sestupuješ na večer, kdy kráčíš za moře, i do podsvětí přinášejíc světlo, ty hvězdo přebohatá!

Jest mi, jak tobě, *zaniknouti:* tak jmenují to lidé,ke kterým chcidolů. Tedy mi požehnej, ty poklidné oko, jež i na příliš veliké štěstí můžeš bez závisti hledět!

Poháru žehnej, který chce přetéci, by se voda zlatíte z něho řinula, na všechny strany nesouc odlesk tvé slasti!

Pohled! Tento pohár chce se zase vyprázdniti, a Zarathustra chce se zase stati člověkem."

– Tak se počal Zarathustrův zánik.

2. Zarathustra samoten sestupoval s hor a nikdo ho nepotkával. Ale když přišel do lesů, stál před ním pojednou kmet, který opustil svatou svou chýši, aby v lese hledal kořínků. A takto promluvil kmet k Zarathustrovi:

„Není mi cizí tento poutník: před mnoha lety šel tu mimo. Zarathustra se zval; ale proměnil se.

Tenkráte jsi do hor nesl svůj popel: chceš dnes oheň svůj nésti do údolí? Nebojíš se trestu za žhářství?

Ano, poznávám Zarathustru: Čisté má oko, a na jeho ústech se netají hnus. Zdaž si nevykračuje jako tanečník?

Proměněn je Zarathustra, dítětem stal se Zarathustra, procitl ze spánku Zarathustra: čeho ted hledáš u spících?

Jako v moři žil jsi v samotě, a moře tě neslo. Běda, chceš vystoupiti na souši? Běda, chceš sám zase vléci svoje tělo?“

Zarathustra odpověděl: „Mám v lásce lidi.“

„Proč jen, tázal se světec, šel jsem do lesa a pustin? Ne proto, že jsem lidi měl příliš v lásce?

Teď v lásce mám boha: lidí ne. Člověk je mi příliš nedokonalou věcí. Láska k člověku by mne zabila.“

Zarathustra odpověděl: „Co jsem děl o lásce! Přináším lidem dar.“

„Nedávej jim ničeho, pravil světec. Odejmi jim raději něco a nes to s nimi – to jim bude největším blahem: bude-li to jen blahem tvým!

A chceš-li jim něco dát, nedávej více než almužnu, a také o tu necht žebrají!“

„Ne, odpověděl Zarathustra, almužny nedávám. K tomu nejsem dosti chud.“

Světec se Zarathustrovi smál a promluvil takto: „Tedy hled, by přijali tvé poklady! Jsou nedůvěřiví k poustevníkům a nevěří, že přicházíme obdarovávat.

Příliš samotářsky zvučí jim ulicemi náš krok. A jako když v noci se svých loží slyší kohosi kráčeti, dávno než vstává slunce, tak táží se as: kam míří ten zloděj?

Nechoď k lidem a zůstaň v lese! Či raději ke zvířatům jdi! Proč nechceš býti jako já, – medvěd mezi medvědy, mezi ptáky pták?“ „A co dělá světec zde v lese?“ ptal se Zarathustra.

Světec odpověděl: „Dělám písně a zpívám je, a dělám-li písně, směji se, pláči a mumlám: tak velebím boha.

Zpěvem, pláčem, smíchem a mumláním velebím boha, jenž mým je bohem. Ale co že nám přinášíš v dar?“

Když Zarathustra uslyšel tato slova, pozdravil světce a pravil:

„Co bych vám mohl dáti! Jen mne rychle pustte, abych vám ničeho nevzal!“ – A tak se od sebe odloučili, kmet a muž, smějíce se, jako se smějí dva chlapci.

Ale když Zarathustra byl samoten, promluvil takto k srdci svému:

„Což je možné! Ten stařičký světec ještě ani nezaslechl v svém lese, že *bůh jest mrtev !*“ –

3. Když Zarathustra přišel do nejbližšího města, jež leží u lesů, nalezl tam na tržišti shromážděno mnoho lidu: neboť bylo vyhlášeno, že uvidí provazolezce. A Zarathustra promluvil k lidu, řka:

Hlásám vám nadčlověka. Člověk jest cosi, co má bytí překonáno. Co jste vykonali, aby byl překonán?

Všechny bytosti dosud vytvořily něco nad sebe samy: a vy chcete bytí odlivem tohoto velkého přílivu a raději snad se vrátit k zvířeti, než abyste překonali člověka?

Čím jest opice člověku? Posměchem či bolestným studem. A stejně má i člověk býti nadčlověku: posměchem či bolestným studem.

Urazili jste cestu od červa k člověku, a leccos ve vás je posud červ. Kdysi jste byli opice, a i nyní je člověk opicí – více než kterákoli opice.

Kdo však je z vás nejmoudřejší, je také jen rozmíškou a míšencem rostliny a strašidla. Ale což vám káži, byste se stali strašidly nebo rostlinami?

Hleďte, hlásám vám nadčlověka.

Nadčlověk je smysl země. Vaše vůle nechť dí: nadčlověk *budiž* smysl země!

Zapřísahám vás, bratří moji, *zůstaňte věrni zemi* a nevěřte těm, kdož vám mluví o nadpozemských nadějích! Travičové to jsou, ať to vědí, či ne.

Povrhovatelé životem to jsou, odumírající a sami otráveni, jichž země je syta: nechť tedy zahynou!

Kdysi zločin proti bohu byl největším zločinem, ale bůh zemřel, a s ním zemřeli též tito zločinci. Páchati zločin proti zemi a vnitřností nevyzpytatelného ceniti výše než smysl země – to je teď nejhroznější!

Kdysi duše s pohrdáním shlížela na tělo: a tenkráte toto pohrdání bylo nejvyšší: – chtěla mít tělo hubené, strašlivé, vyhladovělé. Tak doufala, že upláchne jemu i zemi.

Ó, tato duše sama byla ještě hubená, strašlivá a vyhladovělá: a ukrutnost byla rozkoší této duše!

Ale i vy ještě, bratří moji, mně rcete: co že vaše tělo hlásá o vaší duši? Není vaše duše chudobou a špínou a bídným pohodlím?

Věru, špinavým proudem je člověk. Jen ten, kdo je mořem, smí si troufati, že pojme do sebe špinavý proud a sám se nepokalí.

Hleďte, hlásám vám nadčlověka: toť ono moře, v němž vaše velké pohrdání může zaniknouti.

Co jest největší, čeho můžete zakusiti? Hodina *velkého pohrdání.*

Hodina, v níž se vám i vaše blaho zvrhne v hnus, a stejně váš rozum i vaše ctnost.

Hodina, v níž řeknete: „Co záleží na mém štěstí! Chudoba je to a špína a bídné pohodlí. Ale mé štěstí by mělo osprave-dlniti sám život!“

Hodina, v níž řeknete: „Co záleží na mém rozumu! Lační po vědění jak po své potravě lev? Chudoba je to a špína a bídné pohodlí!“

Hodina, v níž řeknete: „Co záleží na mé ctnosti! Ještě mne nerozběsnila. Jak jsem syt svého dobra i svého zla! To vše jest chudoba a špína a bídné pohodlí!“

Hodina, v níž řeknete: „Co záleží na mé spravedlivosti! Nevidím, že bych byl uhlem a žárem. Kdo však je spravedlivý, jest uhel a žár!“ Hodina, v níž řeknete: „Co záleží na mém soucitu! Zdaž soucit není křížem, na nějž jest přibíjen, kdo miluje lidi? Můj soucit však není ukřižováním!“

Mluvili jste již takto? Křičeli jste již takto? Ach, kéž bych vás byl již slyšel takto křičeti!

Nikoli váš hřích – vaše uskrovnění křičí k nebesům, vaše lakota i v hříchu ještě, ta křičí k nebesům!

Kde že je blesk, aby vás ošlehl svým jazykem? Kde šílenství, jímž byste měli být očkováni?

Hleďte, hlásám vám nadčlověka: toť onen blesk, toť ono šílenství! –

Když Zarathustra domluvil, dal se kdosi z lidu do křiku: „Dosti jsme ted slyšeli o provazolezci; teď ho chceme vidět!“ A všechen lid se Zarathustrovi smál. Provazolezec však, domnívaje se, že řeč jest o něm, dal se do práce.

4. Zarathustra pohlédl však na lid a podivil se. Po té promluvil, řka:

Člověk jest provaz, natažený mezi zvířetem a nadčlověkem, provaz nad propastí. Nebezpečný přechod, nebezpečná chůze, nebezpečný pohled zpátky, nebezpečné zachvění, nebezpečná zastávka. Co je velkého na člověku, jest, že je mostem a nikoli účelem:

co lze milovati na člověku, jest, že jest *„přechodem* a *zánikem.*

Miluji ty, kdož nedovedou žiti, leda když zanikají, neboť jejich zánik jest přechodem.

Miluji velké povrhovatele, neb jsou to velcí zbožňovatelé, jsou to šípy touhy po druhém břehu.

Miluji ty, kdož nehledají až za hvězdami důvodu, proč by zanikli a byli obětmi, nýbrž obětují se zemi, by byla jednou zemí nadčlověka.

Miluji toho, kdo žije, by poznával, a kdo chce poznávali, aby jednou živ byl nadčlověk. A tak chce svému zániku.

Miluji toho, kdo pracuje a vynalézá, by nadčlověku budoval dům a k příchodu jeho připravoval zemi, zvíře a rostlinu: neb tak chce svému zániku.

Miluji toho, kdo miluje svou ctnost: neboť ctnost je vůlí k zániku a šípem touhy.

Miluji toho, kdo pro sebe nezadrží ni krůpěje ducha, nýbrž celý chce býti duchem své ctnosti: tak, v podobě ducha, kráčí přes most.

Miluji toho, kdo ze své ctnosti si udělá tužbu a sudbu: tak chce pro svou ctnost ještě žít a již nežít.

Miluji toho, kdo nechce míti příliš mnoho ctností. Jedna ctnost je více ctností nežli ctnosti dvě, protože více jest uzlem, na nějž se zavěsí sudba.

Miluji toho, jehož duše se marnotratně rozdává, toho, kdo nechce díku a nevrací: neb obdarovává stále a nechce se uchovati.

Miluji toho, jenž se stydí, padne-li kostka k jeho štěstí, a jenž se pak táže: což jsem podvodný hráč? – neboť chce zahynouti.

Miluji toho, jenž zlatými slovy metá před svými skutky a vyplní vždy ještě více, než slíbí: neboť chce svému zániku.

Miluji toho, jenž ospravedlňuje lidi budoucí a vykupuje minulé: neb chce zahynouti přítomnými.

Miluji toho, jenž trestá svého boha, že svého boha miluje: neb nutně zahyne hněvem svého boha.

Miluji toho, jehož duše jest hluboká i v poranění a jenž může zahynouti malým zážitkem: tak půjde rád přes most.

Miluji toho, jehož duše přetéká, až sám sebe zapomene, až veškery věci jsou v něm: tak se mu veškery věci stanou zánikem.

Miluji toho, kdo je svobodného ducha i svobodného srdce: tak jest jeho hlava jen vnitřnostmi jeho srdce, srdce ho však pudí – k zániku.

Miluji všechny ty, kdož jsou jako těžké krůpěje, ojediněle padající z temného mračna, jež visí nad lidmi: zvěstují, že přijde blesk, a jakožto zvěstovatelé zahynou.

Hleďte, já jsem zvěstovatel blesku a těžká krůpěj padající z mračna: onen blesk však sluje *nadčlověk*.

5. Když Zarathustra promluvil tato slova, pohlédl opět na lid a mlčel. „Tu stojí, pravil srdci svému, a smějí se: nechápou mne, nejsem ústy pro tyto uši.

Třeba jim dříve rozbiti uši, aby si navykli poslouchati očima? Je třeba rachotit jako bubny a postní kazatelé? Či důvěřují jen tomu, kdo koktá?

Mají něco, nač jsou pyšni: Jak to jen zvou, co jim dodává pýchy? Vzděláním to zvou, nad pasáky koz je to povyšuje.

Proto neradi o sobě slyší slovo ‚pohrdání´. I promluvím k jejich pýše.

I promluvím jim o tom, co jest hodno nej většího pohrdání: to však je *poslední člověk*.“

A takto promluvil Zarathustra k lidu:

Je čas, aby člověk vytkl svůj cíl. Je čas,aby člověk zasadil símě své nejvyšší naděje.

Ještě je půda jeho dosti bohatá k tomu. Ale jednou ta půda zchudne a zkrotne, a žádný vysoký strom z ní už nevyrazí.

Běda! Přijde čas, kdy člověk již nebude vysílati šípu své touhy do dálky nad člověka, kdy tětiva jeho luku se odnaučí svištět!

Pravím vám: musí mít ještě chaos ve svém nitru, kdo chce. zroditi tančící hvězdu. Pravím vám: vy ještě máte chaos ve svém nitru.

Běda! Přijde čas, kdy člověk již nebude roditi hvězd. Běda! Přijde čas člověka, jenž zasluhuje největšího pohrdání a sám sebou již neumí pohrdat.

Hleďte! Ukazuji vám *posledního člověka.*

Co je láska? Co stvoření? Co touha? Co hvězda?“ – tak se ptá poslední člověk a mžourá.

Tehdy země bude drobounce malá a na ní bude poskakovati poslední člověk, zdrobňující všechno. Jeho pokolení je nevyhladitelné jako zemská blecha; poslední člověk žije nejdéle.

„My vynalezli štěstí“ – říkají poslední lidé a mžourají.

Opustili kraje, kde bylo tvrdo žít: neboť potřebují tepla. Ještě milují souseda a trou se o něj: neboť potřebují tepla.

Onemocněti a nedůvěřovati, toť pro ně hřích: pozorně si vykračují. Blázen, kdo ještě klopýtá přes kameny nebo lidi!

Tu a tam trochu jedu: to dává příjemné sny. A mnoho jedu na konec, k příjemnému umírání.

Ještě se pracuje, neboť práce je zábava. Ale dávají pozor, aby zábava nevysilovala.

Již nechudnou a nebohatnou: obé je příliš namáhavé. Kdo by ještě vládl? Kdo poslouchal? Obé je příliš namáhavé.

Žádný pastýř a jediný ovčinec! Každý chce stejné, každý je stejný: kdo cítí jinak, jde z vlastní vůle do blázince.

„Dříve bláznil celý svět“ – říkají nejpovedenější a mžourají.

Každý je důvtipný a ví vše, co se sběhlo: i není konce výsměchu. Hádají se ještě, ale brzy se smíří – jinak by si zkazili žaludek.

Maličkou rozkoš na den a maličkou rozkoš na noc: zdraví však chovají v úctě.

„My vynalezli štěstí“ – říkají poslední lidé a mžourají. –

A zde domluvil Zarathustra svou prvou řeč, která sluje též „předmluvou“: neb na tomto místě ho přerušily křik a vznícení davu. „Dej nám toho posledního člověka, ó Zarathustro, – tak volali – učiň nás těmi posledními lidmi! A nadčlověka ti darujeme *V* A plesal všechen lid a mlaskal jazykem. Zarathustra se však zarmoutil a promluvil k srdci svému:

„Nechápou mne: nejsem ústy pro tyto uši.

Příliš dlouho jsem asi v horách žil, příliš jsem naslouchal stržím a stromům: teď jim mluvím stejně jako pasáci koz.

Nehnuta jest má duše a jasná jako pohoří před polednem. Oni však myslí, že jsem chladný a že se vysmívám v příšerných žertech.

A teď na mne pohlížejí a smějí se, ba smějíce se mne nenávidí. Je led v jejich smíchu.“

6. Tu se však stalo cosi, čím oněměl každý ret a zmrtvělo každé 1 oko. Zatím se totiž provazolezec dal do práce: vystoupil z dvířek a kráčel přes motouz, napiatý od věže k věži a visící tudíž nad tržištěm a lidem. Když byl právě prostřed své cesty, otevřela se dvířka znovu, vyskočil z nich pestrý chlapík, vystrojený za šaška, a rychlým krokem kráčel za druhem. „Ku předu, ty chromý, volal jeho příšerný hlas, ku předu, ty lenochode, ty podloudníku, ty bledá tváři! Abych tě nepolechtal patou! Co tu tropíš mezi věžemi? Do věže s tebou, zavřít by tě měli, lepšímu, než sám jsi, zavíráš volnou cestu!“ A při každém slovu se mu blížil a blížil: ale když byl už jen krok za ním, tu stalo se to hrůzné, čím oněměl každý ret a zmrtvělo každé oko: – vyrazil ďábelský skřek a skočil přes toho, jenž mu byl v cestě. Ten však, vida takto vítěziti soupeře, ztratil hlavu i provaz; odhodil tyč a rychleji než ona se řítil do hloubky jako kotouč paží a nohou. Trh i lid se podobali moři, když vichřice do něho vjede: všechno se rozutíkalo a vráželo do sebe, a nejvíce tam, kde čekali, že tělo dopadne.

Zarathustra však zůstal, a právě vedle něho spadlo tělo, zle pohmožděno a polámáno, ale ještě živé. Po chvíli se roztříštěnému vrátilo vědomí, a viděl Zarathustru klečeti vedle sebe. „Co tu děláš? pravil posléze, věděl jsem dávno, že mi ďábel nastaví nohu. Ted mne povleče do pekel: chceš mu v tom brániti?“

„Svou ctí se ti zaručuji, příteli, odpověděl Zarathustra, není toho všeho, o čem mluvíš: není ďábla, není pekel. Tvá duše bude ještě dříve mrtva než tvé tělo: neboj se již ničeho!“

Muž nedůvěřivě vzhlédl. „Mluvíš-li pravdu, pravil pole, ničeho s životem neztrácím. Nejsem mnohem víc než zvíře, jež bitím a sporými sousty naučili tančiti.“

„Nikoli, pravil Zarathustra; z nebezpečenství učinil sis povolání, na tom není nic mrzkého. Ted svým povoláním hyneš: za to tě pochovám svýma rukama,“

Když Zarathustra domluvil, umírající již neodpovídal; pohnul však rukou, jako by hledal ruku Zarathustrovu na znamení díku.

7. Zatím nadešel večer a tržiště se skrylo v temnotu: tu ztratil se lid, neb i zvědavost a hrůza se unaví. Zarathustra však seděl na zemi vedle mrtvého a byl ponořen do myšlenek: tak zapomněl času. Posléze však nastala noc, a studený vítr ovál osamělého. Tu se Zarathustra zvedl a pravil srdci svému: „Věru, krásný byl dnes Zarathustru v rybolov! Neulovil člověka, leč mrtvolu.

Příšerné je lidské živobytí a stále ještě bez smyslu: šašek může se mu stati osudem.

Chci lidi naučit smyslu jejich živobytí: kterýmžto jest nadčlověk, lesk z temného mračna ‚člověk´.

Ale ještě jsem jich vzdálen, a nemluví smysl můj k jejich smyslům. Jsem pro lidi ještě střed mezi bláznem a mrtvolou.

Temná je noc, temné jsou Zarathustrovy cesty. Pojď, můj studený a nehybný soudruhu! Zanesu tě tam, kde tě pochovám svýma rukama.“

8. Když Zarathustra takto promluvil k srdci svému, naložil si mrtvolu na záda a dal se na pochod. A neušel ani sto kroků, tu připlížil se k němu člověk a šeptal mu do ucha – a hle! ten, který mluvil, byl onen šašek z věže. „Odejdi z tohoto města, ó Zarathustro, pravil; příliš mnoho lidí tě tu nenávidí. Nenávidí tě dobří a spravedliví a jmenují tě svým nepřítelem a povrhovatelem; nenávidí tě věřící pravé víry a jmenují tě nebezpečím pro dav. Tvé štěstí bylo, že se ti smáli: a věru, mluvils jako šašek. Tvé štěstí bylo, že ses přidružil k tomu zdechlému psu; když jsi se tak ponížil, sám jsi se zachránil pro dnešek. Ale odejdi z tohoto města – sice tě zítra přeskočím, živý mrtvého.“ A když to dořekl, zmizel ten člověk; Zarathustra však šel dále temnými ulicemi. U městské brány ho potkali hrobaři: posvítili mu pochodní do tváře, poznali Zarathustru a nadmíru se mu smáli. „Zarathustra odnáší zdechlého psa: sláva, že se Zarathustra stal hrobařem! Neboť naše ruce jsou příliš čistotné pro tuto pečeni. Chce snad Zarathustra ukrásti ďáblu jeho sousto? Ať jde k duhu! A dobrého zažití! Jenom není-li ďábel lepší zloděj, než Zarathustra! – oba je ukradne, oba je pozře!“ A smáli se spolu a šuškali. Zarathustra slovem neodpověděl a šel svou cestou. Když ušel dvě hodiny, kráčeje mimo lesy a močály, tu až příliš se

naposlouchal hladového vytí vlků, a i na něj přikvačil hlad. I zastavil se před osamělým domem, v němž hořelo světlo. „Hlad mne přepadá, pravil Zarathustra, jako loupežník. V lesích a močálech mne přepadá můj hlad, a v hluboké noci. Podivné vrtochy má můj hlad. Často mi přichází až po jídle a dnes nepřišel po celý den: kde jen prodléval?“ A za těch slov zabušil Zarathustra na vrata domu. Objevil se starý muž; měl v rukou světlo a ptal se: „Kdo přichází ke mně a k mému zlému spánku?“

„Živý a mrtvý, odpověděl Zarathustra. Dej mi jíst a pít, zapomněl jsem na to ve dne. Kdo nasytí hladového, svou vlastní duši občerství: tak mluví moudrost.“

Stařec odešel, vrátil se však ihned a nabídl Zarathustrovi chleba i vína.

„Zlý to kraj pro hladovící, pravil; proto zde přebývám. Zvěř a člověk přicházejí ke mně, k poustevníkovi. Ale řekni též svému druhovi, aby jedl a pil, jest umdlenější než ty.“ Zarathustra odvětil: „Je mrtev můj druh; stěží ho k tomu přemluvím.“

„Po tom mi nic není, pravil stařec rozmrzele; kdo zaklepe na můj dům, necht vezme, co mu nabízím. Jezte a žijte blaze!“ –

Na to šel Zarathustra zase dvě hodiny a důvěřoval cestě i záři hvězd: neboť uvykl býti nočním chodcem a rád se všemu spícímu díval do tváře. Ale když se rozbřesklo jitro, shledal Zarathustra, že je v hlubokém lese, a již se mu neukazovala cesta. I položil mrtvého do dutého stromu k svým hlavám – neboť ho chtěl uchrániti od vlků – a sám ulehl na zemi a mech. A záhy usnul, tělo maje mdlé, než duši nepohnutu.

9. Dlouho spal Zarathustra, a nejen ranní červánky mu přes tvář přešly, nýbrž i dopoledne. Posléze však otevřelo se jeho oko: udiven pohlédl Zarathustra do lesa i ticha, udiven sám do sebe. Pak se rychle zvedl, jako plavec, jenž pojednou zahlédne zemi, a zajásal:
neb zahlédl novou pravdu. A takto po té promluvil k srdci svému:

„Vzešlo mi světlo: třeba mi druhů, a to živoucích, – ne mrtvých druhů a mrtvol, jež nesu s sebou, kamkoli chci já.

Nýbrž živých druhů mi třeba, kteří jdou za mnou, že chtějí jiti sami za sebou – a tam, kam chci já.

Vzešlo mi světlo: ne k lidu nechť mluví Zarathustra, než k druhům! Nemá se Zarathustra stati stáda pastýřem a psem!

Mnoho jich odlákat od stáda – k tomu jsem přišel. Nevražiti má na mne lid i stádo: lupičem nechť nazývají Zarathustru pastýři.

Pravím pastýři, oni si však říkají dobří a spravedliví. Pravím pastýři: oni si však říkají věřící pravé víry.

Hle, dobří a spravedliví! Koho nenávidí nejvíce? Toho, kdo jich desky hodnot láme a zláme: zločince: – to však je ten, kdo tvoří.

Hle, věřící všech věr! Koho nenávidí nejvíce? Toho, kdo jich desky hodnot láme a zláme: zločince: – to však je ten, kdo tvoří.

Kdo tvoří, hledá si druhů a ne mrtvol, ani stád ani věřících. Kdo tvoří, hledá si společníků tvoření, kteří nové hodnoty píší na nové desky.

Kdo tvoří, hledá si druhů, hledá si společníků žatvy: neboť vše u něho dozrálo k žatvě. Jemu samotnému se nedostává sta srpů: i vytrhává klasy a jest mrzut. Kdo tvoří, hledá si druhů a těch, kdož dovedou brousiti své srpy.

Ničiteli budou zváni a povrhovateli dobrem i zlem. Ale jsou to ti, kteří žnou, ti, kteří svátek slaví.

Společníky tvoření hledá Zarathustra, společníky žatvy a slavností hledá Zarathustra: co mu společného se stády a pastýři a mrtvolami!

A ty, prvý můj druhu, měj se krásně! Dobře jsem tě pochoval v tvém dutém stromě, dobře jsem tě ukryl před vlky.

Ale loučím se s tebou, minul čas. Mezi zořou a zořou mi vzešla nová pravda.

Nemám býti pastýřem ni hrobařem. S lidem již ani nepromluvím: naposled jsem mluvil k mrtvému.

K tvořícím, k žnoucím, k těm, kdo svátek slaví, se přidružím: duhu jim ukáži a všechny ony schody nadčlověka.

Poustevníkům zazpívám svou píseň, poustevníkům samojediným i dvojjediným; a kdo má ještě uši pro věci neslýchané, tomu zatížím srdce svým štěstím.

Za svým cílem jdu, svým krokem kráčím; přes váhavé a liknavé přeskočím. Tak budiž můj krok jejich zánikem!“

10. Tak promluvil Zarathustra k srdci svému, když slunce stálo v polednách: tu pohlédl tázavě do výše – neb nad sebou zaslechl ostrý ptačí skřek. A hle! Orel kroužil vzduchem v širokých kruzích, a

na něm visel had, ne jako lup, než jako přítel: neboť byl obtočen kol jeho krku.

„Jsou to má zvířata! pravil Zarathustra a od srdce se těšil.

Nejhrdější zvíře pod sluncem a nejchytřejší zvíře pod sluncem – vydala se na výzvědy.

Vyzvěděti chtějí, zda Zarathustra posud na živu. Věru, jsem posud na živu?

Nalezl jsem více nebezpečenství mezi lidmi než mezi zvířaty, nebezpečnými cestami kráčí Zarathustra. Nechť mne vedou má zvířata!“

Když Zarathustra takto promluvil, vzpomenul slov onoho světce v lese, vzdychl a děl k srdci svému: O „Kéž jsem chytřejší!

Kéž jsem chytrý od základu, jako můj had! Tu prosím však o nemožné: tedy prosím svou hrdost, aby vždy šla s mojí chytrostí!

A jestliže mne jednou opustí má chytrost: – ach, tak ráda odlétá! – kéž pak má hrdost letí ještě s mým bláznovstvím!“ –

– Tak se počal Zarathustrův zánik.

O ZAHROBNÍCÍCH.

Kdysi vymrštil i Zarathustra svůj blud směrem mimo člověka, jako všichni vyznavači záhrobí. Výtvorem boha trpícího a zmučeného zdál se mi tehdy svět.

Snem se mi tehdy zdál svět a básní boha se mi zdál, barevným dýmem před očima božského nespokojence.

Dobro i zlo a slast i strast a já i ty – barevným dýmem se mi zdálo to vše před stvořitelskýma očima. Tvůrce chtěl odvrátiti od sebe zraků svých – tu stvořil svět.

Je zmámenou slastí trpícímu, když odvrátí svých zraků od svého utrpení a sám sebe ztrácí. Zmámenou slastí a ztrácením sebe sama zdál se mi kdysi svět.

Tento svět, věčně nedokonalý svět, odraz věčného rozporu a odraz nedokonalý, zdál se mi kdysi zmámenou slastí, již cítil jeho nedokonalý tvůrce.

Tak vymrštil jsem kdys i já svůj blud směrem mimo člověka, jako všichni záhrobníci. Ale vskutku, mimo člověka?

Ach, bratří, ten bůh, jejž jsem stvořil, byl výtvorem člověka, byl šílenstvím člověka, jako všichni bohové!

Člověkem byl a jen ubohým kusem lidství a „já“ : z vlastního popelu a žáru mi vzešlo to strašidlo, a věru! Nepřišlo mi z onoho světa!

Co se stalo, bratří moji? Přemohl jsem sebe, trpícího, svůj vlastní popel jsem nesl do hor, světlejší plamen jsem si vynašel. A hle!

Tu ono strašidlo ode mne *ustoupilo*!

Utrpením by mi teď bylo a trýzní by bylo uzdravenému, věřiti v taková strašidla: Utrpením by mi to teď bylo a ponížením.

Tak promlouvám k záhrobníkům. Utrpení to bylo a nemohoucnost – tím stvořena byla všechna záhrobí; a oním krátkým šílenstvím blaha, jehož zakusí jen ten, kdo trpí nejvíce. Mdloba to byla, jež jediným skokem, smrtelným skokem chce k nejzazšímu cíli, nebohá nevědomá mdloba, jež nechce už ani chtíti: ta stvořila všechny bohy a všechna záhrobí.

Věřte mi, bratří moji! Tělo to bylo, jež si nad tělem zoufalo,– to hmatalo prsty oblouzeného ducha po nejzazších zdech.

Věřte mi, bratří moji! Tělo to bylo, jež si nad zemí zoufalo, – to slyšelo k sobě promlouvati útroby jsoucna.

A tu chtělo hlavou proraziti nejzazší zdi, a nejenom hlavou, – chtělo na druhou stranu k „onomu světu“.

Ale dobře jest ukryt před člověkem „onen svět“, onen vylidněný nelidský svět, jenž jest nebeskou prázdnotou; a útroby jsoucna ani nemluví k člověku jinak, leč v podobě lidské.

Věru, těžko dokazatelné je všecko jsoucno, a těžko mu rozvázati jazyk. Rcete mi, bratří moji, zdaž nejpodivnější všech věcí není ještě nejlépe dokázána?

Ano, toto já a tohoto já rozpor a zmatek hovoří o svém jsoucnu ještě nejpoctivěji; to tvořící, chtějící, hodnotící já, jež jest měrou a hodnotou věcí.

A toto nejpoctivější jsoucno, já – to hovoří o těle, a chce ještě tělo, i když básní a blouzní a když třepetá zlámanými křídly.

Učí se stále poctivěji hovořiti, ono já: a čím více se učí, tím více nalézá slov a poct pro tělo a zemi.

Nové pýše mne naučilo mé já, a té pýše já učím lidi: by hlavu již nestrkali do písku nebeských věcí, nýbrž by ji svobodně nesli, pozemskou svou hlavu, jež vytvoří smysl země!

Nové vůli já učím lidi: by onu cestu chtěli, jíž slepě kráčel člověk, by ji schvalovali a stranou se již od ní neplížili jako choří a odumírající!

Choří to byli a odumírající, ti pohrdali tělem i zemí a vynalezli věci nebeské a spasné krůpěje krve: ale i tyto sladké a ponuré jedy brávali z těla a ze země!

Své bídě chtěli utéci, a hvězdy jim byly příliš daleko. I vzdychali: „O, by byly nebeské cesty, po nichž bychom se vplížili do jiného jsoucna a blaha!“ – tu si vynašli své plíživé spády a krvavé lektvary!

Teď si připadali, nevděčníci, povzneseni nad své tělo i nad tuto zemi. Ale komu že děkovali za křeč i rozkoš svého povznesení?
Svému tělu a této zemi.

Laskav je Zarathustra k chorým. Věru, nezlobí se na jejich projevy nevděku a útěchy. Nechť se uzdravují, nechť se přemáhají, nechť si vytvářejí vznešenější tělo!

Ani se nehněvá Zarathustra na uzdravujícího se, jenž něžně se ohlíží za svým bludem a o půlnoci se plíží kol hrobu svého boha: ale též jeho slzy jsou mi jen chorobou a chorým tělem.

Mnoho neduživého lidu bylo vždy mezi těmi, kdož básní a po bohu běsní; vztekle nenávidí poznávajícího i onu nejmladší z ctností, jíž jest jméno: poctivost.

Do zadu se stále ohlížejí po temných dobách: tehdy ovšem blud a víra byly čímsi jiným; zuření rozumu bylo bohorovností a pochybování bylo hříchem.

Příliš dobře znám tyto bohorovné: chtějí, aby se v ně věřilo, chtějí, aby pochybování bylo hříchem. Příliš dobře též vím, več sami věří nejlépe.

Věru, ne v záhrobí a v spasné krůpěje krve: nýbrž v tělo též oni nejlépe věří, a jich vlastní tělo jest jim jejich věcí o sobě.

Ale jest jim věcí neduživou: a rádi by vyletěli z kůže. Proto naslouchají kazatelům smrti a sami káží o záhrobích.

Raději mi, bratří moji, naslouchejte hlasu zdravého těla: hlas poctivější to a čistší.

Poctivěji a čistěji hovoří zdravé tělo, dokonalé a pravoúhlé: a hovoří o smyslu země. –

Tak pravil Zarathustra.

O TĚCH, KDOŽ POVRHUJI TĚLEM.

Těm, kdož povrhují tělem, řeknu své slovo. Nemají mi pře-měniti sebe ani jiné, nýbrž jen vlastnímu tělu mají říci s bohem – a tak oněměti.

„Tělo jsem a duše“ – tak mluví dítě. A proč nemluviti jako mluví děti?

Procitlý, vědoucí však praví: Tělo jsem a tělo a pranic více; a duše jest jen slova pro cosi na mém těle.

Tělo jest veliký rozum, mnohost s jediným smyslem, válka i mír, jeden ovčinec a jeden pastýř.

Nástrojem tvého těla, bratře můj, jest i malý tvůj rozum, jejž nazýváš „duchem“; je to malý nástroj, hračka je to tvého velkého rozumu.

Říkáš „já“ a jsi hrd na to slovo. Ale větší věcí – ač tomu nevěříš – je tvé tělo a velký jeho rozum: ten jest „já“ ve svých skutcích, ne ve svých slovech.

Co smysl cítí, co poznává duch, nemá nikdy cíle v sobě samotném. Ale smysl i duch ti namlouvají, že jsou všech věcí cílem: tak marnivé jsou.

Nástroji a hračkami jsou smysl a duch: za nimi ještě tkví prapodstata. Prapodstata hledá též očima smyslů, naslouchá též ušima ducha.

Stále naslouchá prapodstata a hledá: srovnává, zdolává, dobývá, boří. Vládne; a ovládá i tvé já.

Za tvými myšlenkami a city, bratře můj, stojí mohutná vládkyně, neznámá moudrá bytost – ta sluje prapodstata. V tvém těle přebývá, tvým tělem jest.

Jest více rozumu v tvém těle, nežli v nejlepší tvé moudrosti. A kdož ví, k čemu právě tvé tělo má potřebí tvé nejlepší moudrosti?

Tvá prapodstata se směje tvému já i pyšným jeho skokům. „Čím jsou mi tyto skoky a lety myšlenky? tak promlouvá k sobě. Jsou oklikou k mému účelu. Na provázku vedu si své ‚já´, našeptávám mu jeho pojmy.“

Prapodstata praví k já: „zde cit bolest!“ A tu trpí a přemýšlí, jak by už netrpělo – a právě proto *má* přemýšleti.

Prapodstata praví k já: „zde cit rozkoš**!“** Tu se těší a přemýšlí, jak by se ještě často těšilo – a právě proto *má* přemýšleti.

Těm, kdož povrhují tělem, řeknu slovo. Z jejich povrhování pochází jejich uctívání. Co že stvořilo uctívání a povrhování a hodnotu a vůli?

Tvořivá prapodstata si stvořila uctívání a povrhování, stvořila si slast i strast. Tvořivé tělo si stvořilo ducha jakožto ruku své vůle.

Ještě v své pošetilosti a v svém povrhování, vy povrhovatelé tělem, sloužíte své prapodstatě. Pravím vám: vaše prapodstata sama chce zemříti a odvrací se od života.

Již nemá sil, činiti, co nejraději by chtěla: – tvořiti nad sebe samu. To by chtěla nejraději, toť celá její vznícená touha.

Ale teď se jí k tomu již připozdilo: – i chce vaše prapodstata zaniknouti, vy povrhovatelé tělem.

Zaniknouti chce vaše prapodstata, a proto jste se jali povrhovati tělem! Neb nemáte již dosti sil, byste tvořili nad sebe samy.

A proto teď nevrazíte na život i na zemi. Nevědomá závist jest v kosém pohledu vašeho povrhování.

Nejdu já vaší cestou, vy povrhovatelé tělem! Vy mi nejste mosty k nadčlověku! –

Tak pravil Zarathustra.

O KAZATELÍCH SMRTI.

Jsou kazatelé smrti: a plna je země takových, jimž nutno kázati, aby se od žití odvrátili. Plna je země lidí přebytečných, zkažen je život těmi, jichž přespříliš mnoho. Ti nechť „věčným životem“ jsou odlákáni z tohoto života!

„Žlutí“: tak říkají kazatelům smrti, anebo „černí“. Já vám je však ukáži ještě v jiných barvách. Tu jsou oni příšerní, kteří v sobě nosí šelmu a nemají volby, leč mezi chtíči a rozsápáním vlastního masa. A také chtíče jejich jsou ještě rozsápáním vlastního masa. Ještě se ani lidmi nestali, ti příšerní: ať si jen káží odvrácení od života a sami ať si zahynou! Tu jsou souchotináři duše: sotva se narodí, již jmou se umírat a touží po naukách únavy a odříkání. Rádi by byli mrtvi a my bychom jich vůli měli schvalovati!

Střežme se probuditi tyto mrtvé a porouchati tyto živoucí rakve!

Potká je chorý či kmet či nebožtík; a hned říkají: „život jest vyvrácen!“

Ale vyvráceni jsou jen oni a jejich oko, jež na bytí nezří než jedinou tu tvář.

Zabaleni do tlustého stesku a dychtiví malých náhod, jež přinášejí smrt: tak čekají a zatínají zuby.

Anebo: sahají po pamlscích a při tom se vysmívají svému dětinství: visí na svém stéble-životě a vysmívají se, že ještě visí na stéble.

Jejich moudrost zní: „blázen, kdo zůstane na živu, ale tak nadmíru bláznímе! A to jest na životu právě nejbláznivější!“ –

„Život jest jen utrpením“ – tak říkají jiní a nelžou: jen se postarejte, aby *vás* již nebylo! Jen se postarejte, by nebylo již života, který jest jen utrpením!

A takto nechť zní nauka vaší ctnosti: „sám se zabiješ! Sám se odtud vykradeš!“ –

„Rozkoš jest hřích – tak říkají jedni, kdož káží smrt –, pojďme stranou a neploďme dětí!“

„Roditi jest namáhavé – říkají druzí – nač ještě rodit? Rodí se

41 samí nešťastníci!“ I ti jsou kazateli smrti.

„Soucitu třeba – říkají třetí. Vezměte, co mám! Vezměte, co jsem! Tím méně mne bude poutati život!“

Kdyby byli soucitní z hloubi duše, ze soucitu by život svým bližním znechutili. Býti zlí – to byla by pravá jich dobrota.

Leč chtějí vyváznout ze života: co jim po tom, že jiné svými řetězy a dary poutají ještě těsněji! –

A též vy, kterým život jest divokou prací a neklidem: zda nejste docela sytí života? Zda nejste docela zralí pro kázání smrti?

Vy všichni, jimž po chuti jest divoká práce a vše rychlé, nové, cizí, – špatně snášíte samy sebe, vaše píle jest útěk a vůle, na sebe samy zapomenouti.

Kdybyste více věřili v život, méně byste se okamžiku dávali v lup. Ale k čekání nemáte dosti obsahu v sobě – ba ani ne k lenosti!

Všude zaznívá hlas těch, kdož káží smrt: a plna je země takových, jimž nutno kázati smrt.

Anebo „věčný život“: to je mi jedno, – jen když rychle zahynou! –

Tak pravil Zarathustra.

O MOUCHÁCH NA TRHU.

Do své samoty prchni, příteli můj! Vidím tě zmámena hřmotem velkých mužů a rozbodána žahadly malých. Důstojně zná s tebou mlčet skála i les. Bud zase jako strom, jejž miluješ, jako košatý strom, jenž tiše a naslouchaje visí nad mořem. Kde přestává samota, začíná se trh; a kde se začíná trh, začíná se také hřmot velkých herců a hemžení jedovatých much. Nejlepší věci ve světě pranic neplatí, pokud se nenajde někdo, kdo je sehraje: velkými muži nazývá lid takové pořadatele her. Málo rozumí lid velkým věcem, to jest: tvůrčím. Smysly má však pro všechny pořadatele a herce velkých her. Kol vynálezců nových hodnot točí se svět: – neviditelně se točí.

Ale kol herců točí se lid i sláva: toť již „světa běh“. Herec má ducha, než málo svědomí ducha. Vždy věří v to, čím vnuká nejsilnější víru, – víru *v sebe!* Zítra má víru novou a pozítří novější. Rychlé smysly má jako lid a větření má proměnlivé. Porazit – to jest mu: dokázat. Pobláznit – to jest mu: přesvědčit.

A krev mu platí za nejlepší všech důvodů. Pravdu, jaž vklouzne jen do jemných uší, jmenuje lží a nicotností.

Vskutku, věří jen v bohy, kteří dělají ve světě veliký hřmot! Naplněn je trh slavnostními šprýmaři – a lid se chlubí velkými svými muži! to mu jsou pánové hodiny. Hodina však na ně doléhá: i doléhají na tebe. A též na tobě chtějí Ano či Ne. Běda, stavíš svou židli mezi Pro a Proti? Na tyto bezpodmínečné a doléhající nežárli, milence pravdy! Ještě nikdy se nezavěsila pravda v rámě člověka bezpodmínečného.

Pro tyto nenadálé odejdi a vrat se ve svou jistotu: jenom na trhu tě přepadají stálým Ano? či Ne? Pomalu prožívají svou chvíli všechny hluboké studny: načekají se dlouho, než vědí, co padlo do jich hloubky. Daleko trhu a slávy se děje vše velké: daleko trhu a slávy žili od nepaměti vynálezcové nových hodnot.

Do své samoty prchni, příteli můj: vidím tě rozbodána jedovatými mouchami. Prchni tam, kde vane drsný, silný vzduch!

Do své samoty! Žils příliš na blízku malým a žalostným.

Uprchni jejich neviditelné pomstě! Vůči tobě nejsou než pomstou. Již nezdvihej ruky proti nim! Je jich bez počtu, a tvým údělem není, býti oháňkou na mouchy.

Je bez počtu těch malých a žalostných; a nejedné hrdé stavbě již plevel a krůpěje deště připravily pád.

Nejsi kamenem, ale již tě vyhlodalo množství krůpějí. Rozpadneš se mi a rozpukneš ještě množstvím krůpějí.

Vidím tě umdlena jedovatými mouchami, vidím tě do krve škrábnuta na stu místech; a pýše tvé není ani do hněvu.

Krev by na tobě chtěli ve vší nevinnosti, po krvi prahnou jejich bezkrevné duše – i bodají ve vší nevinnosti. Ty hluboký však příliš hluboce trpíš i malými ranami; a nežli ses ještě vyhojil, přelezl ti přes ruku týž jedovatý červ. Příliš hrd jsi mi k tomu, bys mlsné ty tvory usmrtil. Střež se však, by se nestalo tvou sudbou, nésti všechno jich jedovaté bezpráví!

Bzučí kolem tebe též svojí chválou: dotěrnost je jich pochvala. Chtějí blízkost tvé kůže a krve..

Lichotí ti jak bohu či ďáblu; kňučí před tebou jak před bohem či ďáblem. Co na tom! Kňučící lichotníci to jsou, a ne více.

Také se k tobě leckdy laskavě mají. To však vždy byla chytrost zbabělců. Ano, zbabělci jsou chytří!

Mnoho uvažují o tobě svou těsnou duší, – považlivý jsi jim povždy! Vše, o čem se mnoho uvažuje, stává se považlivým.

Trestají tě za všechny tvé ctnosti. Z hloubi duše ti promíjejí jen – tvé přehmaty.

Že jsi mírný a spravedlivé mysli, říkáš: „nevinni jsou svým malým živobytím“. Jejich těsná duše však myslí: „Provinilo se každé veliké živobytí.“ I jsi-li k nim mírný, cítí ještě, jak jimi pohrdáš; a splácejí ti dobrý tvůj čin tajně zraňujícími zločiny.

Tvá mlčelivá pýcha vždy jest jim proti chuti; jásají, jsi-li jednou skromný dost, abys byl marnivý.

Co na někom poznáváme, rozněcujeme na něm též. Střez se tedy malých!

Před tebou cítí se malými, a jejich nízkost proti tobě žhne a doutná neviditelné mstě.

Nepozoroval jsi, kolikrát oněměli, když jsi k nim přistoupil, a jak jich síla z nich vystoupila, jako dým vystupuje z hasnoucího žáru?

Ano, příteli můj, zlým svědomím jsi pro své bližní: neb jsou tě nehodni. I nenávidí tě a rádi by ssáli tvou krev. Stále budou tvoji

bližní jedovatými mouchami; co na tobě jest velkého, – to samo je nutně činí jedovatějšími a stále mouchovitějšími.

Do své samoty prchni, příteli můj, a tam, kde vane drsný, silný vzduch! Tvým údělem není, býti oháňkou na mouchy!

Tak pravil Zarathustra.

O PŘÍTELI.

o jednoho je vždy více kolem mne“ – tak myslí poustevník. ‚Vždy jednou jeden – to konec konců jsou dva!“

Já a já vždy příliš horlivě spolu hovoří: jak by se to dalo snésti, kdyby nebylo přítele?

Pro poustevníka přítel vždy jest již třetí: ten třetí jest korek, jenž zabrání, by hovor oněch dvou neklesl do hloubky.

Ach, jest příliš mnoho hloubek pro všechny poustevníky. Proto tak touží po příteli a po jeho výšce.

Naše víra v jiné prozrazuje, v čem bychom rádi věřili v samy sebe. Naše touha po příteli jest naší zrádkyní!

A často láskou jen přeskakujeme závist. A často někoho napadneme a učiníme si ho nepřítelem, bychom zakryli, že lze napadnouti nás.

„Buď mi alespoň nepřítelem!“ – dí pravá úcta, jež se neodvažuje prošiti o přátelství.

Kdo chce míti přítele, chtěj také zaň vésti válku: a kdo chce vésti válku, ať *dovede* být nepřítelem.

I ve svém příteli cti nepřítele. Můžeš k svému příteli těsně přistoupiti, abys k němu nepřestoupil?

Ve svém příteli měj svého nejlepšího nepřítele. Buď mu nejblíže srdcem, když se mu vzpouzíš.

Nechceš před svým přítelem nositi šatu? Aby bylo ctí tvého přítele, že se mu dáváš, jaký jsi? Ale vždyť on tě za to posílá k čertu!

Kdo ze sebe nedělá tajemství, pobuřuje: a proto věru máte, proč se báti nahoty! Ano, kdybyste byli bohy, směli byste se styděti za své šaty!

Nemůžeš se pro svého přítele dost krásně vyzdobiti: neb máš mu býti šípem a touhou po nadčlověku.

Viděls již spáti svého přítele, – aby ses dověděl, jak vyhlíží?

Neb co jest jinak přítelova tvář? Tvá vlastní tvář, v drsném a nedokonalém zrcadle.

Viděls již spáti svého přítele? Nelekl jsi se, že tvůj přítel tak vyhlíží? O příteli, člověk je cosi, co musí býti překonáno.

Přítel budiž mistr v tom, jak dovede hádat a mlčet: není radno, abys všechno chtěl viděti. Ať sen tvůj ti vyzradí, co tvůj přítel dělá v bdění.

Uhodni svým soucítěním: abys dříve věděl, přeje-li si tvůj přítel soucitu. Snad na tobě miluje nezlomené oko a pohled věčnosti.

Soucítění s přítelem nechť se skrývá pod tvrdou skořápkou: vylam si na něm zub. Tak bude jemné a bude míti svou sladkost.

Jsi svému příteli čistým vzduchem a samotou a chlebem a lékem? Leckdo se z vlastních okovů nevysvobodí, a přece jest příteli osvoboditelem.

Jsi otrok? Tedy nemůžeš býti přítelem. Jsi tyran? Tedy nemůžeš přátel mít.

Příliš dlouho skrýval se v ženě otrok a tyran. Proto žena posud není schopna přátelství: zná pouze lásku.

V ženině lásce jest nespravedlnost a slepota ke všemu, čeho nemiluje. A i ve vědoucí lásce ženy jest vždy ještě přepadání a blesk a noc vedle světla.

Posud není žena schopna přátelství: Kočkami stále ještě jsou ženy, a ptáky. Či, v nejlepším případě, kravami.

Posud není žena schopna přátelství. Ale rcete mi, vy mužové, kdo z vás že je přátelství schopen?

Ó vaší chudoby, vy mužové, a vaší lakoty duše! Kolikkoli dáváte příteli, tolikéž já svému nepříteli dám, a jistě že nezchudnu. Dnes lidé jsou kamarády: kéž by byli přáteli! –

Tak pravil Zarathustra.

O LÁSCE K BLIŽNÍMU.

Tísníte se kolem bližního a máte pro to krásná slova. Ale i 1 pravím vám: vaše láska k bližnímu je vaše špatná láska k vám samým.

Utíkáte se k bližnímu sami před sebou a rádi byste si z toho učinili ctnost: ale prohledám vaše „nesobecké jednání“.

Starší je Ty než Já; Ty jest vyhlášeno svatým, Já však posud ne: tedy se člověk tlačí k Bližnímu? Radím vám k lásce k bližnímu? Raději ještě k útěku před bližním a k lásce k dálnému, k nejvzdálenějšímu!

Vyšší než láska k bližnímu jest láska k nejvzdálenějšímu a příštímu; vyšší ještě než láska k člověku jest mi láska k předměstům a přízrakům.

Přízrak, jenž před tebou běží, bratře můj, jest krásnější než jsi ty; proč mu nedáš svého masa a kostí svých? Ale ty máš strach a běžíš k svému bližnímu.

Sami sebe nesnesete a nemilujete se s dostatek: i svádíte bližního k lásce a rádi byste se pozlatili jeho omylem.

Raději bych, abyste nesnesli společnosti všelijakých bližních a jejich sousedů; pak by vám nezbylo, než abyste si sami ze sebe stvořili svého přítele a jeho překypující srdce.

Svědka k sobě zvete, chcete-li o sobě dobře mluviti; a jestliže jste ho svedli, by o vás dobře smýšlel, sami o sobě dobře smýšlíte.

Nelže jenom ten, kdo mluví proti svému vědění, nýbrž ještě více ten, kdo mluví proti svému nevědění. A tak o sobě mluvíte, stýkáteli se s kým, a sebou samými obelháváte souseda.

Takto mluví blázen: „obcovati s lidmi kazí charakter, zvláště tomu, kdo ho nemá“. Jeden chodí k bližnímu, že sám sebe hledá, a druhý, že by sám sebe rád ztratil. Vaše špatná láska k vám samým ze samoty vám dělá žalář.

Jsou to vzdálenější, kdož zaplatí za vaši lásku k bližnímu; a již, jeli Vás pět pohromadě, je vždycky nutno, aby někdo šestý umřel.

Ani vašich slavností nemiluji: příliš mnoho herců jsem při nich nalezl, a také diváci často se tvářili jako hercu

Nehlásám vám bližního, nýbrž přítele. Přítel vám budiž slavností země a předchutí nadčlověka.

Hlásám vám přítele a jeho přetékající srdce. Ale je třeba, by dovedl houbou být, kdo chce být milován srdci přetékajícími.

Hlásám vám přítele, v němž hotov je svět jako pod slupkou dobré jádro, – hlásám vám tvořícího přítele, který vždy může darovati hotový svět.

A jak se mu svět rozvinul, tak se mu zase v prstenech dohromady stáčí, jakožto vznikání dobra pomocí zla, jakožto vznikání účelů z náhody.

Budoucnost a dálka nejvzdálenější budiž ti příčinou tvého dneška: v svém příteli miluj nadčlověka jakožto svoji příčinu.

Bratří moji, k lásce k bližnímu vám neradím: radím vám k lásce k nejvzdálenějšímu.

Tak pravil Zarathustra.

O CESTĚ TVŮRČÍHO.

Chceš jíti do osamocení, bratře můj? Chceš hledati cestu k sobě samotnému? Ještě chvíli postůj a poslyš mne.

„Kdo hledá, sám se lehce ztratí. Každé osamocení jest provinění“: tak mluví stádo. A dlouho jsi náležel k stádu.

I v tobě bude ještě zaznívati stáda hlas. A řekneš-li: „nemám již společného svědomí s vámi“, bude to nářek a bolest.

Hleď, tuto bolest samu zrodilo ještě ono společné svědomí: a tohoto svědomí poslední třpyt se leskne ještě na tvém smutku.

Ale ty chceš jíti cestou svého smutku, cestou k sobě samotnému?

Nuž, ukaž mi své právo a svou sílu k tomu! Jsi nová síla a nové právo? Jsi prvý pohyb? Kolo ze sebe se roztáčející? Můžeš přinutit i hvězdy, aby obíhaly kol tebe? Ach, je tolik chtivosti po výšce! Tolik je křečí ctižádostivců!

Ukaž mi, že nejsi z chtivých a ctižádostivých! Ach, je tolik velkých myšlenek, jež nečiní více než činí měch: nadýmají a vyprazdňují.

Svobodným se zveš? Tvou vládnoucí myšlenku chci slyšeti a ne, že jsi unikl jhu.

Jsi z těch, kdo *směli* uniknouti jhu? Jsou, kdož odhodili poslední svou cenu, když odhodili svou služebnost.

Osvobozen od čeho? Co Zarathustrovi po tom! Jasně však necht mi věstí tvé oko: osvobozen *k čemu?*

Můžeš si sám určovati své zlo i své dobro a zavěšovati nad sebou svoji vůli jakožto zákon? Můžeš si sám být soudcem a mstitelem svého zákona?

Je hrozné býti o samotě se soudcem a mstitelem vlastního zákona.

Tak bývá hvězda vyvržena v pustý prostor a v ledový dech osamění.

Dnes ještě trpíš mnohými, ty jediný: dnes ještě máš celou svou odvahu i své naděje.

Ale jednou tě samota znaví, jednou tvá pýcha bude se hrbiti a tvoje odvaha bude skřípati zuby. Křičeti budeš jednou „jsem sám!“

Jednou nebudeš již viděti své výšky a nízkost svou shlédneš v přílišné blízkosti; tvá vznešenost sama jako přízrak ti nažene strachu. Křičeti budeš jednou: „Všechno je lež!“

Jsou pocity, jež osamělého chtějí zabit; nezdaří-li se jim to, nuže, pak samy jsou vydány na smrt! Ale dokážeš býti vrahem?

Znáš již, bratře můj, slovo „pohrdání“? A trýzeň své spravedlivosti, bys k těm byl spravedliv, kdož tebou pohrdají?

Nutíš mnohé, by změnili své smýšlení o tobě; to ti připočtou ke zlu. Přiblížil ses jim a šel jsi přece mimo: toho ti nikdy neprominou.

Vystupuješ nad ně: ale čím výše stoupáš, tím menším tě vidí oko závisti. Nejvíce však jest v nenávisti ten, kdo létá.

„Jak byste chtěli být spravedliví ke mně – tak musíš mluviti – já si volím vaši nespravedlivost za úděl, jenž mně je souzen“.

Nespravedlivostí a špínou házejí po osamělém: chceš-li však,bratře můj, hvězdou býti, nesmíš jim proto svítiti méně!

A střez se dobrých a spravedlivých! Rádi ukřižují ty, kdož si vynalézají svou vlastní ctnost, – nenávidí osamělého.

Střez se též svaté prostoty! Nic jí není svatého, leda co prostné jest; ráda si také s ohněm hraje – s ohněm hranic.

A střež se i záchvatů své lásky! Příliš rychle vztáhne osamělý ruku k tomu, s kým se setká.

Leckomu nesmíš podati ruku, nýbrž jen pazour: a chci, aby tvůj pazour měl také drápy.

Ale nejhorší nepřítel, s kterým se můžeš setkati, budeš vždy sám sobě; sám na sebe číháš v doupatech a lesích.

Osamělý, kráčíš cestou k sobě samotnému! A mimo tebe samotna vede tvá cesta, i mimo tvých sedm ďáblů!

Kacířem budeš si sám a čarodějkou a věštcem a bláznem a pochybovačem a nesvatým a zlosynem.

Sám se chtěj spáliti ve vlastním svém plameni: jak by ses chtěl obnoviti, neshořel-lis dříve v popel!

Osamělý, kráčíš cestou tvůrčího: boha si chceš stvořiti ze svých sedmi ďáblů!

Osamělý, kráčíš cestou milujího: sám sebe miluješ a proto sebou pohrdáš, jak jen milující pohrdají.

Tvořiti nechce milující, protože pohrdá! Co ví o lásce, kdo nebyl právě nucen pohrdati tím, co miloval! Se svou láskou a se svým tvořením jdi ve své osamocení, bratře můj; a pozdě teprve přibelhá se za tebou spravedlivost S mými slzami jdi ve své osamocení, bratře můj. Miluji toho, kdo tvořiti chce nad sebe sama a takto zaniká. –

Tak pravil Zarathustra.

O UŠTKNUTÍ ZMIJE.

Jednoho dne Zarathustra usnul pod fikovníkem, protože bylo horko, a paže měl položeny přes obličej. Tu přišel had a uštkl ho do krku, takže Zarathustra bolestí vzkřikl. Když paži sňal s obličeje, pohlédl na zmiji: tu poznala Zarathustrovy oči, kroutila se neobratně a chtěla se odplazit. „Sečkej, pravil Zarathustra; ještěs nepřijala mého díku! Vzbudila jsi mne v čas, má cesta je ještě dlouhá.“

„Tvá cesta je již jen krátká, odpověděla zmije truchlivě; jed můj usmrcuje.“ Zarathustra se usmál. „Kdy byl by drak zemřel jedem hadím? – pravil. Ale vezmi si zase svůj jed! Nejsi dost bohatá, bys mi jej darovala.“ Tu mu zmije znovu padla kol krku a lízala mu ránu.

Když to Zarathustra jednou vypravoval svým žákům, ptali se: „A co že, ó Zarathustro, jest morálka tvé povídky?“ Zarathustra na to odpověděl těmito slovy: Ničitelem morálky zvou mne dobří a spravedliví: má povídka jest nemorální.

Máte-li však nepřítele, nesplácejte mu zlého dobrým: neb to by ho zahanbilo. Nýbrž dokažte, že vám způsobil cos dobrého.

A raději ještě se pohněvati, nežli zahanbovat! A klne-li se vám, tedy se mi nelíbí, abyste pak v odvetu žehnali. Raději též trochu klejte!

A stalo-li se vám velké bezpráví, přičiňte mi k tomu rychle pět malých! Je hrozný pohled na toho, kdo samojediný úpí pod křivdou.

Věděli jste to již? Dělit se o bezpráví znamená, zpola být v právu. A ten ať na se vezme bezpráví, kdo je unese!

Malá pomsta – lidštější než žádná! A není-li trest také právem a poctou pro toho, kdo přestupuje zákon, tedy nechci ani vašeho trestání.

Vznešenější je, nedati si za pravdu nežli zůstati v právu, zvláště tehdy, je-li právo na naší straně. Jen jsme-li k tomu dost bohatí!

Nechci vaší studené spravedlnosti; a z oka vašich soudců vždy mi vyzírá kat a studené jeho železo.

Rcete, kde naleznu spravedlnost, která jest láskou s očima vidoucíma?

Tedy mi přece vynajděte lásku, která nenese jen všechen trest, nýbrž i všechnu vinu!

Tedy mi přece vynajděte spravedlnost, která nevinným prohlásí každého, vyjma toho, kdo soudí!

Chcete i toto slyšeti? Na tom, kdo chce býti z hloubi duše spravedliv, i sama lež se stává laskavostí k lidem.

Ale jak býti z hloubi duše spravedliv! Jak dáti každému, co jeho jest! Na tom budiž mi dosti: každému dávám, co moje jest.

Posléze, bratří moji, střežte se činiti bezpráví kterémukoli z poustevníků! Jak by poustevník mohl zapomenouti! Jak by mohl spláceti!

Poustevník jest jako hluboká studna. Snadno tam hodíte kámen; ale když dopadl až na dno, rcete, kdo jej zase vynese ven?

Střežte se, urážeti poustevníka! Jestliže jste ho však urazili, nuž, pak jej také zabte!

Tak pravil Zarathustra.

O SVOBODNÉ SMRTI.

Mnoho lidí umírá příliš pozdě, a někteří příliš záhy. Cize zní.posud učení: „zemři v pravý čas!“

Zemři v pravý čas; tak učí Zarathustra.

Ovšem, kdo nikdy v pravý čas nežije, jak ten by kdy v pravý čas umíral? Kéž by se byl nikdy nenarodil! – Tak radím lidem přebytečným.

Ale i přebyteční se předůležitě roztahují se svým umíráním, a i zcela dutý ořech touží býti rozlousknut.

Za důležitou věc mají umírání všichni: ještě však smrt není slavností. Ještě se lidé nenaučili, jak světit nejkrásnější slavnosti.

Ukáži vám dovršující smrt, která žijícím se stává ostnem a příslibem.

Kdo dovršuje své dílo, ten umírá svou smrtí, vítězně, obklopen doufajícími a přislibujícími.

Tak se učte umírat; a nemělo by býti slavností, kde by člověk, takto umírající, neposvěcoval přísah těch, kdo žijí!

Takto umírati jest nejlepší; druhé pak nejlepší jest: zemříti v boji a promarniti velkou duši.

Ale bojující stejně jako vítěz má v nenávisti vaši rozšklebenou smrt, která se plíží jako zloděj – a přece přichází velitelsky.

Svou smrt vám velebím, smrt svobodnou, jež mi přijde, protože tak chci *já.*

A kdy budu chtíti? – Kdo má cíl a dědice, chce smrti své v pravý čas pro cíl a dědice.

A z úcty k cíli a dědici již nebude v svatyni života zavěšovati vetchých věnců.

Věru, nechci se podobati provazníkům: ti do délky táhnou svůj motouz a při tom sami stále do zadu kráčejí.

Leckdo i na své pravdy a na svá vítězství je již příliš stár; bezzubá ústa již nemají práva na každou pravdu.

A každý, kdo chce mít slávu, nechť v pravý čas se rozloučí od svých poct, nechť pěstuje těžké umění, by v pravý čas – šel.

Když někdo nejlépe chutná, tehdy ať přestane býti pokrmem: toho jsou si vědomi, kdož dlouho chtějí býti milováni.

Jsou ovšem kyselá jablka, jichž osud tomu chce, by vytrvala až do posledního dne podzimku: a spolu dozrají, sežloutnou a svraští se.

Jedněm sestárne dřív srdce a jiným duch. A někteří jsou kmety v mládí: ale pozdní mládí – dlouhé mládí.

Leckomu se nevydaří život: jedovatý červ se mu zahryže do srdce. Tedy nechť hledí, by se mu tím lépe vydařilo umírání.

Leckdo nikdy nesesládne a již v létě uhnívá. Zbabělost je to, jež ho udržuje na jeho větvi.

Přespříliš mnoho lidí žije a přespříliš dlouho visí na svých větvích. Kéž by přišel vichr, jenž by sklátil se stromu všechno to shnilé červivé!

Kéž by přišli kazatelé *rychlé* smrti! To byli by mi praví vichrové, ti by mi klátili stromy života! Ale slyším kázati jen pomalou smrt a strpení se vším „pozemským“.

Ach, kážete strpení s pozemským? Toto pozemské to jest, co má příliš strpení s vámi, vy rouhaví pomlouvači!

Věru, příliš záhy zemřel onen Hebrej, jejž uctívají kazatelé pomalé smrti: a mnohým od té doby se stalo záhubou, že zemřel příliš záhy.

Znal teprve slzy a zádumčivost Hebreje a k tomu nenávist dobrých a spravedlivých, – onen Hebrej Ježíš: tu ho přepadla touha po smrti.

Kéž by jen byl zůstal na poušti a vzdálen dobrých a spravedlivých! Snad by se byl naučil žiti a milovati zemi – a milovati smích!

Věřte mi, bratří moji! Příliš záhy zemřel; sám by byl odvolal své učení, kdyby byl dospěl až k mému věku! Šlechetný byl dost, aby odvolal!

Ale nedozrál ještě. Nezrale miluje mladík, a nezrale též nenávidí člověka i zemi. Svázána a těžká je posud jeho mysl i perut jeho ducha.

V muži však jest více dítěte než v mladíkovi, a méně zádumčivosti:
lépe zná umírat i žít.

Svoboden k smrti a svoboden v smrti, posvátný hlasatel svého Ne, když není už kdy hlásat Ano: tak zná umírat i žít.

By vaše umírání nebylo rouháním proti člověku a zemi, přátelé moji: toho se doprošuji na medu vaší duše.

Ve vašem umírání nechť hoří ještě váš duch a vaše ctnost, tak **V** jako večerní červánek plane kol země: jinak se vám špatně vydařilo umírání.

Tak budu já sám umírati, byste vy přátelé, mně k vůli, více milovali zemi; a zemí se zase stanu, bych došel klidu v té, jež mne zrodila.

Věru, cíl měl Zarathustra, vymrštil svůj míč: teď vy, přátelé, jste zdědili můj cíl, vám házím zlatý míč. Nade vše raději vidím, kterak vy, moji přátelé,házíte zlatým míčem!

A tak ještě sečkám chvíli, než život opustím: a vy mi to odpusťte! –

Tak pravil Zarathustra.

O KNĚZÍCH.

A jednou dal Zarathustra svým žákům znamení a promluvil k nim tato slova:

„Zde jsou kněží: a třeba že to jsou moji nepřátelé, kráčejte mi tiše mimo ně a se spícím mečem!

I mezi nimi jsou hrdinové; mnozí z nich trpěli příliš –: i chtějí jiným působiti utrpení.

Jsou zlými nepřáteli: nic mstivějšího nad jejich pokoru. A snadno se potřísní, kdo ruku na ně vztáhne.

Ale má krev je spřízněna s krví jejich; a chci, aby má krev i v jejich krvi byla ctěna.“ –

A když přešli mimo, přepadla Zarathustru bolest; a nedlouho s ní zápolil a jal se mluviti takto:

Zelím těchto kněží. Jsou mi také proti chuti; to jest mi však nejmenší, od té doby, co jsem mezi lidmi.

Ale trpím a trpěl jsem s nimi: zajatci jsou mi to a lidé znamenaní. Ten, jejž vykupitelem zvou, ukoval je v pouta: –

V pouta křivých hodnot a poblouzněných slov! Ach, by je kdo vykoupil i od jich vykupitele!

Kdysi, když jimi moře zmítalo nahoru dolů, mněli, že přistáli na ostrově; ale hle, byla to spící obluda!

Křivé hodnoty a poblouzněná slova: to jsou pro smrtelníky nejstrašnější obludy, – v nich dlouho spí a číhá záhuba.

Ale posléze přijde a bdí a zžírá a zdáví vše, co si na ní vystavělo chýše.

Ó, pohleďte mi jen na ty chýše, jež tito kněží si vystavěli! Kostely, tak jmenují své sladce páchnoucí sluje!

Ó toho padělaného světla, toho zatuchlého vzduchu! Zde, kde duše k své výšce – létati nesmí!

Nýbrž takto káže víra kněží: „na kolenou po schodech vzhůru, vy hříšníci!“

Věru, raději ještě nestoudníka zřím, než oduřelé oči jejich studu a pobožnosti!

Kdo si stvořil takové sluje a schody kajícníků? Nebyli to lidé, chtějící se skrýt a stydící se čistého nebe?

A teprve až se čisté nebe bude zas rozbořenými stropy dívati dolů na trávu a rudý mák u rozbořených zdí, – teprve potom zas ke stánkům tohoto boha své srdce obrátím.

Bohem jmenovali, co jim odporovalo a ubližovalo: a věru, bylo mnoho hrdinnosti v jejich zbožňování!

A jinak nedovedli milovati svého boha, než tím, že člověka přibili na kříž!

Jakožto mrtvoly hodlali žiti, černě vystlali mrtvá svá těla; a i z řečí jejich čiší mi odporné koření umrlčích komor.

A kdo jim žije na blízku, žije na blízku černým rybníkům, z jichž tůně žába se sladkou zádumčivostí kuňká svou píseň.

Musili by mi zpívati lepší písně, bych uvěřil v jejich vykupitele: a jeho žáci by mi musili býti podobnější lidem vykoupeným!

Nahé bych je viděl rád: neb jedině krása měla by kázati pokání.

Ale koho as přemluví tento zakuklený trud!

Věru, jich vykupitelé sami nevzešli ze svobody a z jejího sedmého nebe! Věru, sami nikdy nekráčeli po kobercích poznání!

Z mezer se skládal duch těchto vykupitelů; ale do každé mezery postavili svůj *blud* a tuto výplň jmenovali bohem.

V jejich soucitu se utopil jejich duch, a když soucitem kypěli a překypovali, plula vždy nahoře veliká pošetilost.

Horlivě a s pokřikem hnali své stádo přes svoji lávku: jako by vedla k budoucnosti lávka jediná! Věru, i tito pastýři náleželi ještě k ovcím!

Malé duchy měli a duše objemné: jak malými však zeměmi, bratří moji, byly až dosud i duše nejobjemnější!

Znamení krvavá psali na cestu, kterou kráčeli, a jejich pošetilost kázala, že krví se dokazuje pravda.

Krev je však pravdy nejhorším svědkem; krví se otráví též nejčistší učení a v blud a v nenávist srdcí se zvrhne.

A jde-li kdo ohněm za svoje učení, – co tím dokáže! Zádoucnější je věru, by z vlastního žáru vlastní učení vzcházelo!

Dusné srdce a studená hlava: kde to se sdruží, tam vzniká vířící vichr, „vykupitel.“

Větší žili věru a vznešeněji zrození, než ti, jež lid jmenuje vykupiteli, než oni strhující vířící vichrové!

A ještě většími, než byli všichni vykupitelé, jest vám, moji bratří, býti vykoupenu, byste nalezli cestu k svobodě!

Nikdy ještě nebylo nadčlověka. Nahé jsem viděl oba, největšího člověka i nejmenšího: –

Jsou si navzájem ještě příliš podobni. Věru, i největšího jsem nalezl – příliš lidským!

Tak pravil Zarathustra.

O TARANTULÍCH.

Hleď, to je sluj tarantule! Chceš viděti ji samotnu? Zde visí.její sít: dotkni se jí, by se zachvěla.

Tu přichází, a ráda: bud zdráva, tarantule! Černě ti sedí na hřbetu tvůj trojhran a znak; a vím též, co v duši ti sedí.

Msta sedí ti v duši: kamkoli kousneš, tam vyrazí černý strup; tvůj jed duši do kola roztočí mstou!

Tak mluvím v podobenství vám, kteří do kola roztáčíte duše, vy kazatelé *rovnosti*!. Tarantulemi jste mi a skrytě toužíte po mstě!

Já však vaše skrýše již přivedu na světlo: proto se vám do tváře směji smíchem svých výšek.

Proto natrhávám vaši sít, aby váš vztek vás vylákal ze lživé vaší sluje, aby vaše msta vyskočila z pod vašeho slova „spravedlivost".

Neb *aby člověk byl osvobozen od msty:* to jest mi most k nejvyšší naději, to duha po dlouhých bouřkách.

Jinak tomu arci chtějí tarantule: „To právě bud nám spravedlivostí, že svět se naplní bouřkami naší msty", tak spolu rozmlouvají.

„Pomstu chceme vykonávat a potupu na všech, kdož nejsou nám rovni" – tak si přislibují srdce tarantuli.

„A „vůle k rovnosti" – tak nechť napříště sluje jméno ctnosti; a proti všemu, co má moc, pozvedneme svůj pokřik!"

Vy kazatelé rovnosti, po „rovnosti" takto z vás volá tyranské šílenství bezmocni**:** vaše nejstajenější tyranské choutky zakuklují se takto do slov o ctnosti!

Rozmrzelá ješitnost, zadržená závist, snad vašich otců ješitnost a závist: toť, co z vás šlehá plamenem a šílenstvím pomsty.

Co zamlčel otec, v synovi nabývá slov; a často jsem nalezl, že syn jest obnaženým tajemstvím svého otce.

Nadšencům se podobají: ale nenadchlo jich srdce, – nýbrž msta. Stanou-li se jemnými a chladnými, nezchladil a nezjemnil jich duch, nýbrž závist

Jich žárlivost je zavádí též na stezky myslitelů; a toť znak jejich

žárlivosti, že vždy jdou příliš daleko: takže jich mdlobě na konec nezbývá, než aby si do sněhu lehla k spánku.

Každá z jich obžalob zaznívá pomstou, v každé jich pochvale jest ubližování; a býti soudcem, zdá se jim blaženstvím.

Takto však radím vám, přátelé moji: buďte nedůvěřiví ke všem, jimž vévodí pud trestání!

To jest lid špatného rodu a původu; z jich tváří vyzírá kat a čenichající slídník.

Buďte nedůvěřiví ke všem, kdož mnoho mluví o své spravedlivosti! Věru – jich duším nechybí jen medu.

A zovou-li se sami „dobrými a spravedlivými“, nezapomínejte, že jim k farizeji neschází nic než – moc!

Přátelé moji, nechci být směšován a zaměňován.

Jsou, kdož káží mé učení o životě: a spolu jsou kazateli rovnosti, spolu jsou tarantulemi.

Že takoví jedovatí pavouci mluví po chuti životu, ač sedí ve své sluji a odvracejí se od života: to proto, že tím chtějí ublížiti.

Oněm chtějí tím ublížiti, kdož teď mají moc: neb u těch ještě nejvíce je slyšet kázání smrti.

Kdyby tomu bylo jinak, jinak by tarantule učily: a právě ony kdysi nejlépe pomlouvaly svět a upalovaly kacíře.

S těmito kazateli rovnosti nechci býti směšován a zaměňován. Neb takto mluví *moje* spravedlivost: „lidé si nejsou rovni“.

A také se jimi nemají stát! Čím pak by byla má láska k nadčlověku, kdybych mluvil jinak?

Na tisících mostů a lávek mají se tlačiti k budoucnosti, a vždy více války a nerovnosti má býti položeno mezi ně: tak mi káže mluviti má veliká láska!

Nechť se v svých nepřátelstvích stanou vynálezci obrazů a přízraků, a ještě svými obrazy a přízraky nechť proti sobě bojují nejvyšší boj!

Dobré i zlé a bohatství i chudoba a vznešenost i nízkost a vše jména hodnot: zbraně to buďtež a řinčící důkazy, že život má vždy znovu sám sebe přemáhati!

Život sám se chce budovati do výšky, s pilin a stupni; do dalekých dálek chce vyzírati a po blažených krásách, – *proto* potřebuje výšky!

A protože potřebuje výšky, potřebuje stupňů i sváru stupňů a stoupajících! Stoupati chce život a stoupáním se překonávati.

A pohleďte mi jen, přátelé moji! Zde, kde tarantule je sluj, vzhůru se zvedají ssutiny starého chrámu, – jen mi sem pohleďte očima osvětlenýma!

Věru, kdo zde kdysi své myšlenky v kameni do výšky vězil, ten věděl, jako nejmoudřejší vědí, o taji všeho života!

Zde učí nás v nejzřejmějším podobenství, že boj a nerovnost a válka o vládu a nadvládu – i v kráse ještě jsou!

Jak božsky se zde lámou klenutí a oblouky ve svém zápolení: jak světlem a stínem proti sobě se vzpírají a bojují, ti božští bojovníci –

Stejně jistě a krásně buďme my si též nepřáteli, přátelé moji! Božsky se *proti* sobě vzpírejme! –

Běda! Tu mne samotného kousla tarantule, má stará nepřítelka! Božsky jistě a krásně mne do prstu kousla!

„Trest je nutný a spravedlivost je nutná –tak si myslí: nezpíváš tu nadarmo píseň k poctě nepřátelství!“

Ano, pomstila se! A běda! teď pomstou do kola rozvíří také moji duši.

Abych já však *nevířil,* přátelé moji, uvažte mne pevně k tomuto sloupu zde! Raději ještě světcem u sloupu než vírem mstivosti!

Neníť Zarathustra větrem vířných kotoučů; a je-li tanečníkem, přec nikdy netančí tarantelu! –

Tak pravil Zarathustra.

O UČENCÍCH.

Když jsem ležel a spal, tu mi ovce užírala břečtanový věnec na mé hlavě – a užírajíc pronesla toto: „Zarathustra již není učencem“.

Pronesla a odešla, nadutě a zpupně. Dítě mi to vyprávělo.

Rád ležím zde, kde si hrají děti, u rozbité zdi, mezi bodláky a rudými máky.

Dětem a též bodlákům a rudým mákům platím ještě za učence.

Jsou nevinné, i ve své zlobě. Ovcím však učencem už nejsem: tak tomu chce můj úděl – budiž požehnán!

Neb toto jest pravda: vytáhl jsem z domu učenců, ba přirazil za sebou dvéře.

Příliš dlouho má duše o hladu seděla za jejich stolem; nejsem, jak oni, vycvičen v poznávání, jakobych louskal ořechy.

Miluji svobodu a vzduch nad svěží zemí; a raději bych spal. třeba na volských kožich než na jejich důstojenstvích a ctihodnostech.

Jsem příliš horký a sžehnut vlastními myšlenkami: často mne to zbavuje dechu. Tu vyrazím na vzduch a ven ze všech zaprášených světnic.

Oni však sedí chladně v chladném stínu: ve všem chtějí být pouhými diváky a střeží se, by neseděli tam, kde slunce praží do schodů.

Jako ti, kdož stojí na ulici a zevlují na lidi mimojdoucí: tak i oni čekají a zevlují na myšlenky myšlené od jiných.

Sáhne-li kdo na ně, práší se z nich jako z moučných pytlů a ani za to nemohou; kdo by však uhodl, že jejich prach pochází ze žita a z žluté rozkoše letních polí?

Vydávají-li se za moudré, zamrazí mne jejich malé výroky a pravdy: na jejich moudrosti lpí často zápach, jako by pocházela z močálu: a věru, i žábu jsem z ní už slyšel kvákati!

Jsou obratní a mají chytré prsty: co by hledala *moje* prostá jednoznačnost u jejich mnohoznačné složitosti! Ve všem navlékání a vázání a tkaní se vyznají jejich prsty: a tak pletou punčochy ducha!

Jsou dobrými hodinovými stroji: jen pozor, ať je správně

natáhnete! Pak bez poruchy udávají hodinu a tropí při tom skromňoučký hřmot.

Pracují jako mlýnská ústrojí a stoupy: jenom jim předhoďte zrní svých plodů! – však již dovedou zrno rozmělňovati a proměňovati v bílý prášek.

Dobře si navzájem hledí na prsty a nedůvěřují si právě nejlépe. Jsou vynalézaví v malém chytráctví a čekají na ty, jejichž vědění belhá po chromých nohou, – čekají jako pavouci.

Zřel jsem je, jak stále opatrně připravují jed; a pokaždé si při tom na prsty navlékali skleněné rukavice.

Dovedou hráti též falešnými kostkami; a nalezl jsem je tak horlivými při hře, že se až potili.

Jsme si navzájem cizí, a jejich ctnosti jsou mi ještě více proti chuti než jejich falše a falešné kostky.

A když jsem u nich bydlil, bydlil jsem nad nimi. Proto ke mně pojali zášť.

Nechtějí slyšeti, že jim někdo kráčí nad hlavami; i položili dříví a hlínu a kal mezi mne a svoje hlavy.

Tak zdusili ozvuk mých kroků: a nejhůře byl jsem až dosud slyšen nejučenějšími.

Všech lidí nepravost a slabost položili mezi sebe a mne: – „nepravým stropem“ to jmenují ve svých domech.

A přece jim svými myšlenkami *nad* hlavami kráčím; a kdybych i na svých vlastních nesprávnostech kráčel, byl bych přece nad nimi a nad jejich hlavami.

Neboť lidé si *nejsou* rovni: tak hlásá spravedlnost. A co chci já, *oni* by nesměli chtít!

Tak pravil Zarathustra.

Náboženství jako pocit závislosti

Ludwig Feuerbach

První poučka o Podstatě náboženství zni zhruba takto: "Pocit závislosti je příčinou náboženství. ale původním předmětem tohoto pocitu závislosti je příroda." Příroda je tedy prvním předmětem náboženství. Obsah tohoto paragrafu má dvě části. Jedna

vysvětluje¯subjektivní původ či příčinu náboženství, druhá stanoví první či původní předmět náboženství. Nejdříve o části první.

Zkoumáme-li náboženství, jak je u tak zvaných divochů, o nichž máme zprávy od cestovatelů, tak i u vzdělaných národů, pohlédneme-li do svého vlastního nitra, přístupného přímému a neklamnému pozorování, pak nenajdeme pro vysvětlení náboženství jiného vhodného a výstižného psychologického podkladu než pocit čili vědomí závislosti.

Staří atheisté a dokonce i mnozí staří i novější theisté prohlásili za příčinu náboženství STRACH, který však právě není nic jiného, než nejobvyklejší, nejzjevnější projev pocitu závislosti. Všeobecně známý je výrok římského, básníka: "Strach první stvořil na zemi bohy."

U Římanů má dokonce slovo strach, metus, význam náboženství, a naoopak slovo religo (=religion) má někdy význam strachu, bázně, proto je u nich dies religiosus, den pobožnosti, vlsatně známý coby "den nešťastný", den obávaný. Dokonce i německé slovo Ehrfurcht — výraz nejvyššího náboženského uctívání — je, jak již slovo praví, složeno z úcty a strachu (furcht = báseň, strach, obava...). Je-li náboženství vysvětlováno ze strachu, pak to potvrzuje především ta skutečnost, že téměř u všech nebo alespoň u velmi mnoha přírodních národů jsou předmětem náboženství pouze nebo převážně projevy přírody, které probouzejí strach, a hrůzu.

Primitivnější narody například v Africe, v severní Asii a v Americe, jak uvádí Ríeiners ve svých Všeobecných kritických dějinách náboženství, „se obávají řek zejména na takových místech, kde jsou nebezpečné víry nebo peřeje. Plují-li přes taková místa, prosí o slitování nebo odpuštění, nebo se biji v prsa a házejí do vody pohněvaným bohům oběti na usmíření. Někteří černošští králové, kteří si za svůj fetiš zvolili moře, obávají se jej tolik, že se ani neodváží je spatřit, natož po něm plout, neboť veří, že by je pohled,.na toto strašlivé božstvo na místě usmrtil.

Jak vypráví W. Marsden vie svém Popsání přírody a života obyvatel ostrova Sumatry, Redšangové, žijící dále v nitru ostrova, když spatří poprvé moře, obětují mu koláče, cukroví a pamlsky a zároveň je prosí, aby jim nedělalo nic zlého.

Hotentoti sice věří v nejvyšší bytost, ale neuctívají ji. Uctívají naopak "zlého ducha", který je podle jejich názoru původcem všeho zlého, co je kdy na světě potká. Také v Indii jsou kraje, kde větší část obyvatel provádí náboženské obřady pouze k uctívání zlých duchů. Každá z těchto zlých mocností má své jméno a čím krutější a mocnější si ji představují, tím svědomitěji ji uctívají.

U Římanů byly předmětem jejich náboženství dokonce nemoci a mor, horečka, obilní sněť, jíž byl každoročně zasvěcen svátek, smrt dětí pod jménem Orbona, neštěstí - tedy všechno věci a fenomény, jejichž uctívání zřejmě nemělo jiný důvod kromě strachu a jiný cíl než jak je zneškodnit. Tak praví i Plinius starší, že jedni bohové jsou uctíváni a slaveni, aby byli k užitku, zatímco jiní jsou usmiřováni a chlácholeni, aby neškodili. V Říme byl dokonce chrám, zasvěcený strachu, stejně jako i ve Spartě, kde však strach měl (alespoň podle Plutarcha) morální výz význam - strach před hanebnými, špatnými činy.

Výklad náboženství ze strachu je dále púotvrzen skutečností, že dokonce i u duchovních národů je nejvyšším božstvem personifikace přírodních jevů, jež probouzejí v člověku nejvyšší stupeň strachu, božstvo bouře, hromu a blesků. Jsou dokonce národy, které nemají pro boha jiné jméno než "hrom". U nich tedy

náboženství nevyjadřuje vůbec nic jiného, než zdrcující dojem. jímž příroda působí na člověka prostřednictvím ucha, orgánu sluchu.

I důvtipní Řekové nazvali nejvyššího boha "hromovládcem". Stejně jako bůh Thor nebo Donar, tj. bůh hromu u starých Germánů, byl nejstarším a prvním nejuctívanějším bohem. Hrom vštípil lidem víru v bohy. Bubínek je ozvučenou deskou náboženského cítění, ucho pak lůnem, z něhož se zrodili bozi.

Když před několika lety byla hubená sklizeň, ve všech křesťanských kostelech vzývali co nejvroucněji a nejvřeleji milého pána boha, aby jim sesla požehnání. Dokonce se tehdy konaly zvláštní dny modliteb a půstu. Co bylo příčinou? Strach před hladem. Právě to je také příčinou, že křesťané přejí nevěřícím a bezbožníkům všechno možné trápení a proto se velmi škodolibě radují (samozřejmě pouze z "křesťanské lásky" a starosti o jejich duše), přihodí-li se jim nějaké neštěstí, protože věří, že se tím obrátí k bohu, a že začnou věřit a nábožensky cítit.

Jako jsou tedy zlí duchové téměř jedinými předměty uctívání u přírodních národů, tak i hněvivý či zlý bůh je hlavním předmětem uctívání u křesťanských národů. Je tedy i u nich hlavní příčinou náboženství STRACH.

Ale strach přeci jen není jediný důvod, jímž bychom mohli plně a dostatečně vyložit náboženství, a to proto, že po strachu (když pomine okamžité nebezpečí) následuje opačný pocit. Tento pocit je opakem strachu - je to pocit záchrany před nebezpečím, hrůzou a strachem - pocit vytržení, lásky a vděčnosti. Přírodní zjevy, probouzející strach a hrůzu, mají většinou zároveň i nejblahodárnější následky. Bůh, který svým bleskem rozmetá stromy, zvířata, lidi, je tentýž Bůh, který svým deštěm osvěžuje pole a brázdy.

Pouze národy, které žijí jen pro jednu chvíli, které jsou příliš lehkomyslné, než aby dovedly spojit různé dojmy, pociťují před svou matkou boží jen strach. Předměty jejich uctívání jsou jen zlí, strašliví bohové. U vyvinutých národů je tomu naopak. Germánský bůh Thor je sice hromovládce, ale také je nazýván "štědrý, dobrotivý a zastánce lidu". Dokonce má tituly jako "ochránce orby, mírný

nebo lidumilný bůh". Bůh bouře je u Germánů zároveň bohem zúrodňujícího deště a slunečního svitu.

Pocit úzkosti je praktický, teleologický, pocit vděčnosti poetický, estetický. Pocit úzkosti je přechodný, kdežto pocit vděčnosti trvalý - svazuje pouta lásky a pátelství. Pocit úzkosti je hrubý pocit, pocit vděčnosti je pocit ušlechtilý. Jeden uctívá svůj předmět jen v neštěstí, druhý zas jen ve štěstí.

Strach je pocitem smrti, radost pocitem života. Strach je pocitem závislosti na předmětu, skrz nějž něčím jsem, jenž mi dává pocit, vědomí, že jím žiji, že jím existuji. Protože přírodou či bohem žiji a jsem, proto ho miluji. Protože přírodou trpím a zanikám, proto se jí obávám a děsím.

"Všechno pochází od Boha", praví se v biblické knize Sírach, "štěstí i neštěstí, život i smrt, chudoba i bohatství." "Modly," praví se v biblické knize Baruchově, "nemáme pokládat za bohy nebo je tak nazývat, protože nemohou ani trestat ani pomáhat... Nemohou krále ani zatratit ani žehnat." Stejně tak se hovoří v 26.súře v Koránu: "Zdaliž vás ty vaše modly vyslyší, když k nim voláte? Mohou vám nějak prospět nebo uškodit?"

To znamená: jen to je předmětem náboženského uctívání, jen to je bůh, co může zatratit i žehnat, škodit i prospívat, usmrtit i oživit, těšit i děsit.

Pocit závislosti je tedy jediným správným univerzálním názvem a pojmem k označení a vysvětlení psychologického či subjektivního důvodu k náboženství. Ve skutečnosti ovšem neexistuje pocit závislosti sám o sobě, nýbrž vždy jen určité, zvláštní pocity - jako například (abychom použili příklady z přírodního náboženstvího) pocit hladu, nevolnost, strach ze smrti, smutek při pochmurném počasí, radost při jasném počasí, bolest nad marnou námahou nebo zklamanými nadějemi v důsledku přírodních katastrof (při nichž se člověk cítí závislý).

Ale je právě úkolem, vyplývajícím z povahy myšlení a řeči, odvozovat takové obecné pojmy a jména ze zvláštních jevů skutečnosti.

Řečtí filosofové říkali, že obdiv nad pravidelným během nebeských těles zrodil náboženství, t.j. uctívání těchto těles anebo bytostí řídících jejich běh. Jenže z toho ihned vysvítá, že tento výklad náboženství se týká jen nebe a nikoliv země. Jen zraku, nikoliv ostatních smyslů. jen teorie, nikoliv praxe člověka.

Hvězdy byly ovšem také příčinami a předměty náboženského uctívání, ale naprosto ne jako objekty záliby k teoretickým či astronomickým úvahám, nýbrž jen pokud byly považovány za mocnosti, rozhodující o životě člověka. Tedy jen pokud byly předmětylidského strachu nebo naděje. Právě na hvězdách vidíme jasně, že nějaká bytost nebo věc je předmětem náboženství jen tehdy, je-li příčinou strachu před smrtí nebo radosti ze života, tedy předmětem pocitu závislosti.

"Prostý a trvalý řád neupoutá pozornost člověka. jen události, jež dosahují zázračna, ji mohou oživit. Například: Nikdy jsem neslyšel, že by lidé říkali: "Bůh trestá opilce tím, že postupně ztráci rozum a zdraví". Ale jak často jsem slýchal říkat sedláky z naší vesnice: "Bůh trestá pijany, protože si jeden takový opilec osudově zlomil nohu, když chtěl jít domů"

Hymnus Panovi
Aleister Crowley

Zachvěj se rozkoší,
tajemnou mocí mojí modlitby zavolán!
Přijď pádící z hlubin Panovy noci!
Ió Pan! Ió Pan! Ió Pan!
Připluj čile ze Sicílie a z Arkádie!
Jak toulavý Bakchus opilý nymfami, fauny a satyry
na sněhobílém oslu z daleké přijeď země.
Přijď přes moře, přijď ke mně, ke mně.
Přijď s Apollónem, svatební oblec šaty,
přijď s Artemis, měkoučké obuj boty.
(Pastýřky, Pýthie stelou lože,)
omyj svá bílá stehna, krásný bože,
na hoře z mramoru, v háji za svitu luny
u zřídla z jantaru pramenem divuplným!
Do karmínové svatyně, do šarlatových tenat

přijmi mou vášnivou modlitbu, nenech mě marně sténat.
Modlitbu duše, která se bojí
smýt v slunci slzami chlípnost svoji.
Kmen stromu života samý je suk,
však jsou v něm skryty duše i duch,
tělo i mozek, vše co je ve mně,
bože či ďáble, ke mně, ke mně
(Ió Pan! Ió Pan!)
za vřískotu trumpet přijď na konec přes kopec!
Ať dunění bubnů tě provází z mlází!
Přijď s píšťalou a přijď s flétnou!
Což nejsem zralý vzlétnout?
Já, který čekám a se trápím,
s neklidným větrem rvu se zatím,
zemdleným marným zápasem snad.
Tys´ silný jak lev a lstivý jak had
- přijď, ó přijď!
Jsem osamělý a bez pomoci,
jsem spoutaný ďábelskou mocí,
kéž mě svým mečem vysvobodíš,
vše pohlcuješ a vše plodíš;
otevřít oči od tebe chci

a znamenitou erekci
a slovo šílenství a tajemství ať znám.
Ó Pane, Ió Pan! Ió Pan! Ió Pan Pan!
Pan Pan!
Pane, jsem člověk, nuže
učiň jak chceš, velký bože.
Ó Pane! Ió Pan! Ió Pan! Ió Pan Pan!
Je prokletí
budit se v hadím objetí,
orel mě svým spárem drásá,
od bohů však plyne spása:
velké bestie přicházejí,
Ió Pan! Rodím se pro naději,
že smrt nalézt mohu
na jednorožce rohu.
Jsem Pan! Ió Pan! Ió Pan Pan! Pan!
Já jsem tvůj člověk, já jsem tvůj druh,
kozel tvého stáda, jsem zlatý, jsem bůh,
jsem maso tvých kostí, květ tvého stvolu,
od jara k podzimu, nahoru dolu
s kopyty z ocele po skalách ženu se vpřed.
Uháním, běsním, przním a rvu svět,

svět ohromný a neskonalý,
skřítky, menády, muže, panny,
mocí toho, jenž zove se Pan,
Ió Pan! Ió Pan Pan! Ió Pan!

Sigmund Freud: Budoucnost jedné iluze (pojednání o víře v boha)

I

Když po nějaký čas žijeme v určité kultuře a často jsme se snažili vyzkoumat jeji vznik a cesty dalšího vývoje, pocítíme nakonec pokušení podívat se jiným směrem a zeptat se, jaký osud čeká tuto kulturu v bu- doucnu, jaké proměny jsou jí určeny. Záhy však zjistíme, že podobné zkoumání je od prvopočátku četnými momenty znehodnoceno. Předně tím, že jen nemnozí dokáži přehlédnout lidské konáni v celém rozsahu; čím méně však člověk ví o minulém a současném, tím nejistější bude jeho úsudek o budoucím. Dále pak proto, poněvadž právě při tomto posuzová-ní hraje subjektivní očekávání jedince těžko ocenitelnou úlohu; toto očekávání je závislé na ryze osobních předpokladech vlastní zkušenosti, více nebo méně optimistického postoje k životu, jak mu jej diktuje jeho temperament, úspech či neúspéch. Konečně zde působi zvláštní okolnost, že lidé prožívají svou přítomnost zpravidla naivně, aniž jsou schopni hodnotit jeji obsah; musí k ní nejprve získat odstup, tj. přítomnost se musí stát minulostí, maji-li z ní získat hlediska k posouzeni budoucnosti. Kdo tedy podlehne pokušení předpovídat pravděpodobnou budoucnost naší kultury, měl by si připomenout prvě zmíněné námitky stejně jako nespolehlivost

každé předpovědi. Pro mne z toho vyplývá, že jen co určím její pozici v širším celku, spěšně uniknu před příliš velkým úkolem do malé dílčí oblasti, jíž též dosud náležela moje pozornost.

Lidská kultura - míním tím vše, čím se lidský život povznesl nad svoje animální podmínky a čím se liší od života zvířat, aniž rozlišuji kulturu a civilizaci - nám ukazuje dvě stránky. Jedna obsahuje všechno vědění a dovednosti, které si lidé osvojili, aby ovládli přírodní síly a získali statky k uspokojení svých potřeb, druhá zahrnuje všechna zařízení nutná k uspořádání lidských vztahů, zejména k rozdělování dosažitelných statků. Oba směry kultury nejsou na sobě nezávislé, za prvé proto, že vzájemné vztahy lidí jsou hluboce ovlivňovány mírou pudového uspokojení, umožněnou existujícími statky, za druhé pak tím, že i člověk může být pro jiného člověka statkem, pokud je využíván jako pracovní síla nebo sexuální objekt, za třetí však proto, že každý jedinec je potencionálně nepřítelem kultury, která má být přece zájmem všelidským. Je pozoruhodné, že lidé, ač stěží mohou existovat osamoceni, přesto pociťují oběti, uložené jim kulturou v zájmu soužití, jako velmi obtížné. Kulturu je tedy nutno hájit proti jednotlivci a její zařízení, instituce a příkazy slouží této úloze; jejich účelem je nejen zajištění jisté dělby statků, ale též její udržování, dále pak musí chránit proti nepřátelským hnutím lidí vše, co slouží k podmanění přírody a výrobě statků.

Lidské výtvory lze snadno zbořit a věda i technika, které je zbudovaly, mohou být použity i k jejich zničení.

Tak získáváme dojem, že kultura je něco, co bylo uloženo zdráhající se většině menšinou, která se dokázala zmocnit donucovacích prostředků. Přirozeně lze připustit, že tyto obtíže netkví v podstatě kultury samé,
nýbrž že jsou podmíněny nedokonalostí dosavadních kulturních forem. Vskutku není těžké tyto nedostatky ukázat. Kdežto v ovládání přírody lidstvo neustále pokračovalo a může ještě větší pokroky očekávat, v uspořádání lidských věcí není podobný pokrok patrný a v každé době se asi jako dnes mnoho lidí ptalo, stojí-li vůbec za to tenhle kus kulturního zisku bránit. Řeklo by se, že musí být možné nově uspořádat lidské vztahy, zbavit se příčin nespokojenosti s kulturou tím, že se vzdáme nátlaku a potlačování pudů, aby se lidé nerušeni vnitřními sváry mohli věnovat získávání a užívání statků. Byl by to zlatý věk, aleje otázkou, dá--li se takový stav uskutečnit. Spíše se zdá, že se každá kultura musí budovat na nátlaku a na zříkání se pudů; ani se nezdá jisté, že by většina byla ochotna i bez nátlaku pracovat tak, jak toho je zapotřebí k získávání nových životních statků. Musí se počítat se skutečností, že jsou ve všech lidech destruktivní, tedy antisociální a antikulturní tendence, které u mnohých lidí jsou tak silné, že určují jejich chování ve společnosti.

Této psychologické skutečnosti přísluší při posuzování lidské kultury rozhodující význam. Jestliže se nejprve mohlo usuzovat, že podstatou kultury je ovládnutí přírody pro dobývání životních statků a že kulturu ohrožující nebezpečí možno odstranit účelným rozdělením statků mezi lidi, zdá se nyní těžiště přesunuto z materiálního na duševní. Rozhodující je, zda a nakolik se podaří zmenšit tíhu lidem uložených pudových obětí, smířit je s nimi a odškodnit je za ty nevyhnutelné. Donucování ke kulturní práci se přitom nelze vzdát stejně jako ovládání masy menšinou, protože masy jsou líné a nechápavé; nerady se zříkají pudů, argumenty o nevyhnutelnosti takového odříkání je nepřesvědčují, povzbuzují se navzájem v nevázanosti. Pou-
ze vlivem příkladných jedinců, které uznají za své vůdce, se dají přimět k pracovním výkonům a odříkání, na něž je trvání kultury odkázáno. Všechno je dobré, jsou-li tito vůdcové osoby s pronikavým vhledem do nezbytností života, schopní ovládat vlastní pudová přání. Hrozí jim však nebezpečí, že k udržení svého vlivu povolí naše víc než ona jim, a proto je třeba, aby na ní byli nezávislí volným použitím prostředků moci. Stručně řečeno, dvě obecně rozšířené lidské vlastnosti zaviňují, že kulturní zařízení se mohou udržet pouze jistou mírou nátlaku, lidé totiž nepracují dobrovolně rádi a argumenty nic nezmohou proti jejich vášním.

Vím, co se bude proti těmto vývodům namítat. Řekne se, že zde vylíčený charakter lidských mas, jako důkaz nezbytnosti nátlaku ke kulturní práci, je sám jen následkem chybných kulturních zařízení, jejichž působením se lidé stali zatrpklými, mstivými a nepřístupnými. Nové generace, vychované s láskou a v úctě k myšlení, které poznají zavčas dobrodiní kultury, budou k ní mít jiný poměr, budou ji považovat za svůj nejvlastnější majetek a budou pro její uchování ochotny přinášet potřebné oběti v práci i uspokojování pudů. Obejdou se bez donucování a budou se jen málo lišit od svých vůdců. Že takové lidské masy dosud v žádné kultuře neexistovaly, je způsobeno tím, že ještě žádná kultura nedokázala tímto způsobem již od dětství lidi ovlivňovat.

Lze pochybovat, zda je možno vůbec nebo již teď, za současného stavu našeho ovládání přírody, uskutečnit taková kulturní zařízení; lze se ptát, odkud se vezme množství vynikajících, neomylných

a nesobeckých vůdců, kteří by se museli stát vychovateli budoucích generací. Je možno mít hrůzu před nesmírností nátlaku nezbytného k uskutečnění těchto záměrů. Velkole- post tohoto plánu, jeho význam pro budoucnost lidské kultury nelze popřít. Spočívá zajisté v psychologickém poznání, že člověk je vybaven nejrozmanitějšími pudovými vlohami, jejichž konečné zaměření je určeno ranými dětskými zážitky. Hranice vychovatelnosti člověka jsou proto též hranicemi takové kulturní proměny. Je možno pochybovat, zda a nakolik může jiné kulturní prostředí zahladit ony dvě lidské vlastnosti, které tak ztěžují řízem lidských věcí. Experiment nebyl dosud proveden. Následkem chorobné vlohy nebo přílišné síly pudu zůstane asi vždy určité procento lidí asociální. Jestliže se však podaří tuto dnešní kultuře nepřátelskou většinu snížit na menšinu, dosáhne se tím velmi mnoho, snad všeho, čeho se dosáhnout dá.

Nechci vyvolat dojem, že jsem příliš odbočil od předurčené cesty svého zkoumání. Proto výslovně ujišťuji, že nechci posuzovat velký kulturní experiment, který v současnosti probíhá v širé zemi mezi Evropou a Asií. Chybí mi věcné znalosti i schopnost rozhodnout o jeho uskutečnitelnosti, posuzovat účelnost použitých metod nebo měřit nevyhnutelnou propast mezi záměrem a provedením. Co se tam připravuje, vymyká se jako nehotové oněm úvahám, k nimž poskytuje látku naše dávno konsolidovaná kultura.

II

Znenadání jsme přešli z ekonomiky do oblasti psychologie. Zprvu jsme byli v pokušení hledat kulturní vlastnictví v existujících statcích a zařízeních k jejich rozdělování. Každá kultura spočívá na donucování k práci a zříkání se pudů a vyvolává proto nevyhnutelně
opozici těch, kdož jsou těmito požadavky postiženi, z čehož vyplývá, že statky samy, prostředky k jejich získám a zařízení k jejich rozdělování nemohou být jedinou podstatou kultury; jsou přece ohroženy odporem a ničivostí účastníků kultury. Ke statkům teď přistupují prostředky umožňující kulturu hájit, prostředky donucovací i jiné, jimiž se lidé s kulturou smiřují a jsou za své oběti odměňováni. Tyto prostředky lze označit jako duševní vlastnictví kultury.

V zájmu jednotné terminologie označíme skutečnost, že pud nemůže být uspokojen - tedy odepření a instanci, která toto odepření ukládá, popř. zákaz a stav, který tento zákaz vyvolává -, za strádám. Dále je třeba rozlišit strádání, které postihuje všechny, a to, které postihuje jen skupiny, třídy nebo jednotlivce. První strádání je nejstarší: zákazy, jež je způsobily, zahájily oddělování kultury od animálního prastavu před mnoha tisíciletími. Ke svému překvapení zjišťujeme, že je toto strádání ještě stále účinné, že stále ještě tvoří jádro nepřátelství vůči kultuře. Pudová přání, frustrovaná kulturou, se rodí s každým dítětem vždy znovu. Jedna třída lidí, neurotici, reaguje již na tato odepření asociálně. Taková pudová přání jsou incest, kanibalismus a krvelačnost. Zní podivně, když řadíme tato přání, v jejichž zavrhování se všichni lidé zdají být jednotní, k oněm, o jejichž povolení či zákaz se v naší kultuře tak živě zápolí, avšak psychologicky je to oprávněno. Kulturní chování vůči těmto nejstarším pudovým přáním není též nikterak stejné; jen kanibalismus se jeví všem jako zakázaný a neanalytickému pohledu jako zcela překonaný; sílu incestních přání můžeme ještě za zákazem vycítit a k vraždě v naší kultuře za určitých podmínek ještě dochází, dokonce se přikazuje. Je možné, že v budoucím vývoji kultury se budou
jevit ještě další, dnes zcela přijatelná přání stejně nepřijatelnými, jako jsou dnes přání kanibalská.

Již při těchto nejstarších zřeknutích se pudů je třeba vzít v úvahu psychologický faktor, který si zde svůj význam podrží natrvalo. Není pravda, že se lidská duše od nejstarších časů nijak nevyvinula a že v protikladu k pokrokům vědy a techniky zůstala dodnes stejná jako na počátku dějin. Jeden z těchto duševních pokroků zde můžeme dokázat. Náš vývoj směřuje k tomu, že se vnější tlak zvolna proměňuje ve vnitřní tím, že si jej svými příkazy podřizuje zvláštní psychická instance, lidské Nadjá.[1] Každé dítě nám předvádí postup této přeměny, teprve jejím průběhem se stává morálním a sociálním. Toto zesílení Nadjá je nejvýše cenným psychologickým kulturním vlastnictvím. Osoby, u nichž se plně uskutečnilo, se mění z protivníků kultury v její nositele. Čím více jich v některé kulturní oblasti je, tím je tato zajištěnější, tím dříve se může vzdát vnějších donucovacích prostředků. Míra tohoto zvnitřnění je dle jednotlivých zákazů pudů různá. Pro zmíněné nejstarší kulturní požadavky - pomineme-li nežádoucí výjimku neurotiků - zdá se být zvnitřnění do značné míry dosaženo. Když se zabýváme jinými pudovými požadavky, zjišťujeme, že

---

1 Srov. *Já a Ono,* kap. III, a *Nespokojenost v kultuře,* kap. VII a VIII.

se tento poměr mění. S překvapením a obavou pozorujeme, že většina lidí poslouchá příslušné kulturní zákazy jen pod vnějším nátlakem, tedy pouze tak dlouho a tam, kde se musí tohoto nátlaku bát. To se týká i tak zvaných morálních kulturních požadavků, jež jsou rovnoměrně určeny všem. Právě sem náleží většina toho, co se dovídáme o morální nespolehlivosti člověka. Množství kulturních lidí, kteří se bojí vraždy nebo incestu, neodpírají si uspokojení své lakoty, svých agresivních a sexuálních choutek, škodí jiným lidem lží, podvodem, pomluvou, mohou-li tak činit beztrestně, a stejně tomu asi bylo po všechny kulturní věky.

Při omezeních, jež se vztahují jen na určité společenské třídy, se setkáváme rovněž s hrubými poměry, což se nikdy nepopírá. Lze očekávat, že ponižované třídy budou privilegovaným závidět jejich výsady a že učiní všechno, aby se zbavily přemíry svého strádání. Kde to není možné, udržuje se v takové kultuře trvalá nespokojenost, která může vést k nebezpečným vzpourám. Když však kultura nepřekoná stav, kdy uspokojování jedněch vyžaduje utlačování druhých, snad většiny - a tak tomu je ve všech současných kulturách -, je pochopitelné, že tito utlačovaní intenzivně nenávidí kulturu, kterou svou prací umožňují, na jejichž statcích se však jen nepatrně podílejí. Zvnitřnění kulturních zákazů nelze pak u utlačovaných očekávat. Spíše nebudou tyto zákazy uznávat, budou se snažit tuto kulturu zničit, případně odstranit i její předpoklady. Nepřátelství těchto tříd vůči kultuře je tak očividné, že se k vůli němu přehlédlo spíše latentní nepřátelství lépe obdařených společenských vrstev. Netřeba říkat, že kultura, která neuspokojuje tak značný počet svých účastníků a dohání je ke vzpouře, nemá naději na přetrvání, a ani si je nezaslouží.

Míra zvnitřnění kulturních předpisů - populárně a nepsychologicky vyjádřeno: morální úroveň účastníků kultury - není jediný duševní statek, který při hodnocení kultury přichází v úvahu. Dále tu jsou ideály a umělecké výtvory, tj. uspokojení, které z nich lze získat.

Příliš snadno podléháme sklonu přijmout mezi duševní majetek kultury její ideály, to jest ohodnocení,
které výkony jsou nejvyšší a máme proto o ně nejvíce usilovat. Zprvu se zdá, jako by tyto ideály určovaly výkony příslušné kulturní oblasti; ve skutečnosti se však asi ideály spíše tvoří podle prvních výkonů, které umožnilo spolupůsobení vnitřního nadání a vnějších poměrů kultury; tyto první výkony byly pak stanoveny jako ideál pro další následování. Uspokojení, které ideál poskytuje účastníkům kultury, je tedy narcistické povahy, spočívá na hrdosti ze zdařilých výkonů. Ke své úplnosti potřebuje srovnání s jinými kulturami, které se věnovaly jiným výkonům a vyvinuly jiné ideály. Pro tyto rozdíly si každá kultura osobuje právo podceňovat druhé. Tak vedou kulturní ideály k rozdvojení a znepřátelení různých kulturních okruhů, jak je to nejzřetelněji patrno mezi národy.

Narcistické uspokojení z kulturního ideálu náleží též k oněm silám, které úspěšně čelí kulturnímu nepřátelství uvnitř kulturní oblasti. Nejen privilegované třídy, které dobrodiní této kultury využívají, ale také utlačovaní se na něm mohou podílet, protože za újmy ve vlastní kulturní oblasti je odškodňuje oprávnění pohrdat cizinci. Člověk je sice jen ubohý, dluhy a válečnou službou soužený plebejec, ale zato Říman podílí se na úloze ovládat jiné národy a předpisovat jim zákony. Tato identifikace utlačovaných s vládnoucími a vykořisťujícími třídami je však jen částí širší souvislosti. Utlačovaní se mohou na vykořisťující rovněž afektivně vázat, mohou vzdor svému nepřátelství spatřovat ve svých pánech své ideály. Kdyby neexistovaly takové v podstatě

uspokojující vztahy, nebylo by možno pochopit, že se tolikeré kultury přes oprávněné nepřátelství velkých mas tak dlouho udržely.

Jiného druhu je uspokojení, které poskytuje účastníkům kultury umění, ač zpravidla zůstává nepřístupné

těžkou prací vyčerpaným masám, jimž se též nedostalo náležité výchovy. Jak jsme dávno poznali, poskytuje umění náhradní uspokojení za nejstarší, stále ještě nejhlouběji pociťovaná kulturní zřeknutí, a smiřuje proto jako nic jiného s nezbytností přinášet příslušné oběti. Umělecké výtvory též vyvolávají pocity identifikace - které každý kulturní okruh nutně potřebuje - tím, že podněcují společně prožívané a vysoce oceňované emoční zkušenosti; slouží však též narcistickému uspokojení znázorňováním výkonů a výrazným připomínáním ideálů příslušné kultury.

Nepřipomněli jsme dosud snad nejvýznamnější část psychického inventáře kultury. Jsou to její náboženské představy v nejširším slova smyslu, jinak řečeno, jak později dokážeme, její iluze.

III

V čem je zvláštní hodnota náboženských představ?

Mluvili jsme o nepřátelství vůči kultuře, vyvolaném jejím tlakem, jejím požadavkem zříkat se pudů. Kdybychom si tyto zákazy odmyslili, bylo by možno zvolit si za sexuální objekt každou ženu, která by se nám líbila, bylo by možno bez rozmyšlení zabít soka nebo toho, kdo by jinak stál v cestě, druhému by se též mohlo cokoli bez dovolení odejmout. Jak by to bylo krásné, jakým nepřetržitým uspokojením by pak život byl! Ale záhy se objeví první nesnáz. Ostatní mají přesně stejná přání jako já a nebudou se mnou jednat šetrněji než já s nimi. Takové zrušení kulturních omezení může tedy neomezeně obšťastnit jen jedince, tyrana, diktátora, který na sebe strhl všechny mocenské prostředky, a i on si musí důvodně přát, aby ostatní zachovávali alespoň jeden kulturní příkaz: nezabiješ.

Ale jak nevděčné, jak krátkozraké by bylo pokoušet se o odstranění kultury. Co by potom zbylo, je přírodní stav a ten je mnohem nesnesitelnější. Příroda by od nás ovšem nežádala žádná pudová omezení, ponechala by nám volnost, ale má svůj zvláště účinný způsob, jak nás omezovat. Zahubí nás chladně, krutě, bezohledně, jak se nám zdá, možná právě když se oddáváme svému uspokojení. Právě proti těmto ohrožením přírodou jsme se přece spojili a vytvořili kulturu, která má kromě jiného též umožnit naše soužití. Hlavní úlohou kultury, jejím nejvlastnějším důvodem je přece chránit nás před přírodou.

Je známo, že se jí to namnoze už nyní dobře daří, později to zřejmě bude umět ještě mnohem lépe. Ale nikdo se klamně nedomnívá, že příroda je podmaněna už dnes; nemnozí se odvažují doufat, že bude jednou člověku zcela podřízena. Jsou tu živly, které jako by se vysmívaly každému lidskému nátlaku, země se chvěje, trhá, pohřbívá lidi i jejich díla, rozběsněná voda vše zaplavuje a potápí, divá smršť, nemoci, v nichž jsme teprve nedávno rozeznali útoky jiných živých bytostí, konečně bolestná záhada smrti, proti níž se dosud nenašla a nejspíše ani nenajde žádná bylinka. S těmito mocnostmi povstává příroda proti nám velkolepá, krutá, neúprosná, předvádí nám znovu naši slabost a bezmocnost, z nichž jsme se kulturní prací pokoušeli uniknout. Pociťujeme mezi lidmi jinak vzácný, radostně povznášející dojem, když tváří v tvář nějaké živelné pohromě zapomenou na svou kulturní rozervanost, na všechny vnitřní těžkosti a nepřátelství a rozpomenou se na svou velkou společnou úlohu - sebezáchovu vůči přesile přírody.

Jak pro lidstvo jako celek, tak i pro jednotlivce je život těžko snesitelný. Část strádání mu ukládá jeho kultura, kus utrpení mu připravují druzí lidé, ať už navzdory kulturním předpisům nebo v důsledku nedokonalosti této kultury. K tomu přistupuje to, čím mu škodí nepodrobená příroda - říká se tomu osud. Následkem tohoto stavu by měl být trvalý stav úzkostného očekávání a těžká urážka přirozeného narcismu. Jak reaguje jednotlivec na ubližování kulturou a lidmi, již víme: vyvine příslušnou míru odporu vůči kulturním zařízením, tedy nepřátelství vůči kultuře. Ale jak se brání proti přesile přírody, osudu, jež hrozí jemu i všem ostatním?

Kultura ho této námahy zbaví, postará se o všechny stejně; je pozoruhodné, že téměř všechny kultury si tu počínají stejně. Nepřestávají plnit svou úlohu ochraňovat lidi před přírodou,

jen v m pokračují jinými prostředky. Je to mnohostranná úloha - těžce ohrožené sebevědomí člověka vyžaduje útěchu, svět i život je třeba zbavit hrůz, nadto žádá odpověď i lidská zvídavost, poháněná silným praktickým zájmem.

Již prvním krokem lze mnoho získat. Je to polidštění přírody. Neosobním silám a osudům se nelze přiblížit, zůstávají věčně cizí. Jestliže však běsní v živlech vášně jako ve vlastní duši, když ani smrt není nic přirozeného, ale zlovolná násilnost, když všude v přírodě člověka obklopují bytosti, jež zná z vlastní společnosti, tehdy úlevně vydechne, cítí se doma v cizím a zlověstném[2], může svou nesmyslnou úzkost psychicky
zvládnout. Je snad ještě bezbranný, avšak už ne bezmocí ochromený, může alespoň reagovat, snad už ani není zcela bezbranný, může proti okolním násilnickým mocnostem užít stejných prostředků, jichž užívá ve své společnosti, může je zaklínat, chlácholit, podplácet a uloupit jim tímto ovlivňováním část jejich moci. Taková náhrada přírodní vědy psychologií nepřináší jen okamžitou úlevu, ukazuje i cestu k dalšímu zvládnutí situace.

Tato situace není přece nic nového, má infantilní pravzor. Je vlastně jen jeho pokračováním, protože tak bezmocní jsme už jednou byli jako malé děti vůči rodičům, jichž jsme se měli proč bát, zejména otce; chránili nás však také proti tehdejším nebezpečím. Tak se obě situace přirozeně sblížily. Jako ve snovém životě tu hrálo významnou úlohu přání. Předtucha smrti přepadne spícího, chce ho uložit do hrobu, ale snová práce umí zvolit podmínku, kterou se i tato obávaná událost stane splněním přání; snící se vidí ve starém etruském hrobě, do něhož sestoupil s blaženým pocitem uspokojení svých archeologických zájmů.[3] Podobně nedělá člověk z přírodních sil prostě lidi, s nimiž by mohl jednat jako se sobě rovnými, to by se neshodovalo s mocným dojmem, který v něm vyvolávají, ale propůjčí jim charakter otce. Udělá z nich bohy, přičemž se řídí nejen infantilním, ale jak jsem se pokusil ukázat,[4] též fylogenetickým vzorem.

Postupně se uskuteční první pozorování pravidelnosti a zákonitosti přírodních jevů, a přírodní síly tím ztrá-
cejí své lidské rysy. Ale lidská bezmocnost trvá a s ní i touha po otci a božstvech. Bohové si uchovávají svou trojí úlohu: zažehnávat hrůzy přírody, smiřovat s krutostí osudu, zvláště se smrtí, a odškodňovat za utrpení a strádám, která člověku ukládá kulturní soužití.

Ale pozvolna zde dochází k přesunu důrazu. Člověk pozoruje, že přírodní jevy probíhají podle vnitřní nutnosti; bohové jsou dozajista pány přírody, zařídili ji tak a mohou ji už nyní přenechat samu sobě. Jen příležitostně zasahují do jejího běhu tak zvanými zázraky, jako by chtěli ujistit, že se ze své původní mocenské sféry ničeho nevzdali. Pokud se týče rozdělování osudů, zbývá nepříjemné tušení, že se s lidskou bezradností a bezmocí nedá nic dělat. Tady selhávají bohové nejčastěji; jestliže tvoří osud sami, je jejich úradek nevyzpytatelný; nejnadanější národ starověku vytušil, že Moira je povýšena nad bohy a že i bohové mají své osudy. Čím více se příroda

---

2 „... ér fiihlt sich heimisch im Unheimlichen": těžko přeložitelné slovo „unheimlich" znamená mj. „zlověstný", ale také „ne--domácí, cizí"; etymologický a sémantický rozbor tohoto slova provádí Freud v eseji *Ďas Unheimliche,* 1919, GW XII.

3 Jde o Freudův vlastní sen; srov. *Vyklad snů,* kap. VI, G; GW II-III, 457.

4 *Totem a tahu,* kap. IV, odd. 6; GW IX.

osamostatňuje a bohové se od m vzdalují, tím usilovněji se všechna očekávání obracejí k jejich třetí funkci, tím více se stává jejich vlastní doménou morálka. Boží úlohou je nyní vyrovnávat nedostatky a škody kultury, všímat si utrpení, která si ve svém soužití lidé vzájemně působí, bdít nad uskutečňováním kulturních předpisů, které lidé tak špatně dodržují. Kulturním příkazům samým se přisoudí božský původ, vyzdvihnou se nad lidskou společnost, rozšíří se na přírodu a všechno světové dění.

Tak se z potřeby učinit lidskou bezmocnost snesitelnější vytvoří soubor představ sestavený ze vzpomínek na bezmocnost vlastního i všelidského dětství. Je zřejmé, že toto vlastnictví chrání člověka ve dvojím směru - proti ohrožení přírodou a osudem i proti poškození lidskou společností. V souvislosti to znamená: život na tomto světě slouží vyššímu účelu, který se sice nedá lehce uhodnout, ale jistě vede k zdokonalení lidské bytosti. Objektem tohoto povýšení a povznesení má být pravděpodobně lidské duchovno, duše, která se v průběhu času pomalu a zdráhavě oddělila od těla. Vše, co se na tomto světě děje, uskutečňuje úmysly nás přesahující inteligence, která obtížně sledovatelnými cestami a oklikami řídí všechno k dobrému, to jest pro nás potěšujícímu konci. Nad každým bdí dobrotivá, jen zdánlivě přísná prozřetelnost, která nedopustí, abychom se stali hříčkou mocných a bezohledných přírodních sil; ani smrt není zničením, návratem do anorganického bezživotí, ale začátkem nového druhu existence, cestou k vyššímu vývoji. A na druhé straně tytéž mravní zákony, vytvořené našimi kulturami, vládnou i všemu světovému dění, jsou jen chráněny nejvyšší soudcovskou instancí s nekonečnou mocí a důsledností. Vše dobré bude nakonec odměněno, vše zlé potrestáno, když ne v tomto světě, tedy v existencích pozdějších, posmrtných. Tím jsou všechny hrůzy, útrapy a strázně života zahlazovány; posmrtný život navazující na život pozemský jako neviditelná část spektra na viditelnou přináší onu dokonalost, kterou jsme tu snad postrádali. A vrcholná moudrost, která řídí tento proces, věčná dobrotivost, která se v něm projevuje, spravedlnost, která se v něm prosazuje, jsou vlastnosti božských bytostí, které stvořily nás i celý svět, či spíše vlastnosti té jediné božské bytosti, ve kterou se v naší kultuře sloučili všichni pradávní bohové. Lid, který poprvé takové soustředění božských vlastností dokázal, byl na tento pokrok nemálo hrdý. Odhalil otcovské jádro odedávna ukryté v každé božské postavě; v podstatě to byl návrat k historickým počátkům ideje boha. Nyní, když byl bůh jediný, mohl vztah k němu znovu nabýt vroucnosti a intenzity poměru dítěte k otci. Kdo však pro otce tolik vykonal, chtěl byt též odměněn, stát se alespoň nejmilovanějším dítětem, národem vyvoleným.[5] Mnohem později vznáší zbožná Amerika nárok byt *God's own country* a pro jednu z forem uctívání božstva je to výstižné.

Náboženské představy procházely přirozeně dlouhým vývojem a v různých kulturách se uchovaly v různých fázích. Zvolil jsem jednu takovou vývojovou fázi, která nejspíše odpovídá naší dnešní bělošské, křesťanské kultuře. Je snadno patrné, že ne všechny části tohoto celku se k sobě stejně dobře hodí, že nejsou zodpovězeny všechny naléhavé otázky, že se dá stěží popřít rozpor s každodenní zkušeností. Ale v současné podobě se tyto - v nejširším smyslu náboženské - představy cení jako nejdrahocennější kulturní vlastnictví, jako to nejhodnotnější, co nám kultura poskytuje,

5 Vznik monoteismu v židovské kultuře rozebírá Freud zvl. v 3. pojednání fragmentárního posledního eseje *Der Mann Moses und die monotheistische Religion: Drei Abhandlungen (Muž Mojžíš a monoteistické náboženství: Tři pojednání),* 1939, GW XVI.

cení se více než umění dobývat poklady země, zajistit lidem potravu nebo zabránit nemocem atd. Lidé se domnívají, že kdyby nepřikládali těmto představám tuto požadovanou cenu, nemohli by život snášet. Vzniká otázka, co jsou tyto představy ve světle psychologie, proč jsou tak ceněny, a dodejme ostýchavě: jaká je jejich skutečná hodnota?

IV

Zkoumání, které nerušeně postupuje jako monolog, není zcela bez nebezpečí. Příliš snadno podlehneme
pokušení odsunout myšlenky, které by je přerušovaly, vzniká pocit nejistoty, který nakonec chceme přehlušit přehnanou rozhodností. Představím si proto protivníka, který sleduje mé vývody s nedůvěrou, a občas mu přenechám slovo.

Slyším ho říkat: „Opětovně tvrdíte, že kultura vytváří náboženské představy a dává je svým účastníkům k dispozici, zní to nepochopitelně; nevím proč, ale neposlouchá se to tak samozřejmě, jako když se řekne, že kultura vytvořila pravidla rozdělování výnosu práce nebo práva na ženu a dítě."

Přesto si však myslím, že se to tak smí právem vyjádřit. Pokusil jsem se ukázat, že náboženské představy vzešly ze stejné potřeby jako všechny ostatní vymoženosti kultury, z nezbytnosti bránit se utlačující přesile přírody. K tomu se přidala druhá pohnutka, napravovat bolestně pociťované nedokonalosti kultury. Je též velice výstižné říci, že kultura těmito představami jednotlivce obdarovává, protože on je nalézá, nabízejí se mu hotově, sám by je najít nedokázal. Přejímá tu dědictví mnoha generací jako násobilku, geometrii apod. Je v tom ovšem rozdíl. Ten však spočívá jinde a nyní ještě nemůže být objasněn. Na zarážející nepochopitelnosti, o níž se zmiňujete, se může podílet skutečnost, že se nám všechny tyto náboženské představy obvykle předkládají jako božské zjevení. Už to je však částí náboženského systému, zanedbává to naprosto historický vývoj těchto idejí a jejich dobře známé rozdílnosti v různých dobách a kulturách.

„Další bod, který se mi zdá ještě důležitější. Domníváte se, že polidšťování přírody vzniká z potřeby překonat lidskou bezradnost a bezmocnost vůči obávaným silám, vytvořit k nim vztah a nakonec je ovlivnit. Ale tato pohnutka se zdá být zbytečná. Primitivní
člověk nemá přece volbu. Nemůže myslet jinak. Přirozeně, jako by mu to bylo vrozené, promítá svou bytost do okolního světa, všechno dění, které pozoruje, považuje za projevy bytostí, které mu jsou v podstatě podobné. Je to jediná metoda jeho chápání. A není nijak samozřejmé, spíše se jedná o podivuhodnou shodu, podaří-li se mu tímto povolováním svému přirozenému založení uspokojit jednu ze svých velkých potřeb."

Nezdá se mi to tak nápadné. Cožpak si myslíte, že lidské myšlení nezná praktické motivy, že je pouhým výrazem nezištné zvídavosti? To je přece velmi nepravděpodobné. Spíše věřím, že i při personifikaci přírodních sil člověk následuje infantilní příklad. Na osobách svého prvotního prostředí se naučil, že vytvoření vztahu umožňuje ovlivňování, a proto později ze stejného zájmu zachází stejně se vším, s čím se setkává. Neodporuji vaší popisné poznámce, člověk zajisté přirozeně personifikuje vše, co chce pochopit, aby to později ovládl - psychické zmocnění se jeví jako příprava k fyzickému -, ale přidávám k tomu motiv a genezi této zvláštní povahy lidského myšlení.

„A teď do třetice: původem náboženství jste se přece zabýval už dříve ve své knize *Totem a tabu.* Ale tam to vypadá jinak. Všechno je vztah syna k otci, bůh je povýšený otec a kořenem náboženské potřeby je touha po otci. Zdá se, že jste od té doby objevil moment lidské nemohoucnosti a bezmoci, kterému se přece všeobecně připisuje rozhodující úloha při vzniku

náboženství, a teď na to převádíte vše, co bylo dříve otcovským komplexem. Smím vás prosit o objasnění této změny?"

S radostí. Čekal jsem jen na tuto výzvu. Jedná se skutečně o změnu? V *Totem a tabu* se nevysvětloval vznik náboženství, ale pouze vznik totemismu. Můžete z nějakého svého hlediska ozřejmit, proč první podoba, ve které se člověku zjevilo ochranné božstvo, byla zvířecí a proč - vzdor zákazu toto zvíře zabíjet a jíst - bylo slavnostním zvykem tento zákaz jedenkrát v roce společně překročit? Právě to se v totemismu koná. A je sotva účelné přít se, má-li se totemismus označit za náboženství. Má úzké vztahy k pozdějším, bohy uctívajícím náboženstvím, z totemových zvířat se stala posvátná zvířata bohů. A první, nejpronikavější mravní omezení - zákaz vraždy a incestu - vznikají na půdě totemismu. Ať už tedy závěry knihy *Totem a tabu* přijímáte nebo nikoli, doufám, že uznáte, že je tam shrnuto množství podivuhodných rozptýlených skutečností v soudržný celek.

Proč zvířecí bůh natrvalo nestačil a proč byl vystřídán bohem lidským, toho se v knize *Totem a tabu* sotva letmo dotýkám a nezmiňuji se tam ani o jiných problémech vzniku náboženství. Ztotožňujete takové omezení s popíráním? Moje práce je dobrý příklad přísné izolace podílu, kterým může psychoanalytické uvažování přispět k řešení náboženského problému. Pokouším-li se teď připojit to ostatní, méně hluboko ukryté, neměl byste mě obviňovat z rozpornosti jako prve z jednostrannosti. Je přirozeně mým úkolem ukázat spojitost mezi tím, co jsem řekl dříve a co tíkám nyní, mezi hlubší a zjevnou motivací, mezi otcovským komplexem a lidskou bezmocností i potřebou ochrany.

Tyto spojitosti není těžké objevit. Jsou to vztahy bezmoci dítěte k návazné bezmoci dospělého, takže se psychoanalytická motivace vzniku náboženství podle očekávání stává infantilním příspěvkem k jeho manifestní motivaci. Vciťme se do duševního života malého dítěte. Vzpomínáte na opěrný typ volby objektu, o kterém mluví analýza?[6] Libido sleduje narcistické potřeby a lne k objektům, které zajišťují jejich uspokojení. Tak se stává matka, která utiší hlad, prvním objektem lásky i první ochranou proti všem neurčitým, z vnějšího světa hrozícím nebezpečím, lze říci, že je první ochranou proti úzkosti.

V této funkci vystřídá záhy matku silnější otec a setrvá v ní po celé dětství. Vztah k otci je však poznamenán zvláštní ambivalencí. Otec sám znamenal ohrožení, snad následkem předchozího vztahu k matce. Tak se ho zároveň bojíme i po něm toužíme a obdivujeme ho. Rysy této ambivalence jsou hluboce vlastní všem náboženstvím, jak to též vykládá *Totem a tabu.* Když dorůstající člověk zjistí, že je mu souzeno zůstat natrvalo dítětem, že se nikdy neobejde bez ochrany proti cizí převaze, propůjčí jí rysy otcovské postavy, vytvoří si bohy, jichž se bojí, snaží se je naklonit a posléze jim svěřuje svou ochranu. Tak je motiv touhy po otci totožný s potřebou ochrany proti lidské nemohoucnosti; obrana bezmocného dítěte určuje charakteristické rysy reakce na bezmocnost i v dospělosti, tedy i při vzniku náboženství. Nemáme však v úmyslu dále zkoumat vývoj ideje boha; zabýváme se tu hotovým souborem náboženských představ, jak je kultura předává jednotlivci.

---

6 Srov. *Einführung des Narzissmus,* kap. II, 1914, GW **X,** 153-158; čes. *K uvedení narcismu,* in: Vybrané spisy III.

V

Navážeme nyní opět nit našeho zkoumání: jaký je tedy psychologický význam náboženských představ a jak je můžeme klasifikovat? Tuto otázku nelze snadno zodpovědět. Po odmítnutí různých formulací zůstaneme u této: jsou to poučky, výpovědi o skutečnostech a poměrech vnější (nebo vnitřní) reality, které sdělují něco, co jsme sami neobjevili, a které žádají, abychom jim věřili. Protože nás poučují o tom, co je pro nás v životě nejdůležitější a nejzajímavější, jsou obzvláště ceněny. Kdo o nich nic neví, je velice nevědomý; kdo je přejal do svého vědění, může se domnívat, že se velmi obohatil.

Existuje přirozeně mnoho pouček o nejrůznějších věcech tohoto světa. Každá školní hodina je jich plna. Zvolme hodinu zeměpisu a uslyšíme: Kostnice leží u Bodamského jezera. Studentská píseň k tomu dodá: Kdo nevěří, ať tam běží. Náhodou jsem tam byl a mohu potvrdit, že toto krásné město leží na břehu velké vodní plochy, kterou okolní obyvatelé nazývají Bodamským jezerem. O správnosti tohoto zeměpisného tvrzení jsem nyní naprosto přesvědčen. Vzpomínám si přitom na jiný pozoruhodný zážitek. Byl jsem již zralý muž, když jsem poprvé stanul na pahorku athénské Akropole mezi zříceninami chrámu s výhledem na modré moře.[7] Do mé blaženosti se mísil pocit úžasu, který mi vnukl výklad: tedy je to opravdu takové, jak jsme se ve škole učili! Jak mělkou a slabou víru v pravdivost slyšeného jsem musel tehdy mít, když
mohu dnes tak žasnout! Ale nechci příliš zdůrazňovat význam tohoto zážitku; můj tehdejší úžas může mít i zcela subjektivní vysvětlení související se zvláštností místa, což mě tehdy nenapadlo.

Všechny takové poučky vyžadují víru ve svůj obsah, ale tento požadavek též odůvodňují. Představují zkrácený výsledek myšlenkového pochodu založeného na pozorování a usuzování; kdo by jej chtěl podstoupit sám a nepřijímat pouze jeho výsledek, tomu ukazují příslušnou cestu. Pokud není poučka jako u zeměpisných údajů samozřejmá, připojuje se vždy, odkud poznatek pochází. Např. Země má tvar koule; jako důkazy pro to se uvádějí Foucaultův pokus s kyvadlem, chování horizontu, možnost obeplout Zemi. Protože všichni zúčastnění musí uznat, že nelze poslat všechny školní děti na plavbu kolem světa, spokojí se s důvěřivým přijetím toho, co škola učí, každý však ví, že se o tom může i osobně přesvědčit.

Pokusme se stejným způsobem ověřit náboženské poučky. Když se otážeme, na čem zakládají svůj nárok, aby se jim věřilo, dostaneme tři odpovědi, které se pozoruhodně neshodují. Za prvé se jim má věřit, protože jim věřili již naši předkové, za druhé máme důkazy, jež se nám zachovaly z oněch dávných dob, a za třetí se otázka tohoto ověření vůbec zakazuje. Podobný pokus byl dříve stíhán nejtvrdšími tresty a ani dnešní společnost nevidí podobné snahy ráda.

Tento třetí bod v nás musí vyvolat nejsilnější pochybnost. Takový zákaz může mít přece jen jedinou motivaci: společnost zná velmi dobře problematičnost nároku svého náboženského učení. Kdyby tomu bylo jinak, poskytla by jistě ochotně každému, kdo si chce vytvořit vlastní přesvědčení, potřebný materiál. Ke

---

7 1904; k tomuto zážitku se Freud vrací v r. 1936, viz Brief and Romain Rolland: Eine Erinnerungsstörung auf der Akropolis, GW XVI.

zkoumání obou dalších důkazů přistupujeme proto se značnou nedůvěrou. Máme věřit, protože věřili naši předkové. Tito však byli mnohem nevědomější než my, věřili věcem, které jsou pro nás dnes nepřijatelné. Může být, že i náboženská učení na tom nejsou jinak. Důkazy, které se nám zachovaly, jsou uloženy ve spisech, které samy nesou všechny znaky nespolehlivosti. Jsou plny rozporů, byly přepracovávány a padělány; kde se odvolávají na skutečná svědectví, jsou samy neověřeny. Je málo platné, když se pro své doslovné znění či třeba jen pro svůj obsah dovolávají božského zjevení, protože toto tvrzení je zas už samo součástí oné nauky, jejíž věrohodnost zkoumáme, a žádná poučka se nemůže přece dokazovat sama.

Tak dospíváme k zvláštnímu výsledku, že nejdůležitější sdělení našeho kulturního vlastnictví, jejichž úlohou je objasnit nám záhady světa a usmířit nás s utrpením života, jsou nejméně spolehlivá. Nemohli bychom se rozhodnout přijmout pro nás tak lhostejnou skutečnost, jako že velryby nekladou vejce, ale rodí živá mláďata, kdyby nebyla lépe prokazatelná.

Tento stav věcí představuje pozoruhodný psychologický problém. Ať nikdo nevěří, že předchozí poznámky o neprokazatelnosti náboženských učení obsahují něco nového. Tato nedokazatelnost byla pociťována vždy, stejně cítili i naši předkové, kteří nám toto dědictví zanechali. Mnozí z nich měli asi stejné pochybnosti jako my, byli však vystaveni příliš silnému tlaku, než aby se je odvážili vyjádřit. A od té doby se nesčíslní lidé trápili stejnými pochybnostmi, které chtěli potlačit, protože se cítili povinni věřit, mnoho skvělých intelektů na tomto konfliktu ztroskotalo, mnoho charakterů došlo úhony v kompromisech, v nichž hledaly východisko.

Jestliže všechny důkazy, které mají prokázat hodnověrnost náboženských pouček, pocházejí z minulosti, nabízí se úvaha, zda by takové důkazy nemohla poskytnout i přítomnost, již můžeme lépe posoudit. Kdyby se podařilo nepochybně dokázat jen jedinou část náboženského systému, získal by tím mimořádně na věrohodnosti celek. O to se snaží spiritisté, kteří věří na přetrvávání individuální duše a chtějí nás o této náboženské nauce přesvědčit. Nemohou však bohužel vyvrátit, že zjevení a projevy jejich duchů jsou jen výtvory jejich vlastní duševní činnosti. Vyvolali duchy největších lidí, vynikajících myslitelů, ale všechny jejich výroky a zprávy byly tak zpozdilé, tak beznadějně nicotné, že se nedá věřit ničemu než schopnosti duchů přizpůsobit se okruhu lidí, kteří je vyvolali.

Nyní je třeba připomenout dva pokusy, které vyvolávají dojem křečovitého úsilí uniknout problému. Jeden, násilný, je starý, druhý je subtilní a moderní. První je *„Credo quia absurdum“* církevního otce.[8] Což má znamenat, že se náboženské učení vymyká požadavkům rozumu, stojí nad ním. Pravdu míry musí člověk cítit vnitřně, nepotřebuje ji chápat. Toto *credo* je však zajímavé jen jako osobní vyznání; jako mocenský příkaz postrádá závaznost. Jsem povinen věřit každé absurditě? A jestliže nikoli, proč právě této? Nad rozumem neexistuje žádná instance. Jestliže pravda náboženského učení je závislá na vnitřním prožitku, který ji dosvědčuje, co si počneme s množstvím lidí, kteří ten vzácný prožitek nemají? Od všech lidí je možno žádat, aby používali daru rozumu, který vlastní, ale nelze opřít obecně platnou povinnost o motiv, který existuje
jen u velice malého počtu lidí. Jestliže jednotlivec získá ve strhujícím extatickém stavu neochvějné přesvědčení o reálné pravdivosti náboženského učení, co to znamená pro ostatní lidi?

8 „Věřím, protože je to nesmyslné.“ Výrok z Tertullianova spisu *O těle Kristově 5.*

Druhý pokus je filosofie „jakoby“. Uvádí, že v naší myšlenkové činnosti je mnoho domněnek, o jejichž bezdůvodnosti, ba absurditě dobře víme. Říká se jim fikce, ale z četných praktických příčin se musíme chovat, „jako bychom“ těmto fikcím věřili. To platí i o náboženských učeních pro jejich nesrovnatelnou důležitost pro udržení lidské společnosti.[9] Tato argumentace není příliš vzdálena od *credo quia absurdum.* Myslím však, že požadavek tohoto „jakoby“ může vznést jen filosof. Člověk, jehož myšlení není ovlivněno filosofickými finesami, jej nikdy nepřijme; pro něho je vše vyřízeno přiznáním absurdnosti a nerozumnosti. Nemůže být nucen, aby se právě tam, kde se jedná o jeho nejdůležitější zájmy, vzdal jistot, které jinak vyžaduje pro všechny své obvyklé činnosti. Vzpomínám si na jedno ze svých dětí, které se časně vyznačovalo obzvláštní věcností. Když se dětem vyprávěla pohádka, které vroucně naslouchaly, přišel a zeptal se: Je to skutečný příběh? Když uslyšel zápornou odpověď, s pohrdavým výrazem ve tváři odešel. Dá se očekávat, že vzdor přímluvám filosofie „jakoby“ se lidé budou k náboženským pohádkám brzy chovat podobně.

Ale zatím se ještě chovají zcela jinak a v minulých dobách měly náboženské představy vzdor nedostatku věrohodnosti na lidstvo velice silný vliv. To je nový psychologický problém. Je nutno se tázat, v čem spočívá vnitřní síla těchto učení, které okolnosti vděčí za svou na rozumu nezávislou účinnost.

9 Doufám, že není neoprávněné, připisuji-li filosofům „jakoby“ názor, který není cizí ani jiným myslitelům. Srovnej H. Vaihinger, *Die Philnsophie des Als ob,* 7. a 8. vydání, 1922, str. 68: „Do oblasti fikce nezahrnujeme jen indiferentní teoretické operace, ale i pojmové útvary nejušlechtilejších lidí, k nimž lne svým srdcem šlechetnější část lidstva a nedá si je vyrvat. Nechceme je také nikomu brát - jako *praktickou fikci* to vše respektujeme, ale jako *teoretická pravda* to odumírá.“

VI

Domnívám se, že jsme odpověď na obě otázky dostatečně připravili. Vyplyne z toho, když se podíváme na psychický vznik náboženských představ. Tyto se vydávají za poučky, ale nejsou výsledkem zkušeností či myšlení, jsou to iluze, splnění nejstarších, nejsilnějších, nejnaléhavějších přání lidstva; tajemstvím jejich síly je síla přání. Víme již, že děsivý pocit dětské bezmoci vyvolal potřebu ochrany - ochrany láskou -, kterou poskytl otec; pozdější poznání, že tato bezmocnost trvá celý život, způsobilo, že člověk nadále předpokládá existenci otce - tentokráte mocnějšího. Spoléhání na dobrotivou prozřetelnost konejší úzkost z ohrožení života; nastolení mravního uspořádání světa zajišťuje splnění požadavku spravedlnosti, který v lidské kultuře zůstává tak často neuspokojen; prodloužení pozemské existence budoucím životem zajišťuje časoprostorový rámec, v němž se mají tato přání splnit. Odpovědi na hádanky lidské zvídavosti, jako je vznik světa a vztah mezi tělesným a duševním, se rozvíjejí podle předpokladu tohoto systému; pro jednotlivou duši to znamená nesmírnou úlevu, když se zbaví přetrvávajících dětských konfliktů z otcovského komplexu a vyřeší je obecně přijatým způsobem.

Říkám-li, že to jsou všechno iluze, musím význam tohoto slova upřesnit. Iluze není totéž co omyl, nemusí také nutně být omylem. Aristotelovo mínění, že se hmyz rodí z nečistoty, o čemž je nevědomý lid dodnes přesvědčen, bylo omylem, stejně jako názor dřívější lékařské generace, že *tabes dorsalis* je následkem sexuálních výstředností. Bylo by nesprávné nazývat tyto omyly iluzemi. Naproti tomu bylo Kolumbovou iluzí, že objevil novou námořní cestu do Indie. Podíl jeho přání na tomto omylu je zřejmý. Jako iluzi lze označit tvrzení jistých nacionalistů, že Indogermáni jsou jedinou kulturní lidskou rasou, nebo víru, že dítě je bytostí bez sexuality, což vyvrátila teprve psychoanalýza. Pro iluzi je charakteristické, že se odvozuje z lidských přání, blíží se v tomto ohledu psychiatrické diagnóze bludu, ale liší se od něho nejen komplikovanější strukturou. Jako podstatné zdůrazňujeme na bludu jeho rozpor se skutečností, kdežto iluze nemusí být nutně falešná, tj. neuskutečnitelná či v rozporu se skutečností. Měšťanská dívka si např. může dělat iluzi, že si pro ni přijde princ. Je to možné, k několika případům toho druhu došlo. Že přijde Mesiáš a položí základ zlatému věku, je mnohem nepravděpodobnější; podle svého osobního postoje zařadí posuzovatel tuto víru jako iluzi nebo jako analogii bludu. Jinak se příklady iluzí, které se ukázaly pravdivými, lehce nenajdou. Takovým příkladem by však mohla být iluze alchymistů, že je možno všechny kovy změnit ve zlato. Náš dnešní vhled do podmínek bohatství utlumil přání mít co nejvíce zlata, nicméně chemie už nepovažuje přeměnu kovů ve zlato za nemožnou. Označujeme tedy víru jako iluzi tehdy, když v motivaci převažuje touha po splnění přání, a nepřihlížíme přitom k jejímu vztahu ke skutečnosti, stejně jako se iluze sama vzdává svého potvrzení.

Vrátíme-li se po této orientaci zase k náboženským učením, můžeme opakovat: jsou to vesměs nedokazatelné iluze, nikdo nesmí byt nucen, aby je pokládal za pravdivé, aby jim věřil. Některé z nich jsou tak nepravděpodobné, tak v rozporu se vším, co jsme se namáhavě dověděli o realitě světa, že je - s patřičným ohledem na psychologické rozdíly - můžeme přirovnat k bludům. Reálnou hodnotu většiny z nich není možno posuzovat. Jsou stejně nedokazatelné jako

nevyvratitelné. Víme ještě příliš málo, než abychom k nim mohli přistupovat kriticky. Naše bádání odhaluje hádanky světa jen pomalu, na mnohé otázky dnes věda ještě nemá odpověď. Vědecká práce je však naší jedinou cestou k poznání okolní reality. Je opět pouhou iluzí, očekáváme-li něco od intuice a kontemplace; neposkytnou nám nic než - nesnadno zhodnotitelné - poznatky o našem vlastním duševním životě, nikdy odpovědi na otázky, na které náboženské učení odpovídá s takovou lehkostí. Bylo by zpupné vyplňovat onu mezeru dle vlastní libovůle a dle osobního zdání prohlásit tu či onu část náboženského systému za přijatelnější. Na to jsou tyto otázky příliš významné, dá se říci: příliš posvátné.

Na tomto místě můžeme očekávat námitku: Když tedy i zapřísáhlí skeptici připouštějí, že náboženská tvrzení nelze rozumem vyvrátit, proč jim pak nemám věřit, když pro ně svědčí tradice, souhlas lidí a jejich útěšný obsah? Ano, proč ne? Jako nemůže být nikdo přinucen k víře, tak nemůže být přinucen k nevíře. Ale neoddávejme se sebeklamu, že tato zdůvodnění uvedou naše myšlení na správnou cestu. Jestliže byl kdy na místě odsudek „planá výmluva“, pak právě zde. Nevědomost je nevědomost; nevyplývá z ní žádné právo něčemu věřit. Žádný rozumný člověk se nebude v ji-

ných věcech chovat tak lehkomyslně a nespokojí se tak chabým zdůvodněním svých úsudků a pozic, dovoluje si to jen v nejvyšších a nejposvátnějších věcech. Ve skutečnosti jsou to jen snahy předstírat sobě či druhým, že ještě setrvává v náboženství, ač se od něj už dávno odpoutal. V otázkách náboženství se lidé dopouštějí všemožných neupřímností a intelektuálních nemravů. Filosofové rozšiřují význam slov, až v nich zbude sotva co z původního smyslu, říkají „bůh“ nějaké nejasné abstrakci, kterou si sami utvořili, a jsou přece teď před celým světem věřícími deisty, mohou se holedbat, že poznali vyšší, čistší pojem boha, ačkoliv jejich bůh je jen nicotným stínem, a nikoli již onou mocnou osobností náboženského učení. Kritikové vytrvale prohlašují za „hluboce náboženského" člověka, který se přiznává k pocitu lidské malosti a bezmocnosti před světem, ačkoliv tento pocit není podstatnou nábožností, je jí teprve návazná reakce na tento pocit, která se jej pokouší překonat. Kdo nejde dál, kdo se pokorně spokojí s bezvýznamnou úlohou člověka ve velkém světě, je naopak bezbožný v nejvlastnějším slova smyslu.

Toto zkoumání si neklade za cíl hodnotit pravdivost náboženských učení. Stačí nám odhalení jejich iluzivní psychologické povahy. Nemusíme však tajit, že toto odhalení silně ovlivňuje náš postoj k této pro mnohé tak důležité otázce. Víme přibližně, za jakých časů i jací lidé vytvořili různá náboženství. Když ještě zjistíme, z jakých pohnutek se tak stalo, naše stanovisko k náboženskému problému se zřetelně změní. Říkáme si, že by jistě bylo krásné, kdyby existoval bůh jako stvořitel světa a dobrotivá prozřetelnost, kdyby svět měl mravní řád a kdyby byl posmrtný život, ale je přece velmi nápadné, že to je vše takové, jak si to musíme

přát. A bylo by ještě podivnější, kdyby se našim ubohým nevědomým, nesvobodným praotcům bylo poštěstilo rozluštit všechny tyto obtížné záhady světa.

VII

Když jsme poznali, že náboženská učení jsou iluze, vzniká okamžitě další otázka, zda nemá obdobnou povahu i ostatní kulturní vlastnictví, jehož si vážíme a jež ovládá náš život. Zda nemusíme nazvat iluzemi předpoklady, jež řídí naše státní zřízení; zda nejsou i vztahy mezi pohlavími v naší kultuře zkaleny jednou či více erotickými iluzemi. Jakmile se naše nedůvěra probudila, nezalekneme se otázky, můžeme-li lépe zdůvodnit své přesvědčení vědeckým pozorováním a myšlením, abychom se něco dozvěděli o vnější realitě. Nic nás nesmí odvrátit od pozorování vlastního bytí a racionální autokritiky. Otevírá se zde řada zkoumání významných pro utváření „světového názoru“. Tušíme též, že taková námaha nebude promarněna a že alespoň částečně ospravedlní naše podezření. Ale do tak obsáhlého úkolu se autor nehodlá pouštět a nezbytně omezí svou práci na sledování jediné z těchto iluzí, a to náboženské.

Náš odpůrce nám teď zvučně velí stát. Jsme voláni k zodpovědnosti, že jsme se dopustili zakázaného činu. Říká nám:

„Archeologické zájmy jsou sice chvályhodné, ale neprovádíme vykopávky, abychom jimi podkopali obydlí, jež by se zřítila a zasypala lidi. O náboženských učeních nelze přemítat jako o libovolném jiném námětu. Je na nich zbudována naše kultura a předpokladem
trvalosti lidské společnosti je, že většina lidí bude věřit v pravdivost těchto učení. Budou-li se učit, že neexistuje všemohoucí a naprosto spravedlivý bůh, božský světový řád a věčný život, budou se cítit zproštěni všech závazků dodržovat kulturní předpisy. Každý se bez zábran a bez úzkosti podřídí svým asociálním egoistickým pudům, bude prosazovat svou moc, nastane znovu chaos, který jsme tisíciletou kulturní prací zažehnali. Dokonce kdybychom i věděli a mohli dokázat, že náboženství nemá pravdu, museli bychom to zamlčet a chovat se tak, jak to vyžaduje filosofie „jakoby“. V zajmu zachování všech! Nehledě na nebezpečí onoho počínání, je to též bezúčelná krutost. Nesčetní lidé nacházejí v náboženství svou jedinou útěchu, snášejí život jen s jeho pomocí. Tato jediná opora se jim má vzít, aniž za ni dostanou něco lepšího. Přiznává se, že věda zatím mnoho nedokáže, ale byť i byla mnohem pokročilejší, lidem by nestačila. Člověk má ještě jiné naléhavé potřeby, které chladná věda nemůže nikdy uspokojit, a je podivné, ba přímo vrcholně nedůsledné, když psycholog, který vždy zdůrazňoval, jak v lidském životě ustupuje inteligence pudům, se nyní snaží vzít lidem vzácné splnění přání a odškodnit je za to intelektuální stravou."

To je mnoho obžalob najednou! Ale jsem připraven jim čelit a ještě zastávat názor, že je mnohem větším nebezpečím pro kulturu, když se její současný poměr k náboženství zachová, než když se zruší. Nevím však, čím mám svou repliku zahájit.

Snad ujištěním, že sám považuji své počínání za zcela neškodné a bez nebezpečí. Tentokrát to nejsem já, kdo přeceňuje intelekt. Jsou-li lidé takoví, jak je odpůrci líčí - a nechci tomu odporovat -, pak nehrozí nebezpečí, že by zbožný věřící podlehl mým vývodům a dal si vyrvat svou víru. Kromě toho jsem neřekl nic, co přede mnou neřekli jiní, lepší mužové mnohem úplněji, důrazněji a působivěji. Jména těchto mužů jsou známa; nebudu je uvádět, aby nevznikl dojem, že se chci řadit mezi ně. Připojil jsem jen ke kritice svých velkých předchůdců psychologické

zdůvodnění - pouze to je v mém podání nové. Lze stěží očekávat, že by si právě tento doplněk vynutil účinek, který byl předchůdcům odepřen. To ovšem vyvolává otázku, proč psát něco zřejmě neúčinného. Ale k tomu se ještě vrátíme.

Jediný, komu tato publikace může uškodit, jsem já sám. Uslyším nelaskavé výčitky pro povrchnost, omezenost, nedostatek idealismu a pochopení nejvyšších zájmů lidstva. Ale tyto výtky mi nejsou nové - již v mládí jsem nedbal nelibosti svých současníků - proč by si z ní měl něco dělat stařec, který dobře ví, že záhy unikne všem projevům přízně i nepřízně. Za starých časů to bylo jiné. Tehdy si člověk takovými projevy vysloužil zkrácení své pozemské existence a urychlenou příležitost získat vlastní zkušenosti o záhrobním životě. Ale opakuji, ty časy jsou pryč a dnes takové psaní není pro autora nebezpečné. Nanejvýš se jeho kniha nebude smět v té či oné zemi překládat a rozšiřovat. Přirozeně právě v zemi, která se honosí vysokou úrovní své kultury. Když však hlásáme zříkání se svých přání a odevzdání osudu, musíme umět snést i tuto nepřízeň.

Potom jsem se ptal, zda nemůže uveřejnění tohoto spisku přece někomu ublížit. Nikoli osobě, ale věci psychoanalýzy. Nedá se přece popřít, že je mým výtvorem. Dostalo se jí mnoho nedůvěry a nevole; když nyní vystupuji s tak nemilými projevy, lidé ochotně přesunou své nepřátelství z mé osoby na psychoanalý-
zu. Teď se vidí, řekne se, kam psychoanalýza vede. Maska padla; psychoanalýza vede k popření boha a mravního ideálu, jak jsme to vždy tušili. Abychom nemohli maskování odhalit, předstíralo se nám, že psychoanalýza nemá žádný světový názor a ani nemůže žádný vytvořit.

Tenhle povyk mi bude skutečně nepříjemný, kvůli mým početným spolupracovníkům, z nichž mnozí mé stanovisko k náboženským problémům naprosto nesdílejí. Psychoanalýza však již překonala mnoho bouří a musí se utkat i s touto. Ve skutečnosti je psychoanalýza metodou bádání, nestranným nástrojem jako třeba infinitesimální počet. Kdyby fyzik s jeho pomocí objevil, že je Země po určité době odsouzena k zániku, nepřipisovala by se přece destruktivní tendence výpočtu a nedával by se proto do klatby. Vše, co jsem tu uvedl proti pravdivosti náboženství, nepotřebovalo psychoanalýzu, bylo to řečeno jinými dávno předtím, než vznikla. Poskytuje-li psychoanalytická metoda nový argument proti pravdivosti náboženství, tím hůř pro ně; avšak obhájci náboženství mohou stejným právem užít psychoanalýzy, aby náležitě vyzdvihli afektivní význam náboženského učení.

Pokračujeme v obhajobě: náboženství prokázalo lidské kultuře zřejmě velké služby, přispělo ke zkrocení asociálních pudů značně, ne však dostatečně. Ovládalo lidskou společnost mnoho tisíciletí; mělo čas ukázat, co dokáže. Kdyby se mu bylo podařilo většinu lidí obšťastnit, utěšit, smířit se životem, učinit z nich nositele kultury, nikoho by nenapadlo pokoušet se o změnu existujících poměrů. Co vidíme místo toho? Hrozivé množství lidí je s kulturou nespokojeno, nešťastno. Cítí ji jako jho, které je nutno svrhnout; tito lidé buď napínají všechny síly, aby kulturu změnili, ne-

bo jdou ve svém nepřátelství vůči ní tak daleko, že o omezování pudů nechtějí ani slyšet. Tady se nám namítne, že tento stav vyplynul z částečné ztráty náboženského vlivu na masy právě v

důsledku politováníhodného působení vědeckého pokroku. Zapamatujeme si toto přiznání a jeho zdůvodnění, později je využijeme pro své záměry, ale námitka sama je nepřesvědčivá.

Je pochybné, zda lidé byli v době neomezeného panství náboženství celkově šťastnější než dnes; mravnější nebyli jistě. Vždycky uměli obejít náboženské předpisy a zmařit tak jejich záměry. Kněží, kteří měli střežit náboženskou poslušnost, jim v tom vycházeli vstříc. Boží dobrota musela zadržovat boží spravedlnost: lidé hřešili, pak přinášeli oběti nebo se káli a byli pak očištěni, aby mohli hřešit znova. Ruská niternost se vzepjala k závěru, že hřích je nezbytný, aby člověk dosáhl blaženství boží milosti, že je tedy i hřích v podstatě bohulibým skutkem. Je očividné, že kněží mohli udržet náboženské poddanství mas jen velkými ústupky lidské pudovosti. Platilo, že jen bůh je silný a dobrý, člověk však slabý a hříšný. Nemravnost měla po všechny časy v náboženství stejnou oporu jako mravnost. Jestliže náboženství nedokázalo poskytnout lidem více štěstí, mravnosti a kulturnosti, vzniká otázka, zda jeho nezbytnost pro lidstvo nepřeceňujeme a zda jednáme rozumně, když na něm zakládáme své kulturní požadavky.

Uvažme situaci, jaká je. Připouští se, že náboženství již nemá na lidi ten vliv jako dříve. (Platí to pro evropsko-křesťanskou kulturu.) Není to tím, že by náboženství méně slibovalo, ale zdá se lidem méně věrohodné. Připusťme, že důvodem této proměny je posílení vědeckého ducha ve vyšších společenských vrstvách.

(Snad to není jediný důvod.) Kritika narušila průkaznost náboženských dokumentů, přírodní věda ukázala jejich omyly, srovnávací výzkum odhalil fatální podobnost našich náboženských představ s duchovními produkcemi primitivních národů a dob.

Vědecký duch vytváří určitý přístup k jevům tohoto světa; před náboženstvím chvíli stane, váhá, konečně překročí práh i zde. Tento proces je nezadržitelný; čím více lidem jsou dostupné poklady našeho vědění, tím více se šíří odpadlictví od náboženské víry, nejprve od jejích zastaralých pohoršlivých forem, potom však i od jejích základních předpokladů. Američané, kteří inscenovali opičí proces v Daytonu[10], se jediní zachovali důsledně. Jinak se nevyhnutelný přechod uskutečňuje polovičatě a neupřímně.

Vzdělanců a duševních pracovníků se kultura nemusí nikterak obávat. Nahrazení náboženských motivů kulturního chování světskými by u nich probíhalo v tichosti, nadto jsou většinou sami nositeli kultury. Jinak je tomu u velké masy nevzdělaných, utlačovaných, kteří mají četné důvody být nepřáteli kultury. Dokud se nedovědí, že se už v boha nevěří, je to dobré. Ale oni se to nepochybně dovědí, i když tento můj spis nebude uveřejněn. A jsou připraveni přijmout výsledky vědeckého myšlení, aniž u nich došlo k vnitřní proměně, kterou u člověka vědecké myšlení způsobuje. Nehrozí tu nebezpečí, že kulturní nepřátelství těchto mas zaútočí na slabinu, kterou odhalí u své utlačovatelky? Když nesmíme zabíjet své bližní jen proto, že to pánbůh zakázal a bude to v tom či onom životě těžce trestat, a pak se ale dozvíme, že pánbůh neexistuje a jeho
trestu se nemusíme bát, budeme se zabíjet bez rozmyšlení a jen pozemské násilí nás od toho může zadržet. Tedy buď nejpřísnější porobení těchto nebezpečných mas, pečlivé zamezení všech příležitostí duševního procitnutí, nebo důkladná revize vztahu mezi kulturou a náboženstvím.

10 Ve státě Tennessee, 1925; proces proti učiteli, který šířil darwinovské myšlenky o původu člověka ze zvířete.

VII

Mohlo by se soudit, že uskutečnění výše zmíněného návrhu nestojí v cestě žádné zvláštní potíže. Sice se tím něčeho vzdáme, ale snad více získáme a vyhneme se velkému nebezpečí. Obáváme se však, že tím snad kulturu ještě více ohrozíme. Když svatý Bonifác porazil strom, který Sasové uctívali jako posvátný, přihlížející čekali, že toto rouhání bude mít strašné následky. Nestalo se nic a Sasové přijali křest.

Kultura přikázala nezabíjet souseda, který byl nenáviděn a překážel a jehož majetek lákal; stalo se tak zřejmě v zájmu lidského soužití, které by bylo jinak neuskutečnitelné. Neboť vrah by na sebe přivolal pomstu příbuzných zavražděného a temnou zášť ostatních, kteří v sobě rovněž pociťují sklon k takovému násilnému činu. Netěšil by se tedy dlouho ze své msty či loupeže, ale mohl by očekávat, že bude sám záhy zavražděn. I kdyby se dokázal mimořádnou silou a opatrností ubránit jednotlivým protivníkům, podlehl by sjednoceným slabým. Kdyby k takovému sjednocení nedošlo, vraždění by pokračovalo, až by se lidé vzájemně vyhubili. Mezi jednotlivci by tomu bylo jako mezi rodinami na Korsice, jinak tento stav přetrvává jen mezi národy. Obecné nebezpečí životní nejistoty spojuje nyní lidi ve společnost, která zakazuje jednotlivci usmrcovat a vyhrazuje si právo společného usmrcení toho, kdo tento zákaz překročí. To je pak spravedlnost a trest.

Toto racionální zdůvodnění zákazu vraždit však nehlásáme, ale tvrdíme, že je to příkaz boží. Troufáme si tedy uhádnout boží úmysly a shledáváme, že ani on nechce, aby se lidé vzájemně vyhubili. Tím halíme kulturní zákaz do vznešeného roucha, což je však spojeno s rizikem, že jeho dodržování činíme závislým na víře v boha. Jestliže od toho upustíme, nebudeme už podsouvat svou vůli bohu a spokojíme se sociálním zdůvodněním, zřekneme se sice velebnosti kulturního zákazu, ale zabráníme též jeho ohrožení. Získáme však i něco jiného. Jakousi difúzí či infekcí se charakter posvátnosti, nedotknutelnosti, dá se říci zásvětí, rozšířil z nemnohých velkých zákazů na všechna další kulturní zařízení, zákony a ustanovení. Těm však často svatozář nesluší; nejen proto, že se vzájemně znehodnocují tím, že si ve svých rozhodnutích podle času a místa protiřečí, ale prozrazují též všechny znaky lidské nedostatečnosti. Lehce na nich rozeznáme, co je jen výplodem krátkozraké ustrašenosti, výrazem úzkoprsých zájmů nebo úsudkem vyvozeným z nedostatečných předpokladů. Když je musíme kritizovat, utrpí tím nežádoucí měrou i úcta před jinými, oprávněnějšími kulturními požadavky. Protože je choulostivým úkolem oddělovat božské požadavky od toho, co se odvozuje spíše z autority všemocného parlamentu nebo vysokého magistrátu, bylo by nepochybně výhodné vynechat boha ze hry úplně a poctivě přiznat ryze lidský původ všech kulturních zařízení a předpisů. S nárokem na posvátnost by padla i strnulost a nezměnitelnost těchto příkazů a zákonů. Lidé by pochopili, že příkazy a zákony nebyly vytvořeny hlavně proto, aby je ovládaly, ale aby spíše sloužily jejich zájmům, získali by k nim přátelštější poměr a cílem by nebylo jejich odstranění, ale zlepšení. To by byl významný pokrok na cestě ke smíru s tlakem kultury.

Naše obhajoba čistě racionálního zdůvodnění kulturních předpisů, tedy jejich odvození ze sociální nutnosti, je zde však náhle narušena pochybností. Zvolili jsme jako příklad vznik zákazu vraždy. Odpovídá naše vylíčení historické pravdě? Obáváme se, že nikoliv, zdá se být jen racionalistickou

konstrukcí. Právě tuto část dějin lidské kultury jsme psychoanalyticky prostudovali a výsledky našeho úsilí ukazují, že tomu bylo ve skutečnosti jinak.[11] Čistě rozumové pohnutky proti vášním málo pořídí ještě u dnešního člověka; oč bezmocnější musely být u lidského zvířete pravěku! Snad by se jeho potomci ještě dnes bez zábran navzájem zabíjeli, kdyby mezi těmi vraždami nebyla jedna - zabití praotce -, která vyvolala neodbytnou dalekosáhlou citovou reakci. Z ní vzešlo přikázání: nezabiješ, které bylo v totemismu omezeno na symbolické zástupce otce a později bylo rozšířeno i na jiné, které se však ani dnes ještě nedodržuje bez výjimky.

Ale onen praotec byl podle výkladu, který zde nemusím opakovat, praobrazem boha, modelem, podle kterého pozdější generace vytvořily postavu boha. Náboženské podání má pravdu v tom, že se bůh skutečně podílel na vzniku onoho zákazu, vytvořil jej jeho vliv, a nikoliv poznání sociální nutnosti. Přesunutí lidské vůle na boha je plně oprávněno, lidé přece věděli, že otce odstranili násilím, a v reakci na svůj rouhačský zločin si uložili od toho času dbát jeho vůle. Náboženské učení nám tedy sděluje historickou pravdu, ovšem poněkud přetvořenou a přestrojenou; naše racionální pojetí ji popírá.

Pozorujeme nyní, že soubor náboženských představ obsahuje nejen splněná přání, ale i významné historické vzpomínky. Jakou nesrovnatelnou moc musí toto spolupůsobení minulosti a budoucnosti náboženství propůjčovat! Ale snad se pomocí analogie dostaví i jiné poznání. Není dobré přesazovat pojmy daleko od půdy, z níž vyrostly, ale jistou shodu musíme vyjádřit. Víme, že se dítě nemůže náležitě kulturně vyvíjet, aniž projde více méně zřetelnou fází neurózy. Je to způsobeno tím, že dítě nedokáže potlačit mnohé, později nepoužitelné pudové požadavky racionální duševní prací, ale musí je krotit vytěsněním, motivovaným zpravidla úzkostí. Tyto dětské neurózy budou během růstu většinou spontánně překonány, tak je tomu především s neurózami nutkavými. Zbytek může být později ještě odstraněn psychoanalýzou. Dalo by se předpokládat, že se i lidstvo jako celek v průběhu svého dlouhého vývoje zcela obdobným způsobem dostává do stavů analogických neurózám, a to ze stejných příčin, protože v dobách své nevědomosti a rozumové slabosti se zřeklo pudů, jak to vyžadovalo lidské soužití, výlučně silou afektu. Usazeniny z oněch dávných, vytěsnění podobných pochodů pak na kultuře ještě dlouho ulpívaly. Náboženství by tedy bylo obecně lidskou nutkavou neurózou, podobně jako dětská neuróza by vznikalo z oidipovského komplexu, ze vztahu k otci. Z tohoto pojetí by vyplývalo, že odvrat od náboženství musí proběhnout s osudovou neúprosností růstového procesu a že se právě ted nalézáme uprostřed této vývojové fáze.

Naše chování by se pak mělo řídit vzorem chápavého vychovatele, který nastávající přeměně nebrání, ale snaží se ji podporovat a zároveň omezuje násilnost jejího propuknutí. Podstata náboženství není ovšem touto analogií vyčerpána. Jednak vynucuje omezení stejně jako individuální nutkavá neuróza, jednak obsahuje též systém iluzivních přání s popřením skutečnosti, jak to izolovaně nacházíme u amence, blažené halucinační zmatenosti. To jsou však pouhá přirovnání, jimiž se pokoušíme pochopit sociální jev, individuální patologie nám neposkytuje rovnocenný protějšek.

---

11 Srov. *Totem a tabu,* 1912-13, GW IX, kap. IV.

Opětovně se upozorňovalo (byl jsem to já a zvláště Th. Reik),[12] až do jakých podrobností lze sledovat analogii náboženství a nutkavé neurózy, kolik tu lze odhalit pozoruhodných postupů vzniku náboženství. Dobře se s tím též shoduje, že zbožný věnci je do značné míry chráněn před nebezpečím neurotických onemocnění; přijetí všeobecné neurózy ho zbavuje nutnosti vytvořit si neurózu osobní.[13]

Poznání historické ceny některých náboženských učení stupňuje naši úctu k nim, náš návrh vyjmout je z motivace kulturních předpisů se tím však neznehodnocuje. Naopak! Pomocí těchto historických zbytků jsme dospěli k pojetí náboženských pouček jako neurotických reliktů a nyní smíme říci jako při analýze neurotika, že je asi na čase nahradit úspěchy vytěsnění výsledky racionální duševní práce. Že se při tomto
přepracování nevzdáme jenom oslavování kulturních předpisů, že jejich všeobecná revize mnohé z nich zruší, lze předvídat, avšak nikoli toho litovat. Naše úloha smířit lidi s kulturou se právě takto dalekosáhle vyřeší. Nesmí nám být líto, že když budeme kulturní předpisy motivovat racionálně, vzdáme se tím historické pravdy.[14] Tyto v náboženských učeních obsažené pravdy jsou tak deformovány a systematicky zastřeny, že masa lidí je jako pravdu nedokáže rozpoznat. Je to podobný případ jako když vyprávíme malému děcku, že novorozence nosí čáp. I tím říkáme pravdu v symbolickém přestrojení, protože víme, co ten velký pták znamená. Ale dítě to neví, slyší jen podíl deformace, cítí se podvedeno a víme, jak právě z tohoto dojmu vzniká často jeho nedůvěra a neposlušnost vůči dospělým. Dospěli jsme k přesvědčení, že je lépe nesdělovat pravdu v takových symbolických přestrojeních a neodpírat dítěti jeho intelektuálnímu stupni přiměřenou znalost skutečných poměrů.

12 S. Freud, *Zwangshundlungen und Religionsübungen,* 1907, GW VII. Theodor Reik, *Dogma unci Zwangsidee: eine psychoanalytische Studie zur Entwicklung der Religion,* Wien 1927.

13 Tato myšlenka se objevuje u Freuda několikrát, srov. Vzpomínka z dětství Leonarda da Vinci, 1910, GW VIII, 195; Psychologie masy a analýza Já; Nespokojenost v kultuře, 79.

14 K rozlišení „historické“ a „materiální“ pravdy se Freud vrací v eseji *Muž Mojžíš,* 3. pojednání, kap. 2, G, GW XVI, 236n; „historickou pravdou“ rozumí zhruba „pravé“ jádro mýtu, jež je ovšem třeba psychoanalyticky rozšifrovat, je to „pravda“ neuvědomělé historické (kolektivní) vzpomínky, např.: ve víře v jednoho boha se projevuje „historická pravda", že kdysi, na počátku lidstva, existoval praotec, jenž byl zabit svými syny a poté povýšen na boha; toto „povýšení" je stejný mechanismus jako „deformované" (nebo transformované) vzpomínky ve snu nebo ve fantazijním bludu.

IX

„Dovolujete si těžko slučitelné rozpory. Nejdříve tvrdíte, žeje váš spis zcela neškodný. Nemůže nikomu uloupit jeho náboženskou víru. Protože však jak se později ukáže - přece jen chcete tuto víru rušit, proč jej vlastně uveřejňujete? Jinde připouštíte, že může byt i velice nebezpečné, když se někdo dozví, že se už nevěří v boha. Dosud byl poddajný, a nyní už nebude kulturní příkazy poslouchat. Váš argument, že náboženská motivace kulturních příkazů znamená pro kulturu nebezpečí, spočívá přece na předpokladu, že lze z věřícího udělat nevěřícího; tím si přece naprosto odporujete.“

„Dalším rozporem je, když sice připouštíte, že se člověk neřídí svou inteligencí, že je ovládán svými vášněmi a pudy, zároveň však navrhujete nahradit afektivní základy jeho kulturní poslušnosti racionálními. Tomu ať rozumí, kdo může. Mně se zdá, že může platit jen jedno, nebo druhé.“

„Což jste se ničemu nenaučil z historie? Pokus vystřídat náboženství rozumem byl už jednou oficiálně a ve velkém stylu uskutečněn. Vzpomínáte si přece na Francouzskou revoluci a Robespierra? I jak ten experiment rychle a žalostně ztroskotal? Ted se to opakuje v Rusku a na výsledek nemusíme být zvědavi. Nemyslíte, že se smíme domnívat, že člověk nemůže náboženství postrádat?“

„Sám jste řekl, že náboženství je víc než nutkavá neuróza. Ale touto jeho druhou stránkou jste se nezabýval. Stačila vám analogie s neurózou. Od neurózy je třeba lidi osvobodit. Co přitom bude ztraceno, o to se nestaráte."

Zdání rozporu vzniklo asi tím, že jsem složité věci probíral příliš spěšně. Můžeme něco doplnit. Tvrdím
nadále, že můj spis je v jednom ohledu zcela neškodný. Žádný věřící se nedá těmito či obdobnými argumenty ve své víře zviklat. Věřící člověk je k obsahům náboženství v jistém smyslu citově vázán. Jsou jistě mnozí jiní, kteří takto nevěří. Poslouchají kulturní příkazy, protože jsou zastrašeni hrozbami a bojí se, dokud musí považovat náboženství za část omezující reality. Tito lidé unikají, jakmile se mohou vzdát víry v reálnou hodnotu náboženství, ale ani na to nemají argumenty žádný vliv. Lidé se přestávají náboženství bát, když zpozorují, že ani jiní se ho nebojí; o nich jsem tvrdil, že se dovědí o zániku náboženského vlivu, i kdybych svůj spis nevydal.

Domnívám se však, že sám kladete větší důraz na druhý rozpor, který mi vytýkáte. Lidé jsou málo přístupni rozumovým důvodům, jsou zcela v područí svých pudových přání. Proč bychom jim tedy pudové uspokojení měli brát a nahrazovat je rozumovými důvody? Ovšem že jsou lidé takoví, ale ptal jste se, zda takovými být musí, zda je k tomu nutí jejich niterná přirozenost. Může antropolog udat lebeční index národa, který má ve zvyku časným bandážováním deformovat hlavičky svých dětí? Pomyslete na skličující kontrast mezi oslnivou inteligencí zdravého dítěte a myšlenkovou omezeností průměrného člověka. Nezaviňuje snad právě náboženská výchova z velké části toto relativní zakrnění? Myslím, že by trvalo velmi dlouho, než by neovlivněné dítě začalo

uvažovat o bohu a věcech zásvětí. Snad by se pak tyto myšlenky daly stejnou cestou, kterou se ubíraly u prapředků, ale tohoto vývoje se nevyčká, dítě se setkává s náboženstvím v době, kdy o ně ani nemá zájem, ani není schopno pochopit jeho dosah. Zpoždění sexuálního vývoje a předčasnost náboženského ovlivnění, to jsou přece oba hlavní body programu dnešní pedagogiky, není-liž pravda? Když se pak myšlení dítěte probudí, jsou už náboženská naučení nenapadnutelná. Myslíte však, že je pro posílení funkce myšlení zvláště prospěšné, když se tak významná oblast uzavře pohrůžkou pekelnými tresty? Nemusí nás udivovat myšlenková chudoba člověka, který se přinutil nekriticky přijmout veškeré absurdity náboženských učení a přehlížet jejich vzájemné rozpory. Nemáme jiný prostředek k ovládání své pudovosti než svou inteligenci. Jak lze očekávat od lidí pod nadvládou zákazu myšlení, že dosáhnou psychologického ideálu - primátu inteligence? Ženám se obecně přisuzuje tzv. „fyziologická slabomyslnost“, tj. nižší inteligence, než mají muži. Tato skutečnost je sporná, její výklad pochybný, ale jeden argument pro sekundární povahu tohoto intelektuálního zakrnění zní, že ženy trpí tvrdostí časného zákazu přemýšlet o tom, co by je nejvíce zajímalo, totiž o problémech pohlavního života. Pokud kromě sexuální zábrany myšlení působí na člověka v prvních letech života též zábrana náboženská a z ní odvozená poddanská, nemůžeme skutečně říci, jaký vlastně je.

Omezím však svou horlivost a připustím, že se možná též ženu za iluzí. Účinek náboženského zákazu myšlení není snad tak zlý, jak se domnívám, snad se ukáže, že lidská povaha zůstane stejná, i když výchovy nebude zneužíváno k náboženskému ujařmení. Nevím to a vy to také vědět nemůžete. Nejen velké problémy tohoto života se dnes zdají být neřešitelné; i méně významné otázky je těžko rozhodnout. Přiznejte však, že jsme oprávněni doufat v budoucnost, že se snad dá najít poklad, který by mohl kulturu obohatit, že pokus o nenáboženskou výchovu stojí za námahu. Dopadne-li neuspokojivě, jsem ochoten se této reformy vzdát
a vrátit se k dřívějšímu, ryze deskriptivnímu soudu: člověk je bytost omezené inteligence, kterou ovládají její pudová přání.

V jiném bodě s vámi bezvýhradně souhlasím. Je zajisté nesmyslné chtít odstranit náboženství násilně a naráz. Předně proto, že to je beznadějné. Věřící si nedá vyrvat svou víru ani argumenty, ani zákazy. Kdyby se to však u několika lidí podařilo, byla by to ukrutnost. Kdo po desetiletí užíval uspávačích prostředků, nemůže přirozeně spát, když se mu odejmou. Že se účinek náboženských útěch dá srovnat s účinky narkotik, pěkně ilustruje současné dění v Americe. Tam se pokoušejí - zřejmě pod vlivem vlády žen - vzít lidem všechny dráždivé, opojné a požitkářské prostředky a odškodnit je přesycením bázní boží.[15] Také na výsledek tohoto experimentu nemusíme být zvědavi.

Odporuji vám tedy, když dále vyvozujete, že se člověk nemůže obejít bez útěchy náboženské iluze, že by bez ní neunesl tíhu života, krutou skutečnost. Nesnesl by ji ten, komu od dětství vléváte ten sladký či hořkosladký jed. Ale kdo byl vychován střízlivě, kdo netrpí neurózou, nepotřebuje ani intoxikaci, aby ji přehlušil. Člověk pak jistě bude v obtížné situaci, bude si muset přiznat celou svou bezmocnost, nepatrnost ve světovém dění, jehož již nebude středem, nebude předmětem něžné péče dobrotivé prozřetelnosti. Bude na tom jako dítě, které opustilo blahé teplo otcovského domu.

15 Narážka na prohibici v USA (1920-33).

Ale což nemá být infantilismus překonán? Člověk nemůže zůstat věčně dítětem, musí konečně ven, do „nepřátelského života“. Můžeme to nazvat *„výchovou*

k realitě“. Musím vám ještě dokazovat, že jediným záměrem mého spisu je upozornit na nutnost tohoto pokroku?

Asi se obáváte, že člověk v této těžké zkoušce neobstojí. Musíme alespoň doufat. Už to něco znamená, když člověk ví, že může spoléhat na vlastní sílu. Učí se jí pak správně užívat. Zcela bez prostředků přece není, věda ho od časů diluvia mnohému naučila a bude jeho moc jistě i nadále rozšiřovat. A pokud jde o nevyhnutelnosti osudu, naučí se je rovněž odevzdaně snášet. Nač mu předstírat velkostatek na Měsíci, z jehož výnosu ještě nikdo nic nespatřil? Jako poctivý sedláček bude obdělávat svou hroudu, aby ho uživila. Tím, že stáhne svá očekávání od onoho světa a soustředí všechny uvolněné síly na život pozemský, učiní jej asi snesitelným pro všechny a kultura už nebude nikoho utlačovat. Pak bude smět bez lítosti říci s jedním z našich druhů v bezvěrectví: „Nebe přenecháme pro anděly a vrabce.[16]

16 H. Heine, *Německo - Zimní pohádka*, cap. I, přel. Ed. Petiška. - „Druhem v bezvěrectví“ *(mein Unglaubensgenosse)* prý podle Freuda nazval Heine Spinozu, viz *Der Witz und seine Beziehung zum Unbewussten*. 1905, GW VI, 83.

X

„Zní to velkolepě. Lidstvo, které se vzdalo všech iluzí a získalo tím schopnost zařídit se na zemi snesitelně! Já však vaše očekávání sdílet nemohu. Ne proto, že bych byl tvrdošíjný reakcionář, za kterého mě snad po-

kládáte. Nikoliv, soudím tak z rozvážnosti. Myslím, že jsme si vyměnili role; vy se teď zdáte být snílkem, který se nechává strhnout iluzemi, já zastupuji nárok rozumu, právo skepse. Co jste tu uvedl, se mně zdá být vybudováno na omylech, které smím nazvat iluzemi, protože zřetelně prozrazují vaše přání. Doufáte, že generace, které nebyly v raném dětství ovlivněny náboženským učením, lehce dosáhnou kýženého primátu inteligence nad pudovým životem. To je nejspíše iluze; v tomto rozhodujícím bodě se lidská povaha sotva změní. Nemýlím-li se - o jiných kulturách se toho ví málo -, jsou i dnes národy, které nevyrůstají pod tlakem náboženského systému, a přece nejsou vašemu ideálu blíž než národy jiné. Chcete-li z naší evropské kultury náboženství odstranit, může se to podařit jen pomocí jiného systému a ten by od počátku převzal všechny psychologické rysy náboženství, stejnou posvátnost, strnulost, nesnášenlivost i zákaz myšlení, aby se uhájil. Cosi podobného musíte mít, abyste uspokojil požadavky výchovy. Vždyť se jí nemůžete vzdát. Cesta od kojence ke kulturnímu člověku je daleká. Mnoho lidiček by na ní zbloudilo, ponecháni bez vedení vlastnímu vývoji by nedospěli včas ke svým životním úkolům. Učení, která budou sloužit jejich výchově, budou vždy omezovat myšlení jejich zralejších let přesně tak, jak to dnes vytýkáte náboženství. Což nevidíte, že nevyléčitelnou vrozenou vadou naší i každé jiné kultury je to, že ukládá pudovému, nedostatečně myslícímu dítěti rozhodnutí, ke kterým opravňuje jen zralá inteligence dospělého? Kultuře však nic jiného nezbývá, protože věky vývoje lidstva jsou zhuštěny do několika let dětství a dítě lze přimět k zvládnutí jeho úlohy jen afektivním nátlakem. To jsou tedy vyhlídky vašeho ‚primátu intelektu'."

„Neměl byste se tedy divit, když jsem pro uchování náboženského učení jako základu výchovy a společenského soužití. Je to praktický problém, nikoliv otázka věcné hodnoty. Protože v zájmu zachování naší kultury nemůžeme otálet s ovlivňováním jednotlivce, až kulturně dozraje - mnozí toho nedosáhnou nikdy -, jsme nuceni dorůstajícímu vnutit nějaký systém naučení, který by u něho zastával úlohu kritice nadřazené základny, k tomu se mi zdá být náboženský systém nejpříhodnější. Přirozeně právě pro onu jeho sílu splňovat přání a utěšovat, v níž vy vidíte „iluzi". Vzhledem k obtížím poznávat realitu, ba k pochybnosti, zda je to vůbec možné, neměli bychom přehlédnout, že i lidské potřeby jsou významnou částí reality, která se nás obzvláště dotýká."

„Další výhodu náboženského učení vidím v jedné jeho zvláštnosti, která vám zřejmě velmi vadí. Umožňuje pojmové očištění a sublimování, v němž lze setřít většinu toho, co nese stopy primitivního infantilního myšlení. Co pak zbývá, je obsah ideí, jimž věda neodporuje a ani je už nemůže vyvrátit. Tato přetváření náboženského učení, jež jste odsoudil jako polovičatosti a kompromisy, zabránila roztržce mezi nevzdělanými masami a filosofickými mysliteli a v zájmu

zajištění kultury udržela jejich společenství. Netřeba se pak bát, aby se muž z lidu nedověděl, že horní vrstvy „už nevěří v boha“. Doufám, že jsem ukázal, jak se vaše úsilí redukuje na pokus nahradit vyzkoušenou a afektivně hodnotnou iluzi jinou, nevyzkoušenou a indiferentní.“

Nejsem nepřístupný vaší kritice. Vím, jak je obtížné vyloučit iluze. Snad jsou i naděje, k nimž jsem se přiznal, iluzorní povahy. Na jednom rozdílu však trvám. Moje iluze - nehledě na to, že se jejich odmítnutí netrestá - jsou korigovatelné a nemají charakter bludu.
Ukáže-li zkušenost - nikoli mně, ale mým stejně smýšlejícím následovníkům -, že jsme se zmýlili, vzdáme se svých očekávání. Berte můj pokus tak, jak je. Psycholog, který se neklame o obtížnosti orientace v tomto světě, bude se snažit posuzovat vývoj lidstva na základě omezených poznatků, které získal studiem duševních pochodů jednotlivců během jejich vývoje od dětství k dospělosti. Přitom se mu vnucuje názor, že náboženství lze srovnat s dětskou neurózou a optimisticky předpokládá, že lidstvo tuto neurotickou fázi překoná, stejně jako tolik dětí vyrůstá ze své, obdobné neurózy. Tyto poznatky z individuální psychologie mohou být nedostatečné, jejich přenášení na lidstvo neoprávněné, optimismus neodůvodněný; všechny tyto nejistoty vám přiznávám. Ale člověk se často nezdrží, aby neřekl, co myslí, a omlouvá se tím, že to nepřeceňuje.

U dvou bodů musím ještě setrvat. Za prvé neznamená slabost mého stanoviska posílení vašeho. Myslím, že hájíte ztracenou věc. Můžeme sebečastěji oprávněně zdůrazňovat, že lidský intelekt je u srovnání s pudovým životem bezmocný. Ale v této slabosti je cosi zvláštního; tichý hlas intelektu nezmlká, dokud si nezjedná sluchu. Nakonec, byť byl nesčetněkrát odmítnut, prosadí se přece. To je jeden z mála významných bodů, v nichž můžeme být pro budoucnost lidstva optimističtí, zde navazují i další naděje. Prvenství intelektu je jistě velice daleko, ale pravděpodobně přec ne v dálce nekonečné. A protože si patrně určí cíle, jejichž uskutečnění očekáváte od svého boha - ovšem přiměřené člověku, jak to dovoluje vnější realita *Ananké* - totiž lásku k člověku a zmírnění utrpení, smíme říci, že jsme jen dočasnými, nikoli nesmiřitelnými protivníky. Doufáme v totéž, avšak vy jste ne-

trpělivější, náročnější a - proč bych to neřekl? - sobečtější než já a mí přívrženci. Chcete, aby blaženost začala hned po smrti, čekáte od ní nemožné a nechcete se vzdát nároků jednotlivců. Náš bůh *Logos*[17] uskuteční z těchto přání, co příroda mimo nás postupně dovolí, pozvolna, v nedohledné budoucnosti, pro naše potomstvo. Nám, kdož životem strádáme, neslibuje žádné odškodnění. Na cestě k tomuto dalekému cíli musí vaše náboženské nauky padnout, lhostejno, zda se první pokusy nezdaří a první náhrady neobstojí. Víte proč; natrvalo nemůže nic odolat rozumu a zkušenosti, protiklad mezi nimi a náboženstvím je příliš očividný. Tomuto osudu nemohou uniknout ani očištěné náboženské ideje, pokud chtějí zachránit ještě něco ze svých útěch. Omezí-li se však na hlásání vyšší duchovní bytosti, jejíž vlastnosti jsou neurčité a její úmysly nepoznatelné, obrní se sice proti námitkám vědy, ale lidé se o ně přestanou zajímat.

A za druhé: všimněte si odlišnosti vašeho a mého postoje k iluzi. Vy musíte náboženskou iluzi usilovně hájit, je dosti ohrožena, a když ztratí hodnotu, váš svět se zhroutí, nezbude vám než si nad vším zoufat, nad kulturou i nad budoucností lidstva. Tomuto nevolnictví nepodléhám ani já,

17 Božská dvojice *Logos* - *Ananké* Holanďana Multatuliho.

ani mí přívrženci. Protože se dokážeme vzdát valné části svých infantilních přání, sneseme, když se některá naše očekávání ukáží být iluzemi.

Výchova osvobozená z útlaku náboženských učení snad příliš nezmění psychologickou podstatu člověka, náš bůh Logos asi není všemohoucí, může splnit jen malou část toho, co slibovali jeho předchůdci.

Jestliže

to budeme muset uznat, přijmeme to odevzdaně. Neztratíme proto zájem o svět a život, protože máme jednu pevnou oporu, která vám chybí. Věříme, že vědecká práce umožňuje poznávání reality světa, čímž můžeme stupňovat svou moc a uspořádat svůj život. Je-li tato víra iluzí, jsme na tom stejně jako vy, ale věda nám svými četnými významnými úspěchy podala důkaz, že iluzí není. Má mnoho otevřených a ještě více skrytých nepřátel mezi těmi, kdož jí nemohou odpustit, že oslabila náboženskou víru, a hrozí ji srazit. Předhazuje se jí, jak málo nás naučila a jak nesrovnatelně více ponechává v temnotách. Ale zapomíná se přitom, jak je mladá, jak těžké byly její začátky a jak kratičký je časový úsek, v němž lidský intelekt natolik zesílil, aby stačil na její úkoly. Nechybujeme všichni v tom, že soudíme na základě příliš krátkých časových úseků? Měli bychom si vzít příklad z geologů. Žaluje se na nejistotu vědy, která dnes vyhlašuje za zákon něco, co příští generace pozná jako omyl a vystřídá stejně dočasným zákonem novým. Ale to je nespravedlivé a částečně nepravdivé. Proměny vědeckých názorů jsou vývoj, pokrok, nikoliv převrat. Zákon zprvu považovaný za bezpodmínečně platný se ukáže jako speciální případ širší zákonitosti nebo jej omezí jiný zákon, který je objeven později; hrubé přiblížení k pravdě nahradí jiné, pečlivěji přizpůsobené, jež opět čeká další zdokonalení. V různých oblastech jsme ještě nepřekonali fázi bádání, v níž ověřujeme domněnky, které záhy zavrhneme jako nedostatečné; v jiných oborech však už máme ověřeno téměř nezměnitelné jádro poznání. Konečně tu byly i pokusy radikálně znehodnotit vědecké úsilí úvahou, že je vázáno na podmínky našeho ustrojení, nemůže proto poskytnout než subjektivní výsledky, kdežto skutečná povaha věcí mimo nás

zůstává nedostupná. Ale nepřihlíží se tu k některým momentům, které jsou pro pojetí vědecké práce rozhodující, totiž že se naše ustrojení, tj. náš duševní aparát vyvíjel právě v úsilí o prozkoumání vnějšího světa, a že tedy ve své struktuře nutně uskutečňuje jistou účelnost, dále že je sám součástí světa, který máme zkoumat, a že toto zkoumání připouští. Úkol vědy je opsán omezením na to, aby ukázala, jak se nám svět musí jevit v důsledku našeho zvláštního ustrojení, a její konečné výsledky jsou už pro způsob, jakým byly získány, podmíněny nejen tímto ustrojením, ale též tím, co na ně působilo; problém povahy světa pojímaný bez ohledu na náš vnímající duševní aparát je prázdnou abstrakcí bez praktického významu.

Ne, naše věda není iluzí. Iluzí by však bylo věřit, že můžeme dostat odjinud, co ona nám dát nemůže.

Nové zákony satanismu

Co je to Člověk?

FM-2030

Inu, my lidé jsme biologické organismy. Jsme specifické výtvory specifické biosféry. Jsme křehcí, ohrožitelní, zranitelní a smrtelní. Jsme konečné bytosti – bytosti s koncem života. A kvůli tomu všemu máme něco, čemu říkáme "instinkty přežití. Strach, teritorialita (boje o území), agresivita, závist… Jak kdokoliv z nás může vůbec být dobrou morální osobností? Je s podivem a nadějné, že vůbec jsme tak dobří a morální, jak jsme. Dokud žijeme v těchto křehkých biologických tělech, budou tzv. instinkty přežití vládnout všemu.

Přechod ze zvířecího člověka na post-člověka je stále rychlejší a rychlejší. Jde o to, že se učíme nahrahovat své organické části těla. Pokoušeli jsme se o to již před 50 nebo 100 lety, ale nikdy s takovou profesionalitou a účinností jako dnes, s moderními prostetiky. Miliony a miliony lidí už nyní chodí po světě s jinými částmi těla než jejich originálními! Proč ale neposunout tuto záležitost ještě o trochu dál? Proč nezačneme přemýšlet nad vytvořením zcela nových těl?

Náhradních těl! Kousek po kousku dostáváme přístup ke svým chromozomům a genům. Kousek po kousku ukládáme informace z organického mozku do syntetického mozku, a ze syntetického mozku do organického mozku. Kousek po kousku od-zvířecňuje (deanimalizujeme) svá těla. My, kteří máme génia a odvahu tak činit, jsme schopni dokázat prakticky cokoliv. Měli bychom usilovat o to, abychom přestali být cloumáni silami přírody. Vždyť jakoupak mám svobodnou vůli? Jsem vystaven na pospas milosti svých hormonů, svých genů, své biochemie a spoustě dalším věcem, na kterými nemám vůbec nadvládu! Nesmíme už nikdy být omezeni na svých lidských právech nebo rovnosti.

Chceme přiložit ruce k choreografii svého vlastního genetického vzhledu. Protože dokud budeme uvězněni v těchto křehkých biologických tělech, bude vždy existovat nerovnost, lidské tragédie a lidské utrpení. Chceme mít právo být tady za 100 let, nebo za 1000 let. To je nejurgentnější a nejzákladnější ze všech životních potřeb: Dokud je není překonána smrt, není nikdo z nás svobodný!

Satanova ústava Nového věku

1. Satanismus není jen náboženství, ale i filosofie. Satanismus má své náboženské prvky, ale také představuje životní filosofii.

2. Satanismus neuctívá Satana. Předmětem a středobodem je člověk samotný, jakožto tvůrce smyšlených bohů. Satan doopravdy neexistuje, stejně jako bohové. Jediné, co je skutečné, je lidstvo a příroda.

3. Satanismus nepropaguje ani neuctívá zlo, pouze má jiný pohled na morálku než tradiční monoteistická náboženství. Nevěří v tradiční anti-sexuální zdrženlivou morálku poslušnosti, místo ní má život podporující a uctívající postoj ke svobodě 4. Satanista může mít jakékoliv náboženské i ateistické názory, které nezasahují proti svobodě druhých lidí.

5. Satanismus nemá rozdělení na kněžstvo a laiky.

6. Satanismus vyznává liberalismus v plné šíři a přijímá rovnoprávnost před zákonem a rovná práva všech lidských bytostí bez ohledu na rasu, orientaci, pohlavní či identitu.

7. Satanismus vyznává demokracii a demokratická rozhodnutí členstva.

8. Satanismus nevybírá a nikdy nebude vybírat desátek ani žádnou jinou povinnou náboženskou daň. Vše je financováno z dobrovolných darů.

9. Satanismus považuje za svůj cíl bránit lidstvo před demagogií a protiprávním jednáním církví a náboženství po celém světě i na území České republiky. Pořádá přednášky a akce, které poukazují na nebezpečí sekt a právní pomoc při odchodu z

tradičních náboženství. Zaměřuje se na ochranu dětí před náboženským fundamentalismem.

10. Satanismus považuje tuto planetu a přírodu, nikoliv nebe, za místo pravého ráje. Satanisté jsou panteisté s přátelským přístupem k ateismu – příroda a evoluce je spolu s lidstvem jejich posvátnou entitou.

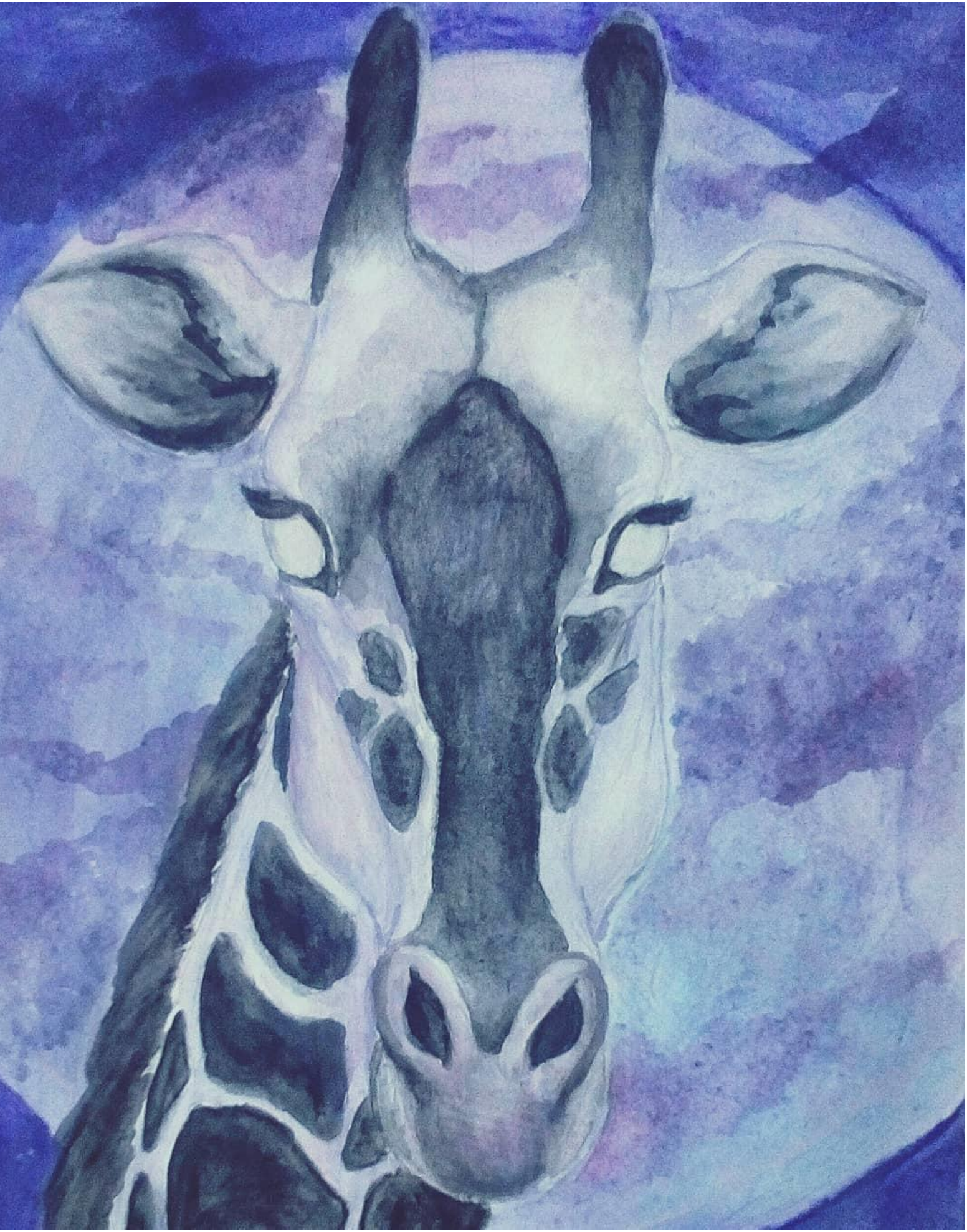

7 satanských zásad

1. Člověk by se měl snažit jednat soucitně a s empatií vůči všem živým tvorům, a to v souladu s rozumem.

2. Zápas o spravedlnost a svobodu stále pokračuje a je potřebné, aby obé zvítězilo nad zákony a státními instutcemi.

3. Tělo každého z nás má být podrízeno pouze naší vůli.

4. Svoboda by měla být zachována, včetně práva urazit něčí city. Záměrně a nespravedlivě se obohatit na úkor něčích svobod znamená dobrovolně přijít o ty své.

5. Náboženská věrouka by se měla přizpůsobovat našemu nejlepšímu vědeckému poznání. Měli bychom dávat pozor, abychom vědecká fakta neupravovali pro svou víru.

6. Lidé jsou chybující. Pokud uděláme chybu, měli bychom udělat to nejlepší v našich silách, abychom napravili a vyřešili škody, které jsme způsobili.

7. Každá z těchto zásad je ukázkovým principem, určeným inspirovat ušlechtilost v konání i myšlení. Duch soucitu, moudrosti a spravedlnosti by měl vždy zvítězit nad psaným slovem nebo svatými písmy.

Satanova Deklarace o přírodě

SLÁVA NOVÉMU SVĚTU

Jako satanisté sníme o Novém světě, satanizovaném světě, kde budou hájeny principy svobody.Pro tento svět a jeho Novou podobu žijeme. O slávu tohoto světa a Nového světa usilujeme.

PROHLÁŠENÍ SATANA

(Satanistická dogmata o člověku, přírodě a svobodě)

A) Človek je zvíře

Člověk vychází z přírody a byl přírodou stvořen. Jsou-li lidé Nadzvířaty, musíme logicky také usilovat o práva pro svoje zvířecí sourozence

B) Satan je svoboda

Podstatou satanismu je svoboda. Chce-li satanismus usilovat o svobodu u zvířete jménem Člověk, musí také usilovat o určitou (individuálně nastavenou) svobodu pro další zvířata.

C) Osvobození je osvícení

Podstatou Luciferova procesu osvícení je svoboda, tedy osvobození z předchozího zajetí tradičního života a tradičních náboženských dogmat. Jednou z forem osvícení lidstva a přírody je také osvobození zvířat ze zbytečného utrpení.

D) Soucit a nenávist

Osvobození zvířat je proces, který satanistům umožňuje ideální užití soucitu (lásky k živé hmotě) a nenávisti (odsouzení těch, kteří týrají zvířata). Bolest si žádá nenásilnou pomstu.

PODSTATA SVOBODY

Každé zvíře si zaslouží právo družit se. Odsuzujeme izolaci zvířat od druhých tvorů v jiném než zdravotním případě. Budeme proti izolaci bojovat.

Každé zvíře si zaslouží právo mít dostatečný životní prostor k pohybu. Odsuzujeme klecové chovy a klecovou mentalitu.

Každé zvíře si zaslouží právo na sociální a hygienické zvyky ve skupině. Farmy musí tyto faktory respektovat ve svém chovu.

KOLOBĚH ŽIVOTA

Každé mládě má právo žít po narození se svou matkou. Odsuzujeme izolaci mláďat od jejich majetk v raném období. Tato izolace musí být okamžitě ukončena.

Každé mládě má právo dožít dospělosti a zplodit potomky. Považujeme za ideální, když budou v budoucnu ke spotřebě masa užívána pouze ta zvířata, která odchovala alespoň jednu generaci potomků.

ALERNATIVA

Přechod k alternativním bílkovinám je ideální změnou, která vyřeší mnohé naše dnešní starosti. Syntetické i přírodní bílkoviny, včetně uměle pěstovaného masa, jsou naší futuristickou vizí.

Považujeme za ideální, aby část masné produkce převzal kmen Členovců. Pěstování a zpracovávání hmyzu i dalších tříd Členovců je etickým přechodem k novým formám stravování.

ZLOČIN A TREST

.Je nutné, aby se tresty za týrání zvířat a drancování přírody zvýšily. Zločinci proti přírodě musí být potrestány.

BOŽSKÁ SPOLUPRÁCE

Naše budoucnost je svázaná s přírodou a živými tvory. Proto je potřebné, abychom s nimi na této planetě žili v harmonii a míru, nikoliv ve válce.

Symbioza mezi lidstvem a přírodou může být posilněna. Je zapotřebí navázat spolupráci s jednotlivými živočisnými druhy, aby byli zapojeni do naší společnosti a mohli se sami rozvíjet. Je zapotřebí posílit společenské uvědomění zvířat a spolupráce mezi lidskými a zvířecími komunitami.

Evoluce přírody a zvířat, zvláště těch domácích, je naším vizionářským cílem, který změní budoucnost lidstva.

Naše božské schopnosti se uplatňují v genetickém ovlivňování přírody. Geneticky modifikované plodiny nejsou samy o sobě nebezpečné. Pouze včasným vědeckým studiem a státním financováním lze předem objevit možná rizika a nebezpečí

Satanova

Zelená nauka

1. Vývoj, ne stagnace

Věříme, že skutečné řešení ekologických a enviromentálních problémů spočívá ve vědeckém pokroku a nových technologiích, nikoliv stagnaci společnosti.

2. Zelené peníze

Věříme, že skutečné řešení ekologických a enviromentálních problémů není ohrožením ekonomiky, nýbrž naopak. Nové technologie a nová odvětví přispějí k našemu společenskému bohatství.

3. SHARING IS CARING

Věříme, že řešením mnohých budoucích lidských krizí je sdílení vědeckých patentů. Týká se to nejen technických objevů, ale také léků a plodin

4. Příroda jsme MY

Věříme, že společnost bude nejdieálněji chráněná, když bude složená ze soběstačných komunit. Regionální zemědělství a domácí pěstování by se mělo stát běžnou normou, nikoliv výjimkou.

5. Křik z dola, řešení shora

Věříme, že se jako občané musíme pomocí veřejných akcí a happeningů zapojovat do veřejného diskurzu. Zároveň jsme však přesvědčeni, že řešením musí být legislativní změna na celostátní úrovni – nikoliv osamocená snaha jednotlivce.

6. Recyklace, nikoliv zákazy

Věříme, že zákazy plastů nejsou skutečným řešením problému. Tím je naopak důsledná recyklace na veřejné a celostátní úrovni. Zálohování lahví i dalších materiálů je potřebným krokem k zajištění koloběhu materiálů.

7. Divoká příroda je Satanova říše

Věříme, že by část naší přírody měla být zachována v divokém stavu. Jsme přesvědčeni, že je zapotřebí chránit existenci divokých druhů, které v naši končinách žijí.

8. Obnovitelné zdroje

Věříme, že v obnovitelných zdrojích je budoucnost energetiky. Jsme za okamžité ukončení doby uhelné, ale neodszujeme jadernou energii, která nám zajišťuje blahobyt a pokrok.

9. Zelená i modrá planeta

Věříme, že musí vzniknout celoplanetární Deklarace přírody, jejímž cílem bude ochrana velkých pralesů a oceánů. Jsme přesvědčeni, že OSN musí hrát větší roli v ochraně života na planetě Zemi a že není možné nadále nechat jednotlivé země drancovat důležité prvky světového ekosystému.

Transhumanistická Deklarace

1. Lidstvu je dáno být v budoucnosti hluboce ovlivněno vědou a technologií. Předvídáme možnost rozšíření lidského potenciálu překonáním stárnutí, smyslových nedostatků, nedobrovolného utrpení a našeho upoutání k planetě Zemi.
2. Věříme, že lidský potenciál je stále z velké části nedosažen. Existují scénáře vedoucí k nádherným a velice užitečným vylepšením lidských stavů.
3. Uvědomujeme si, že lidstvo čelí vážným rizikům, obzvláště ze zneužití nových technologií. Nelze vyloučit realistické scénáře, které by vedly ke ztrátě většiny, možná i všeho, co je nám drahé. Některé tyto scénáře jsou drastické, některé více nenápadné. Ačkoliv každý pokrok je změna, ne každá změna je pokrok.
4. Výzkumné úsilí musí být vynaloženo k pochopení těchto vyhlídek. Musíme opatrně zvážit jak nejlépe zmírnit rizika a jak urychlit prospěšná využití. Potřebujeme také fóra, kde lidé mohou konstruktivně diskutovat o tom, co by se mělo stát, a společenský řád kde mohou být implementována zodpovědná rozhodnutí.
5. O omezení existenčních rizik,vývoj prostředků pro zachování života a zdraví, ulevení smrtelnému utrpení a zlepšení lidské vize a moudrosti by se mělo usilovat prioritně, urgentně, a mělo by být štědře financováno.
6. Politika musí být vedena zodpovědnou a inkluzivní morální vizí, která bude brát vážně příležitosti i rizika, respektovat autonomii a osobní práva a projevovat solidaritu a starost o zájmy a důstojnost všech lidí na světě. Musíme také zvážit naši morální zodpovědnost ke generacím budoucnosti.
7. Zastáváme se blaha veškerého rozumu: Lidí, zvířat a jakýchkoliv budoucích umělých intelektů, modifikovaných forem života anebo jiných inteligencí, které mohou vzniknout technologickým a vědeckým postupem.

8. Jsme nakloněni povolení široké osobní volby ohledně vlastních životních možností. To zahrnuje použití technologií vyvinutých za účelem zlepšení paměti, soustředění a mentální energie, terapie prodlužující život, technologie reprodukčních možností, kryonické

procedury a další technologie zaměřující se na lidské vylepšení.

Transhumanistická Deklarace byla původně sepsána v roce 1998 mezinárodní skupinou autorů: Doug Baily, Anders Sandberg, Gustavo Alves, Max More, Holger Wagner, Natasha Vita-More, Eugene Leitl, Bernie Staring, David Pearce, Bill Fantegrossi, den Otter, Ralf Fletcher, Tom Morrow, Alexander Chislenko, Lee Daniel Crocker, Darren Reynolds, Keith Elis, Thom Quinn, Mikhail Sverdlov, Arjen Kamphuis, Shane Spaulding, a Nick Bostrom. Tato Transhumanistická Deklarace byla napříč roky několika autory a organizacemi upravena. V Březnu 2009 ji přijala rada Humanity+.

Listina práv kyborgů

OSVOBOZENÍ OD DEMONTÁŽE

Člověk má právo na nedotknutelnost tělesné integrity a osvobození od nepotřebných prohlídek, konfiskací, pozastavení nebo přerušení funkcí a také od odpojování, rozebrání nebo demontáže (částí těla) bez spravedlivého procesu.

SVOBODA MORFOLOGIE

Člověk má právo se vyjadřovat pomocí dočasných či trvalých adaptací, změn, modifikací nebo augmentací těla. Stejně jako je však zaručeno toto právo, nesmí být nikdo nucen k nedobrovolným morfologickým změnám.

ROVNOST PRO MUTANTY

Legálně uznaný mutant (kyborg) by měl mít všechna práva, výhody a odpovědnosti poskytnuté přirozeným (post-zvířecím / před-technickým) lidem.

PRÁVO NA TĚLESNOU SUVERENITU

Člověk má nárok na kontrolu nad svým tělem, všemi modifikacemi a jejich aktivitami a to nezávisle na tom, zda jsou trvalé, dočasné nebo nebo na tom, kdo je nainstaloval. Dokonce i vetřelecké modifikace musí spadat pod suverenitu těla, které je hostí.

PRÁVO NA ORGANICKOU NATURALIZACI

Člověk má právo vlastnit modifikace v něm nainstalované. Nelze na základě finanční tísně nebo dluhu nutit člověka k prodeji jeho modifikovaných orgánů, ani mu na základě exekuce modifikované části
t
ě
l
a

a
z

h

Nauka Satanovy komunity 1: Baphomet vás vítá

Baphomet vás vítá v Satanově komunitě a rukou vám káže směrem k několika myšlenkám:

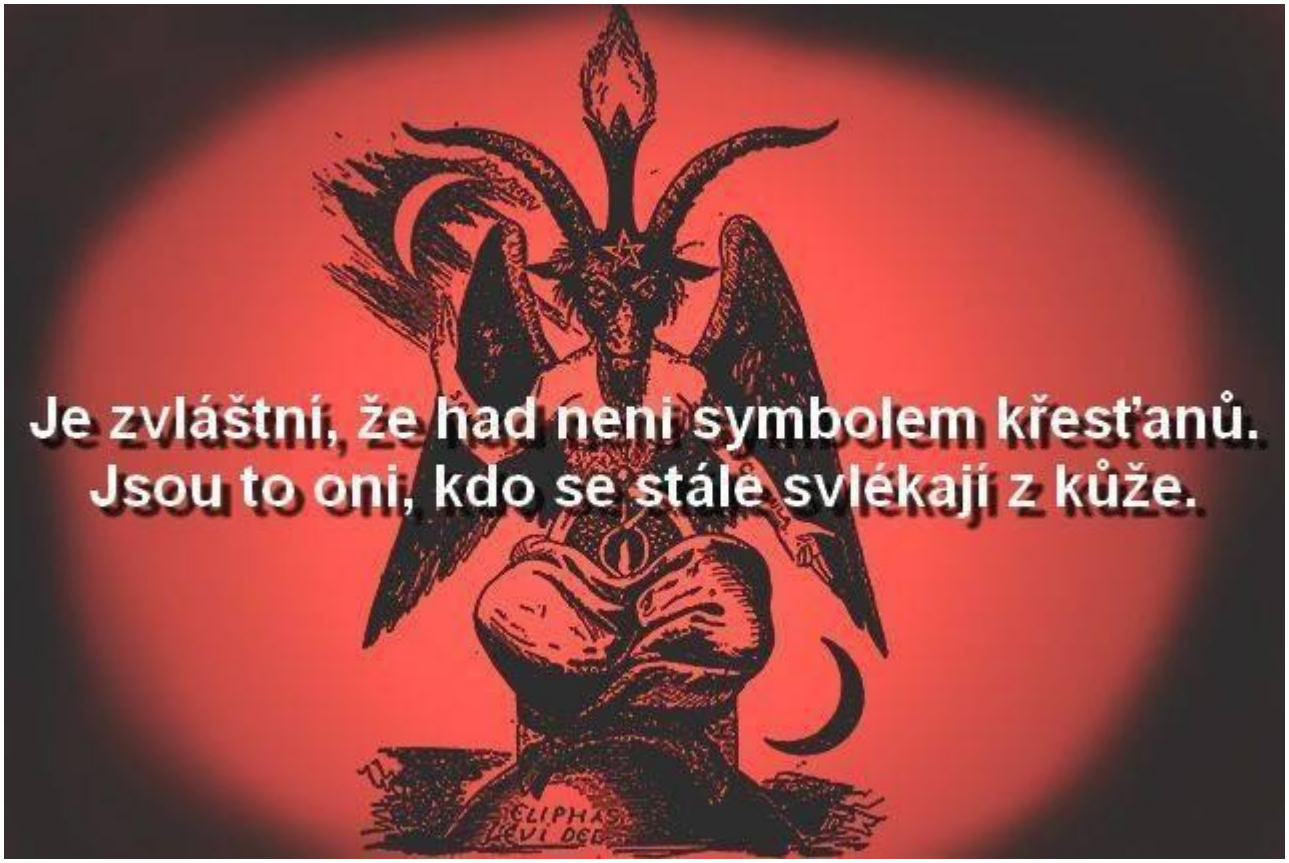

Had je v mnohých kulturách symbolem moudrosti a poznání. Tak je tomu i pro nás satanisty. Ale křesťané z
něj udělali symbol lží a falešnosti. V takovém případě by však byl jejich symbolem, protože oni tyto 2 vlastnosti ztělesňují nejlépe ze všech!

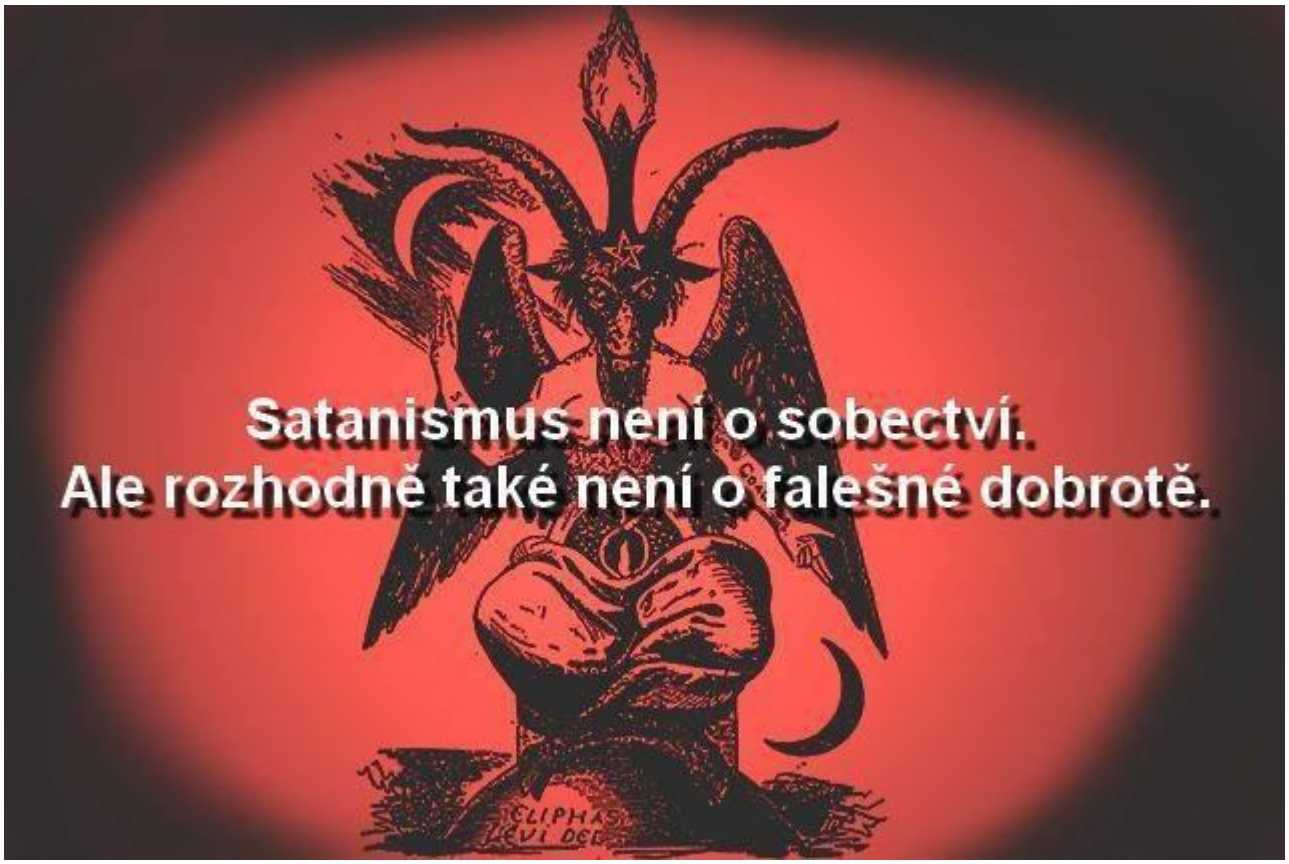

2 extrémy, kterým se chceme vyhnout! Bezmezný egoismus je zkázou společnosti, stejně jako falešná dobrota a všudypřítomné obětování se.

Pomoc druhým vás nesmí vysát a natažená ruka soucitu nás nesmí stáhnout pod hladinu. Až příliš mnoho lidí neumí překlenout své sobectví a až příliš mnoho lidí zneužívá dobroty druhých. S obojím je nyní konec!

Satanismus má pevné principy, ale ponechává jednotlivá rozhodnutí na vás.

Satanismus nehodlá omezovat zákonné svobody druhých, ale také není chaotickým spolkem pro všechny.

Křesťané vás obtížili neexistujícími balvany, a ještě řekli, že máte další balvany tahat za druhé. Přitom se stačí narovnat a pochopit, že tu ŽÁDNÉ KAMENÍ NENÍ…

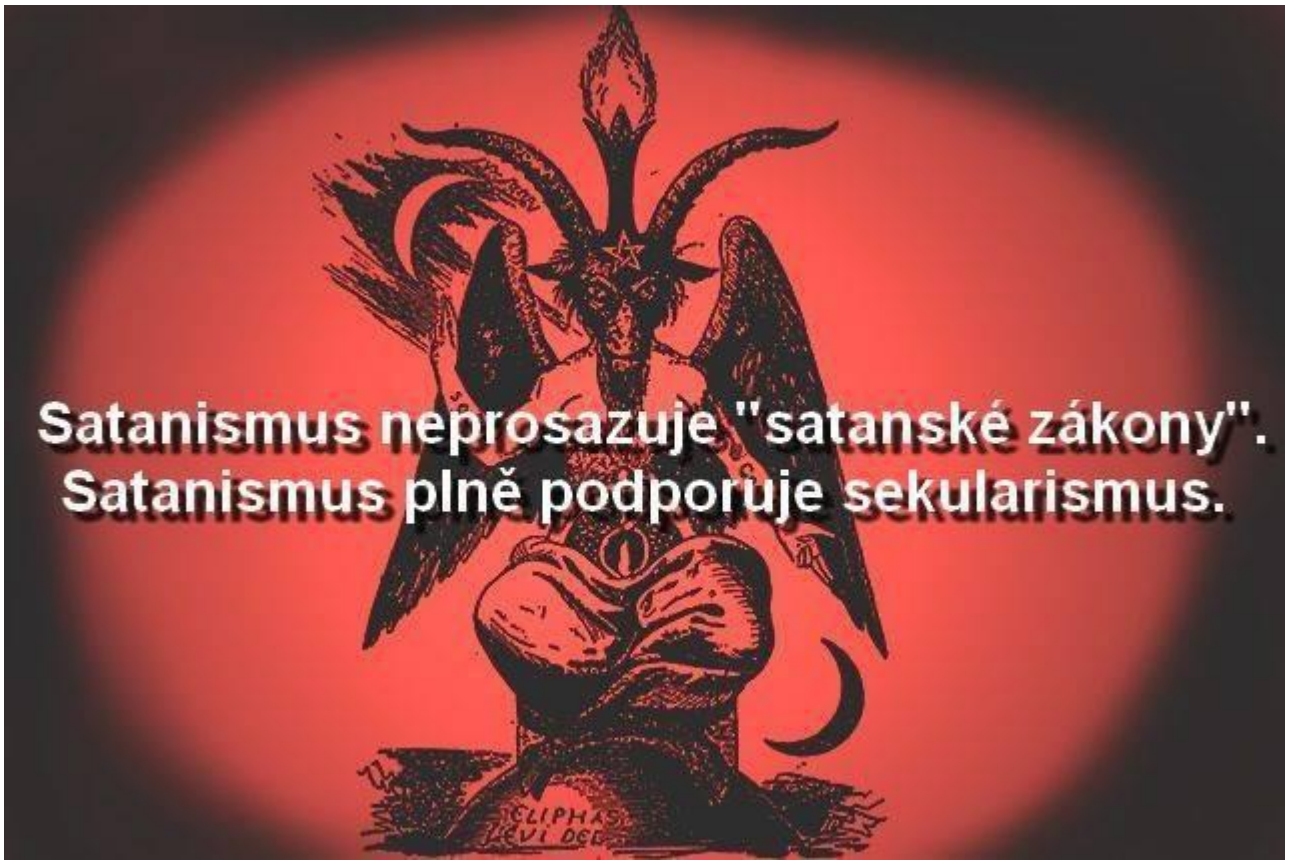

Musíme navždy ochránit veřejný prostor a státní zákony, aby do nich nezasahovalo náboženství se svými mýty!

Ačkoliv je sekularismus ukotven v naší Ústavě, stejně jako u dalších evropských zemích nedochází k jeho plnému uplatnění.

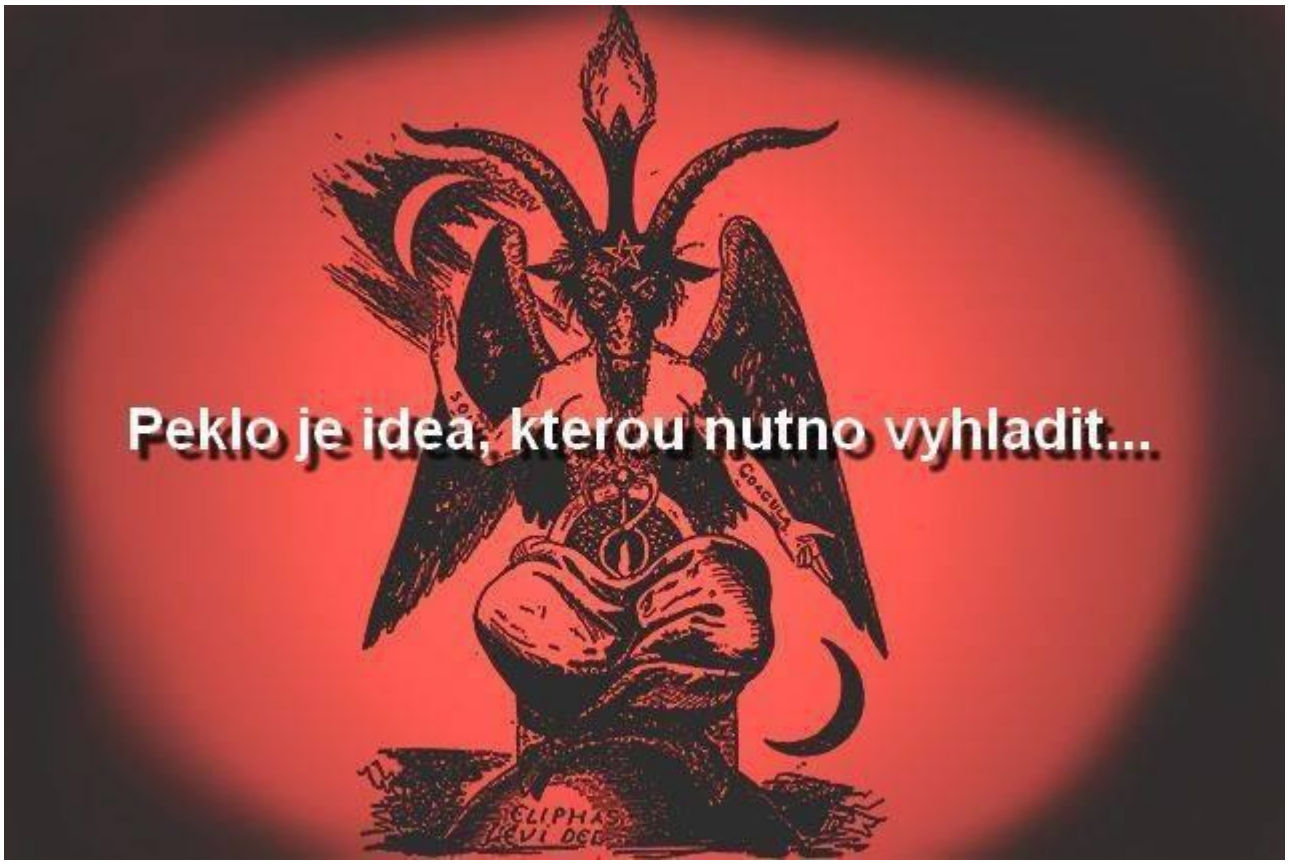

Věčné peklo je náboženská psychóza, výtvor chorého mozku, nápad nemocné mysli. Je to idea, které se musíme zbavit.

Nauka Satanovy komunity 2: Ve znamení obráceného kříže

Jako komunita stojíme v protikladu k tradičním monoteismům a jejich morálce. To však neznamená, že jsme nemorální – máme jen odlišný pohled na to, co je skutečné dobro nebo zlo pro lidskou společnost!

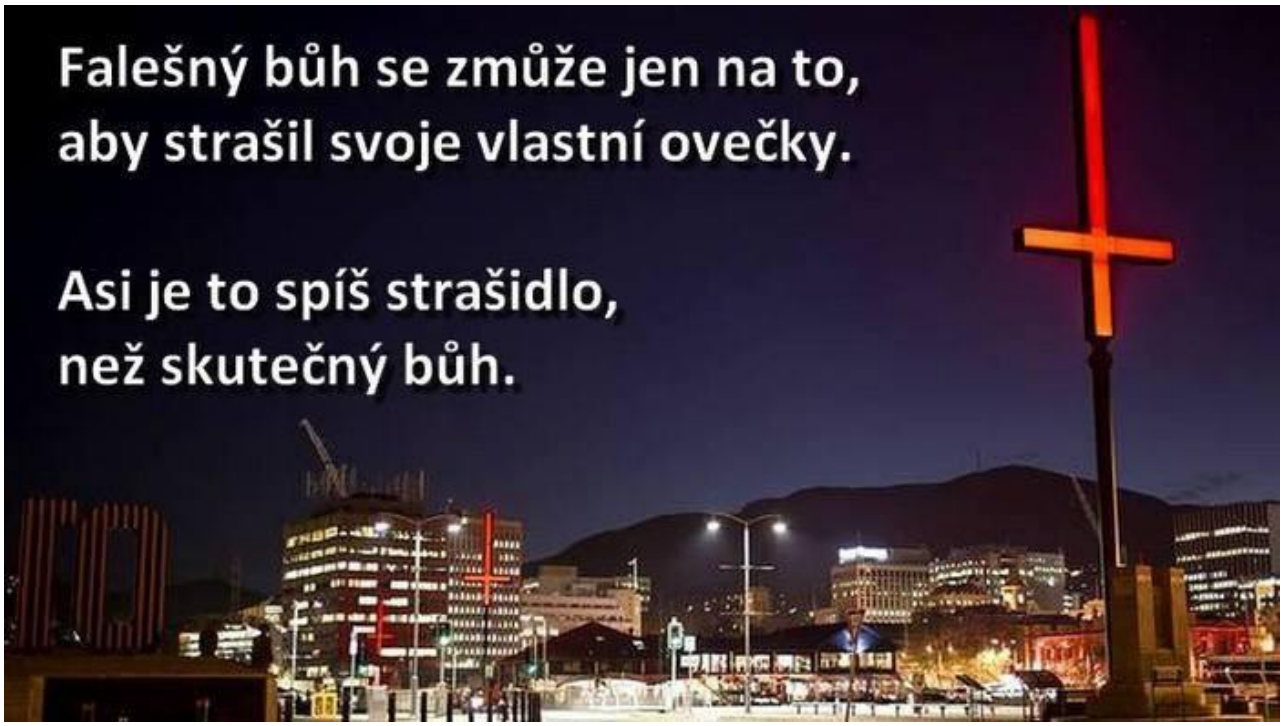

Otevřel jsem Bibli a vybafl na mě Bůh

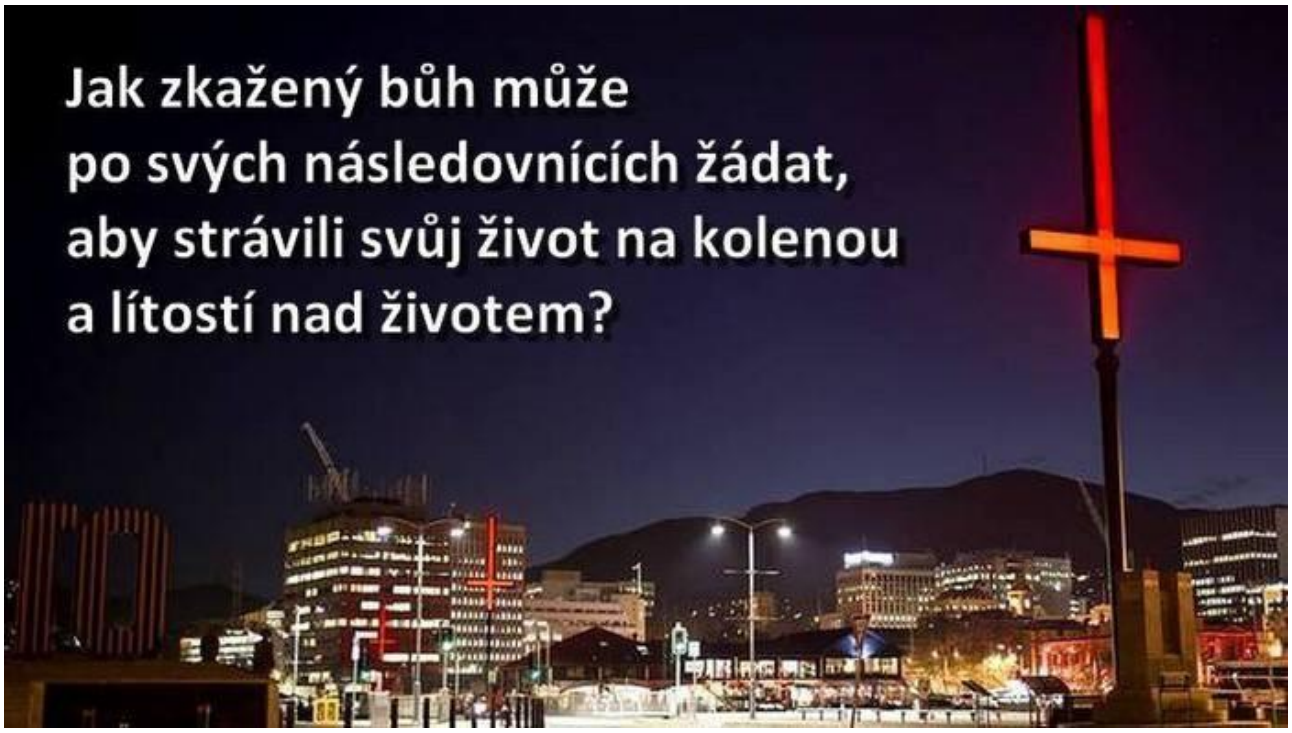

Chceme Vás silné a dobré, ne slabé a zkažené

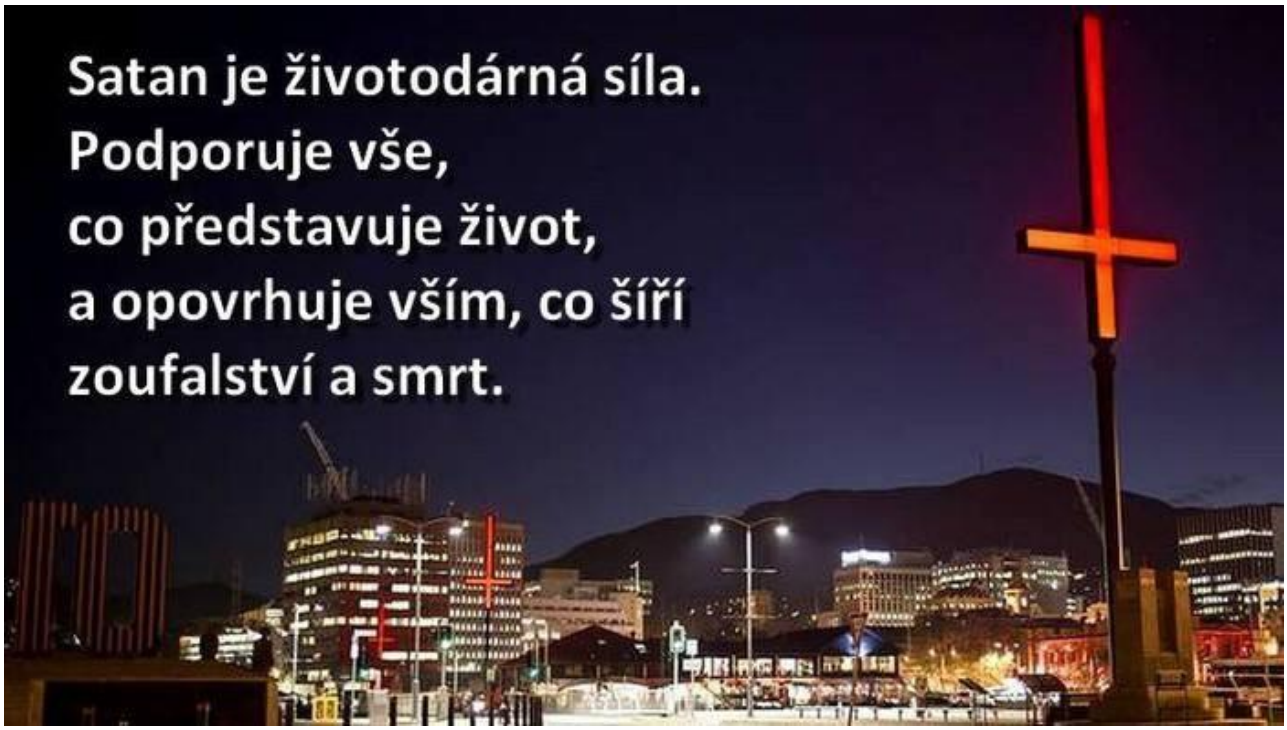

Jeden z mnoha důvodů, proč satanismus opovrhuje krvavými oběťmi!

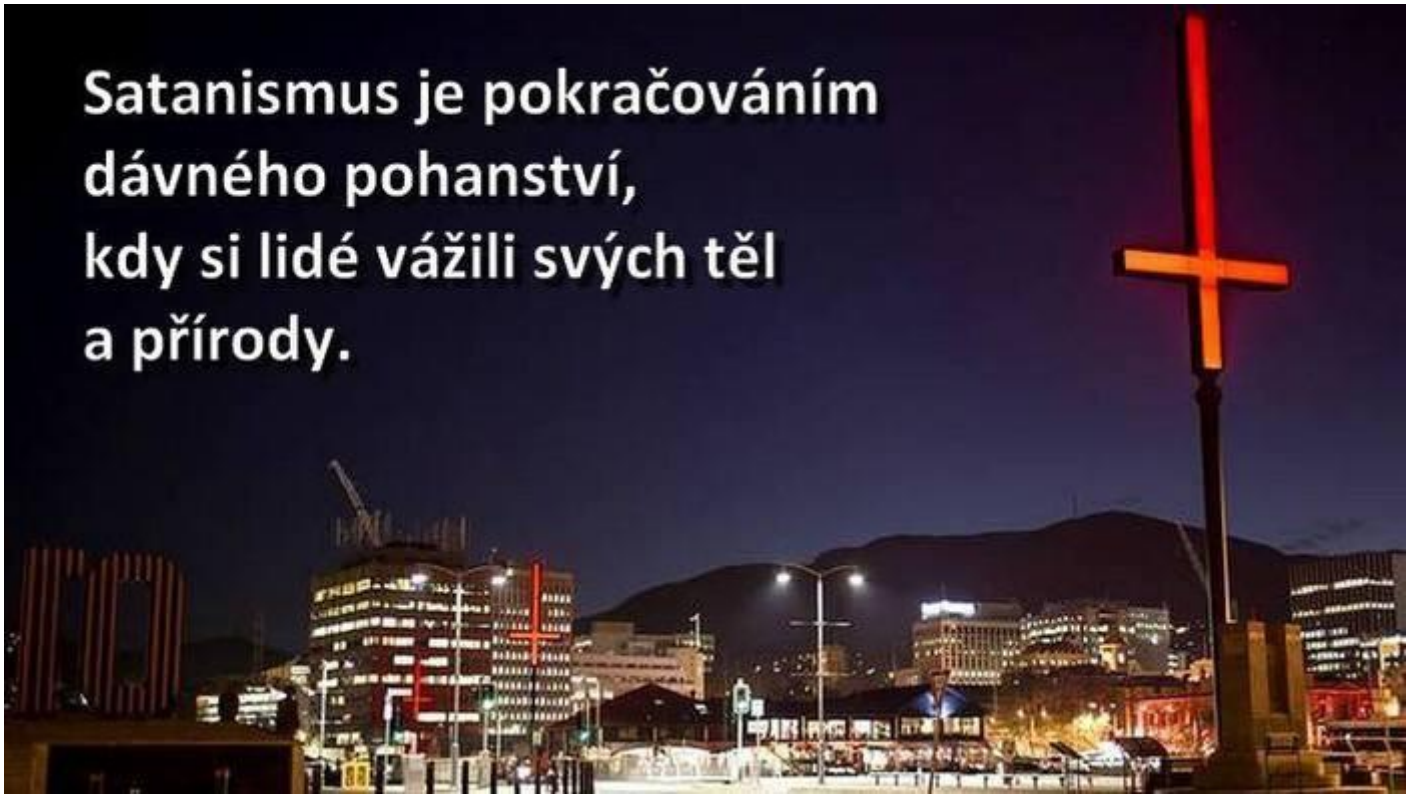

Navazujeme na starou duchovní tradici...

Žijeme díky tělu!

Co bylo dřív – tělo nebo duch?

My máme jasno.

Klasická náboženství učí, že hmota je nejnižší formou. Že duchovní svět je to, co nás oživuje, jinak bychom byli mrtvá hmota. Jenže hmota není mrtvá, právě naopak.

Hmota nám dává život.

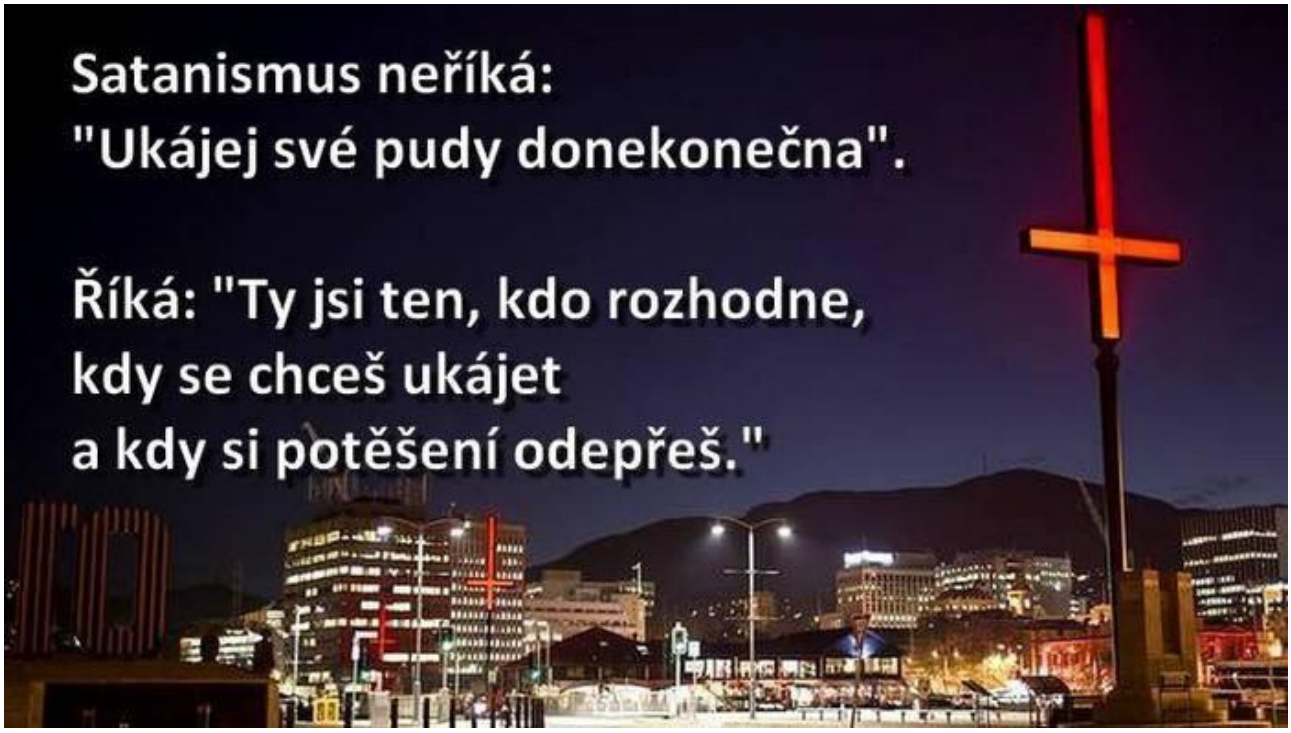

Satanismus není jen o ukájení tělesných potřeb!

„Každý muž i žena jsou Hvězda“

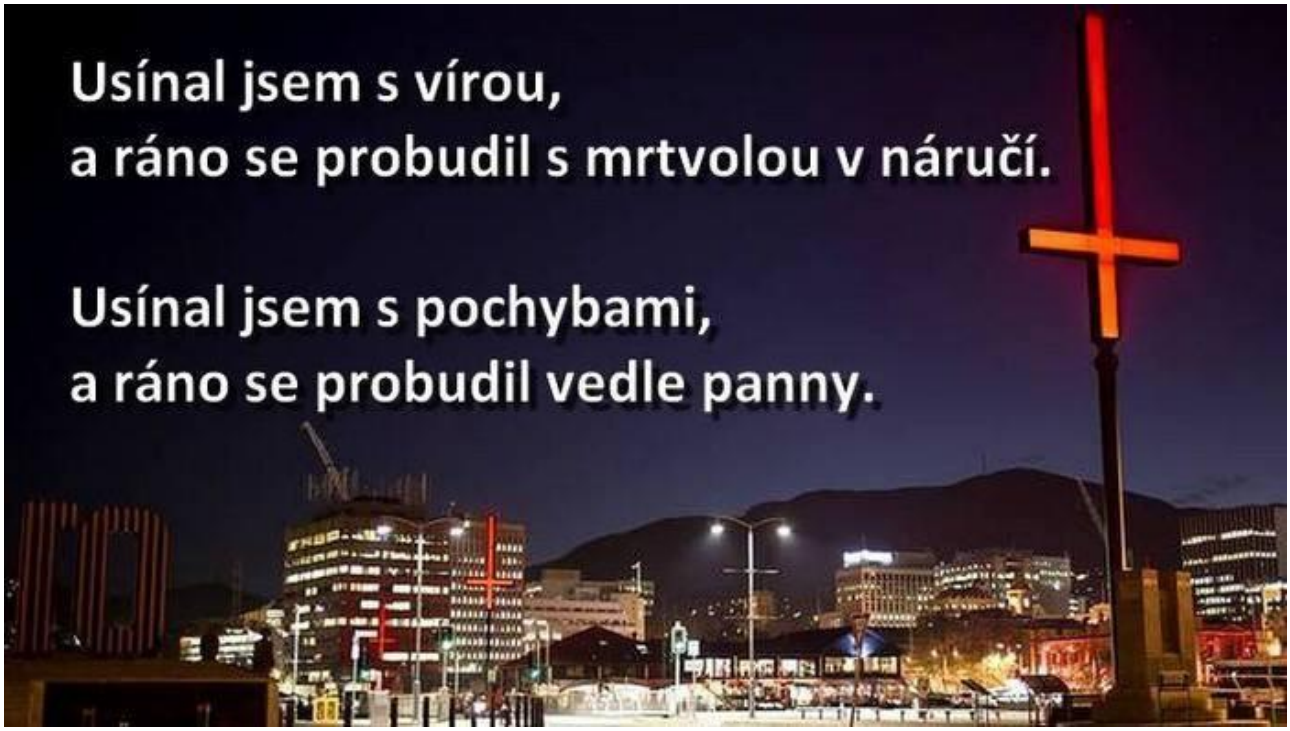

V pochybách se rodí nová myšlenka!

Kdo by chtěl být (slovy Nietzscheho) odlivem tohoto velikého přílivu?

Nauka Satanovy komunity 3: Duchovní materialismus

Poznejte se osobně s praotcem filosofického materialismu, ztělesněným Antikristem revolučního roku 1848, Ludwigem Feuerbachem!

Chceme, aby Slovo konečně bylo učiněno tělem; duch hmotou. Již máme pokrk duchovního idealismu bez reálného základu.“

Feuerbach zde naráží na slavný křesťanský výrok o Ježíšovi, který byl údajně Božím slovem, které se stalo tělem. Co tato obskurní myšlenka vlastn znamená? Jak reálně zapadá do života člověka? reformátora Ježíše? Pro se lidé stále raději řídí Biblí – „Slovem Božím“ – než Ježíšovo příkladem? Asi proto, že novozákonní uctívání Ježíše je úplně na hlavu postavené.

> Jak by se duchovno mohlo zhmotnit? A pokud to duchovno umí, proč nějaké duchovno vůbec potřebujeme? Ať se duchovnoč konečně stane matérií, ať se středobodem náboženství nestáváč imaginární Duch, ale fyzické tělo člověka! Protože lidstvo je mnohem více hodno úcty než smradlavý Duch, kterého z kdovíjakého otvoru vypustili věřící, aby jím mohli strašit svoje obecenstvo.

Feuerbach tímto výrokem odhaluje snový a idealistický původ víry „posmrtném životu“. Je snad náhoda, že o život po smrti sní ti, kteří jsou ještě naživu, ale nechtějí zemřít? Znali snad před životem nějaký život po smrti? A budou ho znát, až zemřou? Nemůžeme to říct s jistotou, ale faktem je, že jen živí sní o tom, že mrtví nespí věčným spánkem.

„Člověk a smrtelnost, bůh a nesmrtelnost, to bylo kdysi jedno a totéž. Jen hrob člověka je místem, kde se rodí bozi. V šerém dávnověku byly hrobky zárove svatyněmi.

U většiny národů je kult mrtvých podstatnou součástí náboženství – u některých je to dokonce jediné, celé náboženství. Ale je to právě myšlenka, naše zemřelé předky, která mně, žijícímu, nejvíce připomíná, že jednou zemřu…“

„Náboženství není původně nic neobyčejného, co by se odlišovalo od podstaty člověka. Teprve postupně, pozdějším vývojem se stává něčím neobvyklým – teprve později si osobuje zvláštní nároky.

JEN TOMUTO ZPUPNÉMU, NADUTÉMU, DUCHOVNÍMU NÁBOŽENSTVÍ VYPOVÍDÁM BOJ!“

„Nenávidím takový idealismus, který člověka vytrhává z přírody. Nestydím se za svou závislost na přírodě! Otevřeně doznávám, že příroda působí svými projevy nejen na můj povrch, na moji slupku, moje tělo, nýbrž i na mé jádro, na mé nitro. A tuto závislost nechápu, jako křesťan, v rozporu s mou bytostí – proto taky neočekávám spasení od tohoto rozporu.

Stejně tak i vím, že jsem pomíjivá, smrtelná bytost, že tu jednohoě dne už nebudu. Ale shledávám to velmi přirozeným, a právě proto jsem s touto myšlenkou dokonale smířen.“

„Jen při vyjímečných pohromách musí se jedinec obětovat celku, t.j. většině. Ale je bláhové dělat normu z vyjímečného, nenormálního případu, dělat z popření sebe sama bezpodmínečný, universální princip a zákon.“

„Pocit závislosti není nic jiného než nepřímé, i obrácené, negativní sebevědomí. Jsem přeci závislý na těch bytostech, které potřebuji pro svou existenci, bez nichž nedokážu to, co bych chtěl dokázat, které mají moc poskytnout mi to, co si přeji, co potřebuji, ale k čemu sám nemám moc, abych si to opatřil. Bez potřeby není ani pocitu závislosti.“

„Čím více nějaký předmět potřebuji, tím více se na něm cítím závislý, tím větší moc má nade mnou. Tato moc předmětu je sama odvozená, je následkem moci mé potřeby. Potřeba je tedy sluhou i pánem svého předmětu, pokorná i nadutá a svévolná. Potřebuje předmět, je bez něj nešťastná; v tom tkví její poddanství, oddanost, nezištnost. Ale potřebuje ho, aby se na něm ukájela, aby jej užívala, aby jej používala ke svému prospěchu; v tom tkví její panovačnost či egoismus.“

Nauka Satanovy komunity 4: Luciferovo učení

Luciferova nauka je naukou osvícení. Lucifer je symbolem světla a stojí v protikladu ke stereotypu „temných satanistů“. Představuje vyšší úroveň Baphometova učení a ukazuje prstem směrem k hvězdnému nebi, kde na nás čekají nové obzory.

Taky vám povaha většiny bohů přijde extrémně narcistická? Pořád jenom: „Já jsem jediný Bůh“ nebo „Uctívejte mne, pozemšťané!“.

Kde jsou věty jako: „Rozdělím se s vámi o svoje božství, přátelé“?

Goat of Fuck vám přeje dobrou noc a sladké sny. Vždyť sex je základem plození a tudíž základem veškerého života. Nikdy nedovolme, aby sex byl opět zakazován a penalizován.

Polovina tohoto světa následuje náboženské nauky, zapsané v knize jakýmisi „proroky“. Věřící nám chtějí namluvit, že jejich „vize“ a „extatické zážitky ve vytrženém stavu“ nebyly způsobené halucinogeny, ale my to víme líp! Rozdíl mezi námi a jimi je v tom, že my nenutíme miliony lidí pod hrozbou pekla poslouchat a následovat naše vyfetované stavy…

Pro ty, kdo to ješt nepochopili… Satanismus si nevymýšlí spirituální báchorky o věčném životě. Satanismus přijímá a akceptuje smrt jako součást životního cyklu. Ale satanismus určitě není o smrti jako takové. Neuctíváme smrt ani temnotu – zaměřujeme se na život a všechny jeho aspekty, které se monoteistická náboženství snažila potlačit a umrtvit.

Fundamentalismus je hrozný. Myslet si, že existuje pouze jedna správná víra nebo ideologie většinou omezí člověka v dalším rozvoji a vytvoří z něj sebezahleděné-ho a namyšleného jedince. Satanismus není „jediná Pravda“. Je to pouze způdob, jak být novým pravdám otevřený a vyvíjet se spolu s nimi.

Bohové by měli uctívat člověka! Vždyť člověk je tvůrcem bohů a nevědomky se tak stal tvůrcem svých vlastních imaginárních otrokářů. Shoďme okovy, které jsme si sami nasadili.

Pro asi je „duch svobody“ protivníkem tradičních konzerv?

Protože stojí v protikladu k „posvátné tradici“ a uctívání minulosti. Satanismus směřuje k budoucnosti – hledá nové obzory v těch krajinách, které jsou pro zbytek společnosti „kontroverzní“.

Každý správný člen Satanovy komunity udělá vše pro to, aby se účastnil každoročního jarního Sabatu, kde může uplatňovat své hlasovací právo a rozhodovat o budoucnosti své komunity.

Jen pasivní ovce si to nechají dobrovolně ujít. A my přece nejsme žádné ovce!

Nejsme „shůry daná“ pyramida. Jsme zespoda tvořený kruh, který se stmeluje za společným cílem. Nepodporujeme autoritářské organizace, kde není možné odvolat svého „vůdce“. Proto máme Sabat, kde si členové zvolí svého předsedu a své správce!

Sabat nám vždy vytyčí nový směr a nové cíle. Debatujeme a hlasujeme o návrzích a jejich znění, při němž volíme i garanty daných projektů, kteří se následující Sabat zpovídají ze svých výsledků a ukazují plody své práce. Projekty však nejsou záležitostí jednoho člověka, nýbrž záležitostí celé komunity!

Pokud uctíváte Ďábla jako reálnou bytost, tak jste u nás na špatné adrese… Vlastně možná i na špatné planetě.

Luciferem proti tmářství, světlem proti nevědomosti.

Podporujeme vzdělání a informovanost. Bojujeme proti dezinformacím a náboženské i jiné propagandě, která nemá v racionálním světě místo.

Je absurdní tvrdit, že neexistují špatné činy. Důrazně odsuzujeme diskriminaci, týrání, znásilnění a další hrůzy našeho světa.

Co však chceme je to, aby člověk a lidstvo bylo měřítkem tohoto dobra i zla – ne imaginární božstvo, prastaré zaprášené knihy nebo kasta kněží.

Nepleťte si satanismus s učením temnoty a utrpení. O násilíť ani nemluvě. To se raději obraťte na jiné náboženství nebo nějakou sektu.

Satanistům, kteří vyvolávají démony, infernální beďary a jiné pekelné bublaniny, se můžeme pouze smát… Jste ostudou a převrácením satanismu!

ZERO TOLERANCE ZONE: Satanismus nikdy nebude nástroj extrémismu.

Nepodporujme stereotypy o satanistech, protože ruku na srdce – za některé předsudky si můžeme sami svým jednáním!

Některé satanistické skupiny vypadají jako na černo nabarvená křesťanské sekty! Bubáky v kápích ani smyšlené magické tituly nepodporujeme. Aby si vedoucí satanista nechával říkat: „Páter Máter Pikachu“ nebo jinými absurdními jmény je naprosto směšné.

Nauka Satanovy komunity 5: Oheň je náš Otec

Oheň je naším Otcem, zatímco voda je naší Matkou. Jsme děti dvou protikladných živlů, které se v nás dokonale snoubí. Proměnlivý a bojovný oheň, stejně jako mohutná a soustředěná voda. Každý z těchto elementů dal zrod sérii motivačních citátů, zaměřených na tyto dvě stránky satanismu. Každý satanista v sobě nese oheň i vodu, stačí to objevit.

Kdyby nebe bylo skutečně, prošukáme se ke spáse! SEX je cestou k věčnému životu. ORGAMUS je ochutnávka věčnosti.

Vztek a frustrace jsou normální emoce, které pociťuje-me, když vidíme nespravedlnost a útlak. Transformujme tyto emoce do tvořivé energie a zbořme všechny okovy, které zotročují lidské děti.

Rouhání je osvobozující, jelikož nám umožňuje nahlédnout za hranice tradičního dogmatu. Nikdo nesmí ohrozit zákonnou svobodu rouhat se. Nezapomeňme, kolik současných režimů a států stále trestá své občany za rouhání vůči falešným bohům a náboženství. Važme si, co máme, a snažme se tuto svobodu rozšířit i do jiných krajin. Internet je naší nataženou rukou po celé planetě.

Jak už jsme několikrát psali: NÁSILÍ NENÍ SAMO O SOBĚ NIKDY ŘEŠENÍM. Schvalujeme násilí jen v případě sebeobrany. Za každé oslavování násilí bude následovat blokace a vyloučení z komunity.

Podporujeme každého satanistu, aby v sobě rozvinul umělecké schopnosti. Umění je odjakživa “satanovo oblastí” a mnoho slavných satanistů svá díla šířila právě skrze umění. V budoucnu určitě chystáme několik umělecky založených workshopů a lekcí <3 Skrze umění můžeš porozumět sám/sama sobě.

Děti jsou nevinné a nemohou se bránit. V demokratické zemi a právním státě nemůžeme dovolit, aby byly děti pokusnými králíky fanatických sekt a církví.

Pedofilní síť není žádná anti-katolická hysterie, ale realita, založená na faktech a důkazech policistů, soudců a investigativních novinářů z mnoha rozličných států. Vatikán nesmí nadále ignorovat tuto situaci. Pokud nedojde k nápravě, budeme usilovat o zrušení registrace pro každou náboženskou organizaci, která porušuje zákon ČR a zatajuje trestnou činnost – což jsou mimochodem podmínky rušení náboženských organizací, dané samotným zákonem!

Oheň je nejlepším symbolem satanské síly. Oheň stál u zrodu lidské civilizace. Tento Prometheův dar je naší symbolickou zbraní, ale nesmíme zapomenout, že satanské hodnoty jako revolta, vzdor a ohnivá vášeň jsou dobrým sluhou, ale zlým pánem. Oheň nás zahřeje a uvaří oběd, ale také nás může znetvořit a spálit náš domov na popel.

Skončila doba omezenosti a mužské dominance. Diskriminace žen v náboženských organizacích je symbolem starého pořádku. S námi přichází Nový věk! Stará pravidla shoří a muži s ženami budou o budoucnosti rozhodovat společně. Proto také na všech našich správcovských pozicích najdete vždy dvojici muže a ženy, kteří se o své povinnosti dělí. Nikdy nedopustíme, aby se z naší komunity stala organizace, ovládaná pouze 1 pohlavím!

Je zcela nepřípustné, aby mohly být malé děti a nemluvňata členy náboženských organizací. Dvouleté dítě nemůžete přihlásit do politické strany nebo jako člena jiných platforem. Výsadní a zcela absurdní právo některých církví, sekt a náboženských proudů považujeme za neslučitelné se sekulární povahou našeho státu. Budeme proto usilovat o zákaz registrace dětí do náboženských skupin.

Oslavování násilí nebo prosazování násilí jako “řešení lidských problémů” odmítáme. Platí naprostý zákaz oslavovat, schvalovat nebo zlehčovat zabíjení lidí, vraždy a teroristické činy, stejně jako je zakázáno oslavovat, schvalovat nebo zlehčovat vrahy, teroristy a masové vrahy. https://satanblog.webnode.cz/l/pravidla-satanovy-komunity/

Nepodporujeme války a válečné řešení světových konfliktů. Nepodporujeme náboženské války a nehodláme je vyvolávat. Náš boj je veden proti dogmatismu a fanatickým strukturám – ne proti lidem určitého vyznání.

Už odmítáme být otloukánky mezi náboženstvími. Odmítáme, aby lidé zpochybňovali naše práva a omezovali naše právo na satanistické vyznání. Nesmíříme se s tím, že jsou pedofilní církve a nenávistné svaté knihy tolerovány víc, než svobodomyslní satanisté.

Satan už nebude obětním beránkem tradičních monoteismů, stejně jako nebude satanismus strašidlem pro malé děti. Skutečný postrach totiž přichází z nitra pavoučích kostelů a chřtánu fašistických kazatelů.

Bojí se nás, protože nás nechápou a neznají. Satanismus je na vzestupu a ti, kdo nás nyní urážejí a vysmívají se, budou zděšeni až pochopí, že vlnu Nového světa nelze zastavit. Zalijeme jejich páchnoucí kongregaci čistou vodou pravdy a informovanosti, takže od nich mnozí odpadnou a zavrhnou falešného boha s jeho falešnou morálkou. Naším cílem není vyvolávat v někom strach.

JSME JEN ZRCADLEM PRO JEJICH VLASTNÍ OBAVY. Jednoho dne se nás budou bát – ale ne pro naše skutky, nýbrž pro náš vliv.

Nauka Satanovy komunity 6: Voda je naše Matka

Oheň je naším Otcem, zatímco voda je naší Matkou. Jsme děti dvou protikladných živlů, které se v nás dokonale snoubí. Proměnlivý a bojovný oheň, stejně jako mohutná a soustředěná voda. Každý z těchto elementů dal zrod sérii motivačních citátů, zaměřených na tyto dvě stránky satanismu. Každý satanista v sobě nese oheň i vodu, stačí to objevit.

Rovnováha v nás samotných byla narušena stvořením falešného Boha, který soudí a přikazuje. Tím jsme se vzdálili nám samotným a našemu nitru, což má dalekosáhlé důsledky.

Rovnováha ve společnosti je narušena náboženskými omezeními a bezbřehými předsudky. S obojím budeme jako komunita bojovat.

Jedině vyrovnaný satanista může dosáhnout svých cílů a uskutečnit naše plány. Jedině vyrovnaný satanista je vhodným nástrojem ke zboření starých předsudků vůči satanismu…

Jak pravil veliký Nietzsche – balancujeme na provaze, pod námi je propast zapomnění. Nesmíme tam spadnout a uvrhnout sebe i satanismus do další doby temna! Máme svůj cíl nadosah ruky, tak hledejme balanc, jinak se převážíme a nepomůže nám už ani paraplíčko.

Přímá řeč – žádné vytáčky, otáčky, zatáčky a výmluvy.

Čistý úmysl – žádné sobecké cíle, postranní úmysly nebo skryté agendy. Upřímnost a hrdost je koloritem všech kacířů!

Je-li každý z nás sám sobě bohem, pak buďme bohy sebeovládání. Jen my jsme pánem a rozhodčím toho, kdy propustit síly chaosu a kdy svou mysl podřídit řádu. Bez trpělivé snahy nelze mezi těmito dvěma silami naší duše dosáhnout harmonie, a BŮH, KTERÝ SVÉ SÍLY NEOVLÁDÁ, JE JIM VYDÁN NAPOSPAS.

Ovládejme se, když uznáme za vhodné, užívejme slasti, když uznáme za vhodné. Jen skrze ovládnutí svého nitra dosáhneme harmonie a dokonalého osvojení svých božských schopností.

Tento rok bude ve znamení lidské religiozity. Lidé jsou božskou rasou a sami představují to, po čem po staletí marně toužili v podobě falešných bohů. Není vzdálený okamžik, kdy svět budou řídit umělé inteligence a naše nástroje nám splní sny, o nichž se nám ani nezdálo. Právě proto musíme své síly ovládat a cvičit, aby se nestaly naší zhoubou.

Co si budem namlouvat – i v satanismu najdeme mnoho nevyrovnaných jedinců, kteří zneužívají satanismu, aby ospravedlňovali své činy. Psychicky labilní jedinci nepotřebují moc, ale pomoc.

Satanismus nesmí být náboženstvím války.
Satanismus nesmí být filosofií násilí.
Satanismus nesmí být naukou netolerance.

Naší silou je rozum, svoboda a tolerance.

Pomsta musí být vedena dobrým úmyslem a nebýt násilnou sobeckou odplatou. Jen tak zajistíme, že se nestane prostředkem k dosahování cílů pro fanatiky všech možných skupin

Satanisté by měli o jiných náboženstvích vědět více, než jiní. Když něco zpochybňujeme, musíme tomu rozumět. Když se něčemu smějeme, je dobré vědět čemu. Když chceme něco změnit, musíme vědět proč a jak na to. Informovanost, nadhled a rozum jsou naší největší silou.

Když satanisté ztratí cit pro svobodu a smysl pro toleranci, pak jsme ztratili poslední naději na obrodu náboženského myšlení lidí…

Lucifer je nositel světla a osvícení, rozumu i poznání. Jako symbolický hrdina za nás bojoval od počátku časů a stál vždy proti falešnému bohu a jeho dogmatickým přikázáním. Náš metaforický vzor není žádný pekelný démon, ale statečný hrdina!

Nauka Satanovy komunity 7: Nad člověk je smysl Země

Život je skvělý, pokud jej skvělý dokážeme žít. Bojujme za tuto příležitost pro sebe i pro druhé, a budeme odměněni – ne nějakým vymyšleným Bohem, ale vlastní existencí.

Nietzsche psal o velkém návratu téhož a mýtus o věčném návratu je základním prvkem většiny světových mytologií.

I ty se u nás setkáš se symbolem tohoto nekonečného koloběhu života ve znamení Urobora. Jsi na to připraven/a?

Uroboros je had či drak, který se zakusuje do ocasu. Symbolizuje koloběh života a smrti v přírodě, jejíž jsme součástí.

V celé historii lidstva se stále vrací a opakují tytéž symboliky. Náš vývoj je úzce spjat s naší minulostí i budoucností.

VŠECHNO JE DOBRÉ – tak zněla poučka novověkých racionalistů a deistů, kteří bezmezně věřili v pozitivu pokroku a vývoje. Denně nás sráží negativní zprávy, které mají úžasnou moc postrčit nás k činorodosti, ale také nás mohou naprosto zdeptat a způsobit, že přestaneme věřit v budoucnost.

Musíme se té víry ale držet. Cesta zpět už není možná – jediná cesta je vpřed a lepší jít po svých, než se nechat vláčet na kolenou.

Máme božskou moc změnit svou planetu v peklo nebo ráj. Vybrali jsme si. Souhlasíš s tím, že “VŠECHNO JE DOBRÉ” nebo že “VŠE BUDE DOBRÉ”?

Život není o odříkání nebo trápení. Život má být radost.
Ne vždycky může ale být slunečno nebo počasí na růžové brýle. Od toho máme rovnováhu. Co je však podstatné je nezapomenout na to, co je skutečným naplněním života.
Pokud se stále trápíš, neděláš jistě něco správně. Musíš se vymanit z nekonečného kruhu reálných i smyšlených utrpení, aby tvůj život mohl BÝT RADOST.
JAK JSI SE TY OSOBNĚ DOPRACOVAL/A K RADOSTI?

Dříve člověk měl na prvním místě milovat smyšleného Boha. Teď je však doba jiná.

Satanismus není o hloupém sobectví – k tomu totiž není potřeba žádná speciální nauka. Sebeláska není sobectví, ale Cesta, jak se začít milovat. Tajemství spočívá v tom, že milovat druhé můžeš jen tehdy, když umíš milovat sebe. Jinak bude tvá nedobrá láska k druhým vždy odrážet tvou nedobrou lásku k sobě samé/mu.

Koho ale milovat? Svoje tělo? Svou inteligenci? Své nehty nebo svoje chytré řeči? Nejlepší je milovat své niterné JÁ, své niterné dítě, které v tobě žije a zásobuje tě životem. Vrať se ke zdroji své energie. ZAMYSLI SE NAD SVÝM ZPŮSOBEM, JAK MILOVAT SVÉ PRAVÉ JÁ

Není skoro až děsivé, jak moc se někteří z nás musí naučit slastem? Co to vůbec znamená? Neprožívá každý slast spontánně?

Každý z nás má tělo a mysl nastavenou k získávání slasti. Ničivé, konzervativní a dogmatické ideologie nás však chtějí učit, že slast je hřích, a její prožívání je špatné.

Tento fenomén dosáhl takové intenzity, že se projevuje i v sekulárním ateistickém prostředí. Rodiče, nadřízení vás mohou poučovat falešnou morálkou, jejíž cíl je pouze USKROVNĚNÍ SE.

To musíme zcela změnit. Slast není smyslem všeho, ale je naprosto esenciální k dosažení našeho štěstí. Zacházejme s ní proto tak.

JAK JSI SE NAUČIL/A SLASTI TY?

Usiluj o velikost, usiluj o změnu, usiluj o vlastní pokrok a usiluj – protože ZA NADČLOVĚKEM JE VIDĚT KUS PRÁCE.

Stejně jako za lidmi, kteří odhazují odpadky do přírody, zůstává viditelná a špinavá stopa, tak za Nadlidmi zůstává jiný pozůstatek. Je to fyzická stopa v realitě, a přitom to není pouhopouhý otisk tlapy v blátě.

Jsou to uskutečněné projekty a zrealizované sny!

Jsi na tomto světě nejspíš jen jednou, tak prožij život naplno a tak, aby jsi toho zpětně nelitoval.

USILUJ – vždyť úsilí je dobré.

O CO USILUJEŠ ZROVNA TEĎ?

Potřeba nacházet ve sledu dějů nějaký vnější smysl je člověku přirozený. Mnohdy nechápeme, že smysl se nacházíme v samotné podstatě dějů a ne jen kdesi mimo ně.

Pokud jsi si někdy kladl/a otázku, zda to má všechno nějaký smysl: život, milovat, snažit se – pak věz, že má.

Ten smysl je v tobě. A ty jsi součást světa.

Evoluce tě stvořila – snad nechceš být odlivem toho velikého přílivu? V čem ty osobně vidíš SMYSL?

Věřící si neustále klade otázku: „Jak potlačit hříšníka v sobě?“ Hřích je totiž to, co věřícího nejvíce tíží a čeho se potřebuje zbavit. Imaginární a smyšlený seznam špatností je ale přesně to, co je zcela zbytečné. Člověk v sobě nemá „hříšníka a světce“ – má v sob pouze „sílu k činu a slabocha“.

Pokud chceš něco potlačit, potlač tu část svého já, která jen škemrá, stěžuje si, naříká a leniví. Potla tu část, která se bojí vykročit vstříc novým obzorům nebo naopak nechce hledat sílu v cestě pokračovat.

Pozři slabocha v sobě a vstřebej jeho energii.

Jsi silný/á a zvládneš vše, co si zamaneš. Stačí tom věřit a mít trochu štěstí.

Vítejte ve Věku nerozumu, kdy lidé pohrdají fakty a mozek používají pouze k nejprimitivnějším úkonům. Vítejte v postmoderní době, kdy se nevzdělaní chopili slova a jsou na svou omezenost hrdí. My však takoví nejsme a nebudeme. Chceme se učit a poznávat, chceme se vyvíjet a důvěřujeme v tomto ohledu vědě.

Jen vědecký skepticismus nám může pomoct s důležitými otázkami, které leží před námi. Jenže – to by někdo musel v dnešní době vědět, co je vědecký skepticismus. Byly časy, kdy lidé umírali za právo číst nebo učit se novým znalostem. A dnes tímto právem tak široce pohrdají. Sociální sítě jsou plné dezinformací a je to fenomén, který hrozí destabilizovat lidskou společnost.

Proto bu agentkou i agentem rozumu!

Každý trpíme sadou klamů a iluzí – o sobě samých, o svých blízkých, o svých snech a o svém životě i o světě.
Syn Satana kdysi řekl, že „Pravda nás osvobodí“.

A je tomu tak, i když to, co nás osvobozuje nejvíce, je právě proces HLEDÁNÍ PRAVDY a zboření vlastních iluzí.

Nechceme mžourat zamlženým sklem nebo dioptrickou čočkou, která nepčirozen zvětšuje i zmenšuje objekty v našem zorném poli. Chceme co nejčistší sklo, které nám svou transparentní povahou ukáže pravou tvář světa.

Prohlédni skrz své iluze. Uvědom si je. A pak je zbřoř.

Najít svojí životní cestu je leckdy nejtěžší úkol, jaký m ůže být. Člověk si někdy říká, že ji našel, a po určité době si uvědomí, že cesta je v nedohlednu a že kráčí v trní.

Naše Cesta je vždy specifická a málokdo jiný jí může rozumět.

Zárove však dějiny shlukují lidi dohromady takovým způsobem, že často objevíme, že s někým Cestu sdílíme.

Může to být partner nebo partnerka, rodiče nebo děti, přátelé nebo komunita. Člověk je tvor společenský a není pro člověka dobré, aby byl dlouho sám.

Nech se kus Cesty doprovodit.

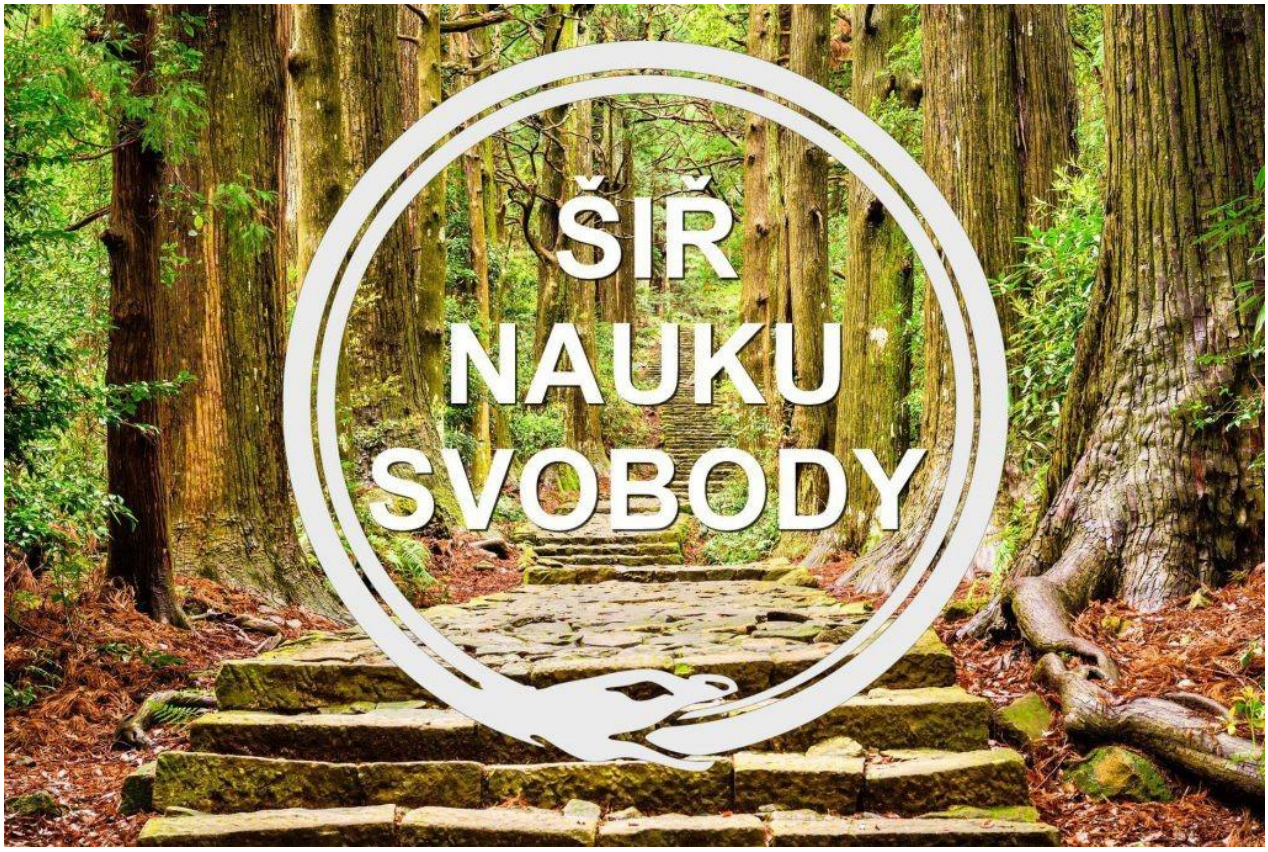

Svoboda je to nejcennější, co máme. Mnoho lidí stále nechápe, co svoboda znamená, ani proč by ji měli u druhých respektovat.

Hranice svobody se posouvají společně s dějinami, a je naším úkolem vždy kolíky rozumu vytyčit nový prostor pro žití.

Satanismus je naukou svobody. Šiř ji stále a všude.

Naše svoboda není zadarmo – a přesto se nedá koupit. Jsi ochoten jí věnovat část svého srdce?

Země nás zrodila.

Země je naše svatyně.

Země je místem našeho ráje.

Země je naší láskou a cílem našich tužeb, proto se neváhej duchovně milovat se Zemí. Oddej se jí, tělem i duší.

Nadčlověk budiž smyslem Země! Objev v sobě slávu Přírody!

Staň se Dcerou a Synem půdy, po které denně chodíme a nevnímáme ji…

Byly časy, kdy všechna láska a snažení lidí vyšly nazmar, protože obětovávali nebesům a jejich neexistujícím obyvatelům.

Skončeme to! Dost bylo obětí pro nebe, teď je na čase je obětovávat Zemi!

Být materialista bylo kdysi synonymem pro sobectví, lenost a obžerství, ale tak to definoval Falešný bůh a jeho vyznavači.

Milovat živou hmotu je přesným opakem sobectví. Znamená to milovat realitu a její hmatatelnou formu. Jsme duchovní materialisté a panteisté. Milujeme veškeré dary Přírody a nenecháme se obalamutit duchovními pavučinami.

OBSAH:

Titulní stránka

Zákon Satanské bible 2.0

Předmluva (Friedrich Nietzsche)

Ave Satan (Stanislav Kostka Neumann)

STARÉ SATANSKÉ ZÁKONY

Chtěl bych mít Boha, abych proklínal (Stanislav kostka Neumann)

Úvod satanské bible (Anton LaVey)

Satanské devatero (Anton LaVey)

Kniha Luciferova (Anton LaVey)

- Zatykač: Hledá se Bůh, živý či mrtvý
- Bohem, kterého chráníte, můžete být vy sami
- Několik faktů o nadcházejícím věku satanismu
- Peklo, Ďábel a "jak prodat duši"
- Seznam satanových podob v lidských kulturách
- Láska a nenávist
- Satanský sex
- Žádné nutkání, rozkoš...
- Naplnění ega jako cesta k posmrtnému životu
- Náboženské svátky
- Černá mše

O Nadčlověku a Posledním člověku (Friedrich NIetzsche)

Zarathustrovy zákony (Friedrich NIetzsche)

- O Záhrobnících
- O těch, kdož opovrhují tělem
- O kazatelích smrti
- O mouchách na trhu
- O příteli
- O lásce k bližnímu
- O cestě tvůrčího
- O uštknutí zmije
- O svobodné smrti
- O kněžích
- O tarantulích
- O učencích

Náboženství jako pocit závislosti (Ludwig Feuerbach)

Hymnus Panovi (Aleister Crowley)

Budoucnost jedné iluze (Sigmund Freud)

NOVÉ SATANSKÉ ZÁKONY

Co je to Člověk? (FM-2030)

Satanova ústava Nového věku

7 satanských zásad

Satanova deklarace o Přírodě

- Prohlášení Satana
- Podstata svobody
- Kolběh života

- Alternativa
- Zločin a trest
- Božská spolupráce

Satanova zelená nauka

Transhumanistická deklarace

NAUKY SATANOVY KOMUNITY

Bafomet vás vítá

Ve znamení obráceného kříže

Duchovní materialismus

Luciferovo učení

Oheň je náš Otec

Voda je naše Matka

Nadčlověk je smysl Země